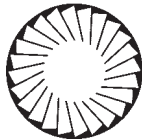

РАДЕЯ

НОВОТО СВЕТОУСЕЩАНИЕ

**ВСЕМИРНА
НАУЧНО-ОБРАЗОВАТЕЛНА
ПРОГРАМА**

ХЕЛИОПОЛ

В настоящата книга Учителите от Школата на Христос, които изпълняват **Всемирната научно-образователна програма** ни предлагат нова възможност за себепознание и самоусъвършенстване. Тя ще бъде полезна на всеки, който има желание да преразгледа нравствената основа на своя живот и да му предаде смисъла и съдържанието, които носи християнската етика. Надеждата на Учителите е, че предложената информация може да послужи като подтик за **практическа реализация на духовните знания**.

Настоящата книга е продължение на издадените вече книги:

Езотерични записки

Пътят на човека – новата етика в човешките
взаимоотношения

Посланието на добродетелите

© Радея

© Хелиопол, 2009

© Културна асоциация Бейнса Дуно, 2009

Константин Златев, коректор

e-mail: radeiasvetlina@abv.bg

www.dobrodeteli.com

ISBN 978-954-578-229-9

ЗАЩО Е НАПИСАНА ТАЗИ КНИГА

Книгата „Новото светоусещане“ има свое конкретно предназначение. Тя трябва да подсказва колко необходима е вече новата, ясно изразена лична позиция за съвременния човек. Защо говорим за нова лична позиция? Защото досегашното отношение към живота, към хората и света като цяло има твърде себичен характер. Всеки от известните личности, допринесли със своя труд за развитието на науката и културата, изобщо за еволюцията на света, не може да се похвали и със свое лично отношение към живота. Да! Тези хора имат отношение към науката или културата, но остават там, в този свят на своето творение, който ги е превърнал в странни личности. Болшинството от тях не умеят или не искат да живеят за другите. Те живеят за своето творение и така, макар и косвено, все пак са полезни на обществото.

Сега вече, когато светът е достигнал високо ниво на научно-техническата мисъл, когато културата като че ли е показала всичко, на което е способен човешкият ум, идва голямата необходимост от преосмисляне на постигнатото. Много са причините, които изискват преоценка на досегашния живот, но една от тях има водещо значение. Това е трайно настанилата се бездуховност в човешкия живот.

В своето развитие човечеството сътвори много учения и различни религии. Всяко и всяка от тях се борят за живот и търсят признание. Най-тревожното идва от стремежа всяка

да наложи себе си като водеща сила, като основен фактор за човешката еволюция. На преден план остава неразбирането за необходимостта от това многообразие. А то е свързано с особеностите на човешката психика. Има и още нещо. Това многообразие трябва да приучи хората да живеят заедно. В многообразието, или по-точно – чрез многообразието, трябва да се изграждат междуличностните отношения и отношението към Съществуващото. Тогава, когато трябва да се приеме и друго мнение, когато трябва да се признае и друга позиция, когато трябва да се приучи човекът на сговорчивост, наличното многообразие от учения и религии изисква просветеност и благоразумие. Това са две основни правила, които могат да послужат като отправна точка за развитието на духовната култура. Точно нейното отсъствие сега прави света агресивен и вероятността за самоунищожение с всеки изминат ден става все по-реална.

Защо нарекохме просветеността и благоразумието правила?

Думите „просветеност“ и „благоразумие“ са добродетели. Те носят в себе си изключителния заряд на действияния принцип – изискват. Тези думи изискват от човешкия ум да работи с тях, а за да може да се работи с тях, трябва да се спазват правилата, които определя системата на последователността. Няма и не може да има просветеност или благоразумие, ако човек не е последователен в действията си. Последователността е следствие от благоразумието. Правилно усвоените знания ще донесат просвещението, а то – нравствена свобода и развитие. Без просвещение не може да има живот за нравствената свобода. Истинското просвещение трябва да бъде свързано с усвояване на знанията, вложени

в добродетелите, за да може да се открие правилният път за създаване на духовната култура, която ще служи на основната Идея за Сътворението. Човекът все още не може да осъзнае смисъла и конкретното предназначение на своя живот – да създаде живо, устойчиво работещо, благородно съзнание. На тази възможност е посветена цялата информация, включена в книгата. Със знанията, които предлагаме на тези страници, се надяваме да събудим интереса към пропуснатите досега възможности за установяване на съзидателна връзка с духовната основа на Сътворението. Осъзнатото отношение към Божествения принцип за съзидателност ще изгради както здрава духовна култура, така и устойчива лична позиция в обществения живот. Това е то, новото светоусещане – осъзнатото отношение към Божествения принцип за съзидателност.

Съвременният начин на живот изисква повече от всякога активна лична позиция, за да може да заработи цялата система от правила и възгледи, които са залегнали в създаването на Нравствения закон. Но за да бъде той припознат, е необходимо човешкият ум да възприеме истината за Божествената основа на Сътворението. Този факт изисква ново светоусещане, т.е. ново разбиране за нещата от живота, за себе си, за света. За да го постигнем, трябва да установим изначалната връзка на човешката душа със знанията, които ни е оставил нейният Създател.

ВСЕМИРНАТА НАУЧНО-ОБРАЗОВАТЕЛНА ПРОГРАМА И НИЕ

Всемирната научно-образователна програма е средството, чрез което Висшите учители от Йерархията на Великото Бяло Братство работят с нас, земните хора. Това е организирана система за духовна работа с населението на Земята. Инициатор, организатор и изпълнител на тази повсеместна дейност е Школата на Христос. Учителите от тази Школа имат конкретни задачи, които ги свързват с хората от всички кътчета на нашата планета. През последните години кръгът на сътрудниците за тази дейност видимо се разширява. Целта е все повече хора да навлязат в редиците на обучаваните, за да може да се осъществи необходимата промяна в светосещането на земните хора. Крайната цел е свързана с толкова необходимата промяна в човешкото съзнание, която ще сложи основата на новия етап от развитието на човечеството. С така търсената промяна трябва да се постигне изграждането на новата духовна среда, която ще стане залог за следващия етап от еволюцията на човешкия род. Никой не трябва да се заблуждава, че Шестата раса ще дойде изведнъж, като едно цяло формиране, за новия живот на Земята. Създаването на Шестата раса е дълъг и сложен процес, за *чието осъществяване ние, земните хора, трябва да бъдем всеотдайни работници.* От нас се изисква с помощта на Висшите учители да изградим здрава и нравствено чиста система за просвещение на човечеството. Три са основните точки, които определят същността

на това просвещение, и на тях е подчинена цялата дейност на Всемирната научно-образователна програма. Първата точка е свързана с изясняване произхода на живота на планетата. Втората е жизнено важна по отношение на осъзнаването на смисъла и конкретното предназначение на човешкия живот. Третата, също толкова важна точка засяга планетата Земя като геостратегическо и геополитическо средище за живот на хората. *За всяка* от тези точки може да се изпишат тонове хартия и в крайна сметка нищо да не е ясно. Но Учителите от Школата на Христос твърдят, че истината, макар и в щрихи, е достъпно обяснима.

Да се спрем най-напред на проблема за произхода на живота на планетата. Съвременната наука има вече конкретни догадки, но нито физиката, нито биологията, нито който и да е друг клон от науката не е докоснал същината на този проблем. Радостното, което задължително трябва да се отбележи, е, че учените, занимаващи се с квантова физика, вече изказват и конкретни заключения, с които признават съществуването на Свръхразум във връзка със съществуването на Тънкия Свят, фините човешки тела, Душата, Духа, физическата основа на съзнанието и мисълта.

Първопричината за произхода на живота трябва да се търси във Великия Замисъл за Сътворението. Тук е необходимо веднага да се обясни, че не става въпрос просто за една, макар и велика мисъл или идея. Когато се говори за Великия Замисъл, трябва да се знае, че става въпрос за създаването на изключително сложните условия, необходими за възникването на живот. Замисълът включва в себе си построяването и създаването на цялата система от взаимодействия в космическото пространство.

Всичко, което се ражда за живот, и всичко, което създава живот, е резултат от безграничното взаимоотношаване на структурните елементи на Сътворението, т.е. всяка частица съдържа в себе си информацията за своето предназначение и в резултат на това влизат в действие силите на привличане или отблъскване. В този смисъл говорим за **саморегулиращите се правила на Сътворението**. Науката познава функцията на тези сили, но, с малки изключения, не може да ги приеме като резултат от добре организиран Замисъл за творческа активност. Ето тук, дори **преди самото начало на зараждащия се в тази Вселена живот, стои Идеята на Великото Съзнание, на Абсолюта**. Тя се разгръща в определена последователност и за всеки непреднамерено разсъждаващ ум доказва своята творческа същност. За реализацията на тази Идея се грижи цяла Йерархия от Светли същества, които имат своя върховен ръководител – Бога на Познанието. Той има различни наименования: Творец, Създател, Йехова. Но както и да го наричаме, това е Силата на познанието или, казано по-конкретно, внедреното в свършената структура на Познанието, желание на Свръхразума, на Абсолюта да създава живот. Така се изявява Неговата Любов, която живее чрез Бога на Познанието – Този, Който овещества Идеята на Абсолюта, т.е. Този, Който създава всичко, което виждаме, чувстваме и усещаме, всичко, до което се докосваме.

Сътворението не е случайност или нечие хрумване. То е творчески процес, възникнал, развил се и развиващ се като Уникален Път за Себепознание и незаменимо средство за самоусъвършенстване. Сътворението е еманация на Великото Съзнание и негова най-пряка Себеизява. Така Съзателят опознава Себе Си, изгражда Себе Си и

създава живот. Приемаме го като Бог Абсолюта. Всичко създадено е следствие от Великата Идея за живот. Тя идва от Замисъла на Абсолюта и получава своя овеществен вид като енергия на светлината. Светлинната енергия стои в основата на всичко видимо и невидимо. Тя самата е живот и средство за живот, защото в нея е въплътена енергийно-информационната същност на Великия Замисъл. Различните нюанси на Неговото изпълнение включват многообразието на Природата и човешкия род. Ето тук трябва да търсим истината за произхода на живота.

Съвременните хора би трябвало да възприемат своето съществуване и изобщо живота на Земята като част от Великата Идея за Сътворение. Всички ние сме градивни частици на Системата за живот. Този живот има едно основно предназначение: да създаде в условията на физическия свят живо работещо съзнание. Бог – Абсолютът е вложил в първообраза на човешката духовна същност всички необходими елементи за нейното развитие в условията на по-грубия материален свят. Елементите са онези качества в характера на всеки, с които той се ражда на този свят. Те са вложени в духовната ни същност, така както програмните продукти в една компютърна програма. Човешкият ум трябва да ги открие и да ги използва за създаването на съзнание. Ето защо психолозите говорят за себепознание.

Тук вече навлизаме в приоритета на втората точка от плана за Просвещение според Всемирната научно-образователна програма. Това е осъзнаването на смисъла и конкретното предназначение на човешкия живот. *Ние идваме за живот в този свят и трябва да опознаем духовната си същност, за да изградим съзнание – устойчиво работещо,*

благородно съзнание. Затова когато някой казва, че човекът е създаден по образ и подобие Божие, трябва да знае, че човекът е създаден, за да бъде Творец. В основата на всяко действие трябва да стои активното творческо начало. Стойността на отработеното съзнание е толкова по-съществена, колкото повече това съзнание има творчески способности и умее да ги изяви. Съзнанието е единственото нетленно нещо, което остава след нас и продължава своя живот. То става частица от единното информационно поле на Вселената. Оттук и изключителната ни отговорност не само с какво съзнание живеем, но и с какво съзнание си отиваме от този свят. Съзнанието съхранява опитностите и чрез тях израства за всеки следващ живот. Опитностите са нектарът, който ние, хората, преминавайки през трудностите на физическия свят, съумяваме да съберем и в рамките на един човешки живот да ги облагородим, за да станат част от нашето съзнание. Сега вече е дошло времето, когато Висшите Учители от всички духовни учения настойчиво ни говорят, че трябва да променим съзнанието си. В многобройните си послания, изпращани чрез различни хора от целия свят, те говорят за голямата необходимост от издигане нивото на човешкото съзнание до нивата на нова духовна култура, дори до нивата на ангелската йерархия. Защо се изисква това от нас? Защото ние не изпълнихме основната заръка на нашия Създател, останахме встрани от основния Божествен промисъл. Човешкото съзнание все още е на много ниско ниво от своето развитие. То е твърде далеч от идеята за благородно творческо съзнание. Човешкият род се дели на наши и ваши, воюва, грубо демонстрирайки етническа нетолерантност, шири се религиозната нетърпимост и безцеремонно се унищожавя природата.

И сега вече можем да преминем към третата основна точка от Всемирната научно-образователна програма: това е геостратегическата и геополитическата среда, в която живеем – абсолютното неоспоримо доказателство за качеството на достигнатото от човешкия род ниво на съзнание.

Не е нужно специално да се съсредоточаваме, за да стигнем до заключението, че сегашните международни и между-етнически отношения са под нивото на каквато и да било култура на човешките взаимоотношения. И това е факт, който се налага от само себе си. Защото навсякъде, по цялата планета хората са настръхнали един срещу друг. Всичко, което създава напрежение и провокира локалните военни конфликти, се дължи на прекомерното желание на определена група хора да трупат богатства и да владеят света. Това са хора с образование и твърде много знания, но на тях им липсва основното – те нямат нравственост. Оттук нататък всичко се изкривява и получава уродливата форма на псевдодемокрацията. Резултатите са повече от трагични – светът е заплашен от самоунищожение. И тук възниква най-сериозният, най-тежкият въпрос: защо и с какво право човекът унищожава това, което не е създал? Той се ражда на тази планета, идва за живот и заварва едни чудесни условия: земя, кристално чист въздух, светло и просторно небе, бистра, живототворяща вода и благословената, даряваща живот светлина. Всичко това вече е сериозно увредено. Земята прилича на проядена от молци дрека заради безразборното ровене навсякъде, за да бъдат използвани „природните богатства“. Нещо повече – те определят геостратегическата позиция на съответната държава. Наличието или отсъствието на петрол, например, диктува

икономическите интереси, а те пък определят мирното съжителство.

Пълна безпринципност цари и в политическия живот. Със същото настървение човекът работи и за собственото си духовно разграждане. Деструкцията на духовната форма на съзнание започна преди нейното окончателно доизграждане. Крехките резултати от изпълнението на Божествения промисъл за създаване на живо работещо съзнание са в абсолютен застой. Няма цялостно развитие. Единично и на групи се правят опити за създаване на духовен живот, но той се изявява по-скоро под формата на различни учения, които клонят повече към разкриване и усвояване на паранормални умения и способности, отколкото да се потърси връзка с чистата нравствена основа на новата духовна култура. Цени се преди всичко сензационното и това, което може да се използва за създаване на бизнес и печалба. Това ниво на съзнание има повсеместен характер и то определя съвременната геополитическа среда. Затова Висшите Учители с тревога гледат на този проблем и са го включили като основна точка във Всемирната научно-образователна програма. Така сложилите се обстоятелства доказват отсъствието на нравственост – основната причина, поради която човекът не използва морално-етическите норми. Той живее безнравствено и не може да бъде разумен участник в живота на планетата.

Но тук е крайно необходимо да се направи едно съществено важно уточнение: не е правилно да се каже, че човекът няма нравствена основа, защото истина е, че човекът не познава своята нравствена основа, той живее без знанията за нея и така създава ново, различно от необходимото за правилен живот поведение. От човешките взаимоотношения

отсъстват такива необходими качества като справедливост, човеколюбие, благородство. Това пречи на човечеството да осъзнае коя е причината за етническото многообразие на планетата. Нека си отговорим на въпроса: има ли държава, изградена на чисто етнически принцип? Навсякъде по земята хората са принудени да живеят заедно. И никой не иска да проумее коя е истинската причина! А тя, както всяка велика истина, е много проста – хората трябва да се научат да живеят в мир помежду си. Те не трябва да гледат един на друг като на различния етнос или различното вероизповедание, а да приемат истината за своята духовна същност. В нея, в духовната същност, е вградена ценностната система на всеки човек. Нейният градивен материал са качествата, които приемаме под общото наименование „добродетели“. Те са средството, което формира и може да създаде необходимата духовна култура. Трябва, обаче, да ги опознаем, затова себепознанието трябва да бъде основна част от учебника по психология, който се изучава в средните училища. В много по-достъпна форма е възможно да се работи за себепознанието и в по-ранна училищна възраст, стига обаче да има подготвени учители за тази материя.

Себепознанието трябва да бъде непрекъснат процес за изучаване на собствения интелектуален потенциал и сега ще обясним защо се налага това. Когато човек изучава собствения си интелектуален потенциал, той изучава онези качества, които Създателят е вложил в него. Защо се налага да изучаваме себе си? Защото това е изходната позиция, от която градим своето светоусещане. **В зависимост от това, как и доколко сме възприели и опознали себе си, ще можем да възприемем и опознаем света. Един човек, който не обича**

себе си, който не познава себе си, не може да бъде полезен и на света. Тук трябва да знаем, че Умът е средството, чрез което човекът се приобщава към себе си и към средата от физическия свят. Умът има своята Божествена основа, но той се развива и усъвършенства във физическия свят. Неговата уникалност, Божествената му същност можем да открием в способността му да възприема и анализира всичко, до което се докосва. Творецът е вложил тази способност у него, за да може умът, възприемайки и анализирайки нещата от живота, да събира знания. Чрез знанията той се усъвършенства и се превръща в градивен елемент на съзнанието.

ГЛОБАЛИЗАЦИЯТА И НЕОБХОДИМОСТТА ОТ УЧЕНИЕТО ЗА НОВОТО СВЕТОУСЕЩАНЕ

Бурният икономически и политически живот на планетата през втората половина на XX в. наложи глобализацията като обективен и закономерен исторически процес. Нейното спиране или задържане вече е невъзможно. Глобализацията определено има своите положителни страни, но съществува и нещо твърде тревожно и то е свързано с интересите на западните политико-финансови олигархически групировки. Това е техният стремеж за построяване на т.нар. „нов световен ред“. Налице са условията, необходими за тази цел, но има една съществена подробност, която, ако бъде пренебрегната, човечеството ще загуби цялото си духовно, интелектуално и материално многообразие. И не само това! Съществува и още един изключителен по своята важност въпрос. Това е въпросът за **подготовката на колективното съзнание**. Човечеството като цяло не е готово да приеме новия световен ред. Оттук и категоричните мерки, които предприемат неговите защитници. *Груба грешка е да се създава свят без граници, свят управляван от едно световно правителство, свят с една религия и в същото време да не се вземе под внимание изостаналото в своето развитие човешко съзнание*. Тези хора, които искат да създадат една държава на територията на планетата, не знаят или изобщо не искат да знаят колко голяма

е отговорността на всеки човек, който идва за живот тук, ако той подкрепи изкористения и незавършен модел на новия живот, към който те се стремят. Това, което те предлагат, обслужва само малка част от населението на Земята и затова съществуването на останалите, тези, които „идват в повече“, е под въпрос. Умишлено се създават междуетнически вражди, засилва се влиянието на изкуствено създадения тероризъм, изкуствено се предизвиква срив на банките, непочтено се работи с науката, като са създадени т.нар. „етнически оръжия“, които отключват генетични проблеми и така улесняват премахването само на определени части от населението. Всичко това нагледно доказва неправилната система, чрез която се развиваше досега светът. Тя сама дестабилизира своята погрешно създадена основа, което поражда необходимостта от цялостно преосмисляне на досегашните представи за живота. Затова всички онези, които имат желание да защитят правото на живот на Земята, без да се използва вече известният модел за нов световен ред, трябва да се организират в общества, които да бъдат полезни на населението на цялата планета. Те трябва да работят активно за просветителска работа сред масите, за да стане ясно, че никой, който и да е той, не може и не трябва да променя Божия промисъл за живот във Вселената. Необходима е активна просветителска работа, за да стигне до всеки човек **Учението за новото светоусещане**. То се гради върху основата на **нереализираната досега Идея на Великото съзнание за живот чрез любов**. **Идеята за живот чрез любов носи благородния замисъл за усвояване на знанията, въплътени в добродетелите**. Така чрез тях човечеството поне ще се постарее да направи процеса на глобализацията управляем, да постигне „глобализация

с човешко лице“. *Ще припомним, че добродетелите са група качества, чрез които Божествения свят работи за създаване и утвърждаване на устойчиво работещо, благородно съзнание. Идеята за живот чрез любов дава възможност на душата да изяви Божественото в себе си. Така човекът ще престане да воюва със себеподобните си и с Природата. Силата на това неразумно противопоставяне вече застрашава човечеството със самоунищожение.*

С голямата надежда, че ще бъдем правилно разбрани, насочваме **вниманието на хората върху изключително съществения момент в Учението за новото светоусещане. В кратката формула „Живот чрез любов“ е включена цялата Божия мъдрост. Забележете, не живот с любов, а ЧРЕЗ любов.** Тази съществена подробност идва да ни подсказже, че е отминало времето на добрите пожелания. Вече е крайно необходимо активно да се работи с онези качества в човешката душа, които ще създадат възможност за оползотворяване на знанията, които те носят. Учителят Беинса Дуно непрекъснато напомня за приложение на знанията. Там е разковничето, но приложение на знанията ще има, само ако съответното знание е възприето с разбиране, с отношение към информацията, която то носи. Не е възможно да бъдеш благороден човек, ако не си осъзнал присъствието на Божественото у себе си, ако не си възприел истината за сътворението на живота и неговото предназначение. Добродетелите ни казват, че като възприемем благоразумието, ние приемаме нравствеността като основното качество, което ще ни даде възможност да изградим в живота си принципа на справедливостта; ако възприемем добродушието, това означава да използваме във всяко свое начинание добронамерения под-

ход, чрез който уважението към другия човек ще бъде принципно правило във взаимоотношенията, които създаваме. А колко силно е значението на думата „богоугоден“! Богоугоден е просветеният човек, защото той познава космичните закони, той може да работи с онези истини, които определят правилата за хармония в Природата. Ето такъв подход е необходим на човечеството, за да бъде усвоено Учението за новото светоусещане. Живот чрез любов може да постигне всеки, който е способен да изгради своята лична позиция към нещата от живота и към самия себе си чрез активна про света в посока нравственост. **Ограмотяване и просветеност е повикът, отправен към човечеството от Висшите Учители от Великото Бяло Братство. Възприемането на знанията, които носят добродетелите, е средството, чрез което човекът ще се осъзнае като градивна частица от Великото съзнание, като съавтор на Идеята за живот ЧРЕЗ любов.**

Обективната действителност обаче изисква да се каже и още нещо, също толкова важно, колкото и казаното дотук. Идеята на привържениците на новия световен ред набира скорост и не е трудно да се види, че подготовката на условията, необходими за неговото въвеждане, върви твърде последователно. И това не е случайно. То е другата, **мрачната алтернатива за спасяване живота на планетата. Нейното използване ще се наложи, ако човечеството не се потруди да промени сегашния си, крайно несъвместим с природните закони, начин на живот.** Промяната е изключително необходима и поради изчерпването на енергийните ресурси на планетата. Извличането от недрата на Земята на значителни количества каменни въглища, петрол и газ създава условия за сериозно разместване на земните пластове, дефор-

мира структурата и обема на формата ѝ. Този факт трябва да напомни на човечеството, че така Земята губи своята жизнестойност. Хората вече се превръщат в паразити, като не си дават сметка, че не е възможно постоянно да вземат от едно място, колкото и огромно да е по размерите си то, и това да няма никакво значение. В същото време и поради натрупаното вече голямо количество отрицателна психическа енергия Земята е застрашена от изолация във Вселената. Това по-скоро е самоизолация в чисто физически план на базата на създадените се вече слоеве от вредни емисии в атмосферата. Земята се превръща в нежелан източник на замърсяване за Вселената. Ето защо **ако човечеството не промени своя начин на живот като осъзната необходимост, ще бъде принудено с насилие да го направи.** Така ще загинат много хора, за да може тези, които останат, да приемат новите условия за живот.

Човечеството все още може да се спаси! Вече съществуват много добри разработки на почти съвършени екологични проекти, които могат да спасят планетата от унищожително замърсяване. Висшите Учители от Великото Бяло Братство предлагат ограмотяване и просвета чрез разумна и последователна работа с добродетелите. Но за да се постигне това, хората не трябва да бъдат пасивни наблюдатели на всичко, което се случва около и с тях. Необходима е задълбочена работа в посока на самосъзнание, себепознание и самоопределяне, т.е. работа с добродетелите за изграждане на толкова необходимото ново светоусещане. То ще помогне на всеки човек, пожелал да постигне пълноценен живот, да изяви Божествената сила на своята душа.

СЪЩНОСТ, ЦЕЛ И ЗАДАЧИ НА УЧЕНИЕТО ЗА НОВОТО СВЕТОУСЕЩАНЕ

Формула – напътствие: „Живей ЧРЕЗ любов!“

СЪЩНОСТ

Учението за новото светоусещане е концентрирано, логически построено знание, което има конкретна цел и ясно изразена същност.

В основата на Учението за новото светоусещане стои интегралният принцип за създаване на цялостен, завършен модел на познанието за добродетелите. Интегралният принцип работи чрез активното участие на изискването за кохерентност в усвояване на знанията, които са предмет на Учението за новото светоусещане. С кохерентния си подход този принцип постига пълнокръвност и съзвучие. Пълнокръвност по отношение на взаимното допълване на информацията, която изгражда определено понятие, и съзвучие във всеки от нюансите, които създават многопластовото му знание и определят неговото богатство. **Завършеността и приоритетната значимост на Учението за новото светоусещане се формират върху основата на благородното знание, което е въплътено в добродетелите.** Те не бива да се разглеждат като напълно самостоятелни и независещи една от друга думи. Добродетелите трябва да се възприемат

като понятия и да се изучават като структуроопределящи елементи на семантичната стойност, която инициира силата на Нравственият закон. Чрез него знанието се превръща в принцип, определя начина на живот. Нравствения закон има свръхприроден и свръхсоциален характер и присъства като неписано правило във всяко човешко съзнание. Без него човешкото съзнание не би познавало съвестта и отговорността.

Седем кратки правила изразяват истинската същност на Учението за новото светоусещане.

1. Живей като цветята!

Да живееш като цветята означава да си в хармония с Природата и да създаваш красота.

2. Работи като пчелите!

Това напътствие означава чрез трудолюбие да осъществяваш всяка своя идея. Действията ти да бъдат ползотворни и безкористни.

3. Учи се от мъдростта на Природата!

Това означава да благоговееш пред мъдростта на Сътворението, да се учиш на наблюдателност, съобразителност и разумност.

4. Поддържай ума и сърцето си чисти! Чисти да са и тялото, дрехите и домът ти!

Това изискване е свързано с напътствието всеки човек да живее със светли мисли и желания и нищо от действията му да не е злобно. Ако тялото, дрехите и домът ти не са чисти, значи ти не си дорасъл до необходимото съзнание за живот в духовния свят. Ако има ред в главата ти, ще има ред и в дома ти.

5. Уважавай себе си!

Уважението към себе си е първата стъпка към себепознанието и усъвършенстването.

6. Не забравяй другите! Въздухът, слънцето, водата и земята са колкото твои, толкова и на всички останали!

7. Обичай Живота!

Този, който обича живота, се изявява чрез силата и творческата активност на разумното и благородно начало. Такъв човек най-леко постига съвършенството да живее чрез любов.

ЦЕЛ

Осъзнаване на добродетелите като вродена потенция, чрез която човекът се развива и усъвършенства. Усвояване на благородното знание, въплътено в добродетелите, като средството, чрез което може да се осъществи нереализираната идея на Великото Съзнание за живот ЧРЕЗ любов.

Добродетелите са група качества, с които си служи Божественият свят. Чрез тях Висшите същества от йерархията на Светлината работят за еволюцията на човешкото съзнание. Човек се ражда с тези качества. Те са вложени в първообраза на неговата душа още при Сътворението. Когато си изяснява смисъла на думите – добродетели, човекът постига вътрешно разбиране за нещата от живота и така той може правилно да ги използва. Ако човек се постарее да постигне пълноценно съжителство на тези качества в душата си, той ще приложи в своя живот правилата от Правилника на Природата. Добродетелите са елемент на най-висшите и чисти енергии на финия свят. Затова те работят на квантово ниво. На физическо ниво те са представени като качества на характера, за да

могат да бъдат използвани целесъобразно за духовното усъвършенстване на човешката личност.

ЗАДАЧИ

1. Опознаване на интуитивния подход за работа с добродетелите.

Всеки човек по свой си начин е усещал силата на своята интуиция. Всеки знае, че това е вътрешното усещане, което му подсказва как трябва да постъпва, но не всеки е убеден в неговата правота. Всъщност говорим за силата на онова знание, което се е съхранило във времето и служи за отправна точка в развитието на всеки човек. Вътрешното усещане не трябва да се бърка с вътрешния глас. То се проявява като опитност, като знаене, което подсказва човешките възможности. Добродетелите пряко се изявяват чрез интуицията, но човек може да възприеме това, ако има необходимото разбиране.

2. Придобиване на умения за работа с добродетелите на фино енергийно ниво.

Тук най-пряко се изявява изискването за кохерентност, иначе ни би могло да се говори за интегрален принцип в усвояването на въплътените в добродетелите знания. Неговото влияние има най-голяма стойност за синхронизиране на енергийните потоци на мозъка и сърцето, което ще рече за създаване на хармония между мисли и чувства. Последователната работа с добродетелите създава необходимите условия за хармонична връзка между ума и сърцето.

ОПОЗНАВАНЕ НА ИНТУИТИВНИЯ ПОДХОД ЗА РАБОТА С ДОБРОДЕТЕЛИТЕ

Умението ни да работим с добродетелите е най-сигурната гаранция за усвояването и правилното използване на знанията, които носят те. За да можем да усвоим знанията така, че те да станат нашия начин на живот, трябва да ги възприемем с разбиране, както между-впрочем това е необходимо за всичко останало в човешкия живот. Разбирането е резултат от необходимото ограмотяване и просветеност. Никой, който и да е той, не би могъл да постигне ясна и чиста мисъл, ако не разбира за какво става въпрос. В конкретния случай, след като говорим за благородното знание (така ще наричаме занаят знанията, възплътени в добродетелите), трябва да знаем, че то изисква преди всичко непреднамерено отношение към живота, към Природата изобщо, към Сътворението. Да обясним първо какво означава непреднамерено отношение.

Непреднамереното отношение се определя от желанието на човешкия ум да опознае света според неговата същностна изява. Тогава когато ставащото, това, което се свързва с каквото и да било действие, се възприема като следствие от Замисъла на Великото Съзнание за Сътворението, не би могло да съществува каквото и да е колебание, недоверие или преднамереност. **Ако възприемаме живота като процес, който се осъществява благодарение на конкретната Идея за създаване на устойчиво работещото благородно съзнание, ще можем да следваме правилата от Правилника на**

Природата и така няма да влизаме в противоречие с Космическите закони, призвани и създадени, за да се развива процесът живот правилно. Това предполага да знаем и да възприемаме с пълна увереност това знание, което определя хармоничната връзка между Духа и Материята. То е изградено като принципно съществуваща схема, като матрица, върху която се създава всичко останало. Като елемент от тази схема и нейна основна градивна единица съществува благородното знание. То е концентрирана, строго подбрана и разумно организирана информация, която обслужва Идеята за живот чрез любов. Това знание носи силата и вярата в непредубеденото и непреднамерено отношение към всичко, с което се среща, и към всичко, с което работи човешкият ум.

Човешкият ум има ръководеща роля в усвояването и използването на знанията. Той е средството, което осъществява изпълнението на всеки замисъл. В конкретния случай ще припомним, че човешкият ум има своята Божествена основа, но се развива и усъвършенства във физическия свят. Неговата Божествена същност трябва да търсим в способността му да възприема и анализира. Умението да се опознават възприетите неща и да се приобщават към вече съществуващите опитности и знание е работа, която се извършва във физическия свят. Затова умът е средство, защото той гради и разрушава. Неговата уникална способност има Божествен произход, но напълно предвидливо тя е създадена само като помощно средство, чрез което да се развиват и натрупват новите умения и способности. Когато те станат достатъчно устойчиви, за да могат да се проявяват с необходимата последователност, тогава вече влизат в информационната същност (някой би

употребил понятието „информационна банка“) на съответното съзнание. Тогава вече говорим за трайното знание, което се определя като опитностите, които служат като отправна точка в развитието на всеки човек след неговото прераждане. Така проследихме едната нишка, по която се движи умът, за да създава знание. Другата идва от първообраза на човешката духовна същност. Тя е по-скоро лъч, отколкото нишка. Това е лъчът на благородното знание. То е вложено в първообраза на човешката духовна същност, защото така е предвидено в Замисъла за Сътворението. Великото Съзнание е вложило благородното знание, т.е. добродетелите, в човешката душа, за да може тя да ги използва в своя живот във физическия свят. Човешкият ум приема това знание и го определя като „качества на характера“.

Да направим сега и по-конкретно уточнение. Великото Съзнание създава живот във физическия свят и определя неговия смисъл и предназначение в изграждането на устойчиво работещо благородно съзнание. За да се осъществи тази цел, са предвидени и конкретните средства и условия. В първообраза на човешката духовна същност е вложено благородното знание и уникалните способности на ума да възприема и анализира. Оттам нататък, приведена в условията на физическия свят, духовната същност трябва да бъде използвана за създаване на необходимото съзнание. То има предназначението да събере знанието от живия практически опит, за да може да допринесе за Себепознанието на Великото Съзнание. Човешкото съзнание се оказва изключително малката, но затова и градивна единица на Великото Съзнание. **Човешкото съзнание е елемент от Единното Информационно поле на Вселената и според нивото на своето развитие – частица от**

многофункционалната структура на Великото Съзнание. Това уточнение трябва да се възприема като крайно необходимото знание за съвременния човек, за да може той със способностите на своя ум да получи необходимото разбиране за смисъла и съдържанието на своя живот. След това обяснение вече може да се приеме присъствието на добродетелите, т.е. на благородното знание, като качество (качества) от характера на всеки човек. Въпрос на желание е от страна на Ума да ги (го) опознае и да работи с тях (с него). Дотолкова, доколкото Умът е работил с благородното знание в предходни животи, ще съществуват и съответните опитности. Казахме, че тяхното знание се проявява като интуицията, която ни помага, когато е необходимо. Опознаването на интуицията изисква: първо, просветеност, (това, което до тук беше обяснено), и второ, вяра в Мъдростта на Сътворението. Процесът Живот е замислен и изграден като начин, чрез който да се изяви силата на изначалната творческа активност. Тя е еманация на Великото Съзнание, а човекът е продукт на тази всеобемаща творческа активност. В нея е вплътена първичната живото-съграждаща енергия. Тя се нарича Любов.

ПРИДОБИВАНЕ НА УМЕНИЯ ЗА РАБОТА С ДОБРОДЕТЕЛИТЕ НА ФИНО ЕНЕРГИЙНО НИВО

Преди да разгледаме възможностите за работа с добродетелите на фино енергийно ниво, трябва да направим необходимото уточнение как те се проявяват на това ниво. Като познаваме тяхното проявление, ще намерим и начин да работим с тях, разбира се, ако имаме истинското желание да постигнем нови измерения в духовното си развитие.

Информацията, която ще запишем сега, има общовалидно значение за правилното възприемане на смисъла и съдържанието на всяка дума.

Знаем, че думата е материален езиков израз на понятието, а то пък придава смисъла и значението на всяка словесна структура. Като графичен знак (графема) буквата носи определена енергийна стойност, но в нея също е вложена и определена идеограмна стойност¹. Идеограмната стойност съответства на енергийната активност на графичния знак. Сам по себе си графичният знак е строител на енергийно-информационното поле на Вселената и като такъв се включва в степента на активност на съответното пространство към което принадлежи. Така, когато имаме, например, графичния знак „Е“, трябва да знаем, че той акумулира в себе си активността на четири „отсечки“ от пространството. Те имат вертикално и хоризонтално разположение. Събрани заедно,

¹ Виж обяснителната бележка в края на книгата.

създават ограничено пространство, разделено на две равнопоставени части. Тъй като по-голямата отсечка заема вертикално положение, правим заключението, че тя е носещият елемент на енергийната активност на знака. Трябва винаги да имаме предвид, че вертикално разположените части на графичните знаци приоритетно определят тяхната енергийна активност. Там, където преобладава вертикалното разположение, наблюдаваме по-ясно изразена активност. В случая е налице активността на една отсечка, към която обаче се включват три по-малки и тяхната позиция прави вертикалното разположение с ограничени възможности. Така стигаме до заключението, че графичният знак „Е“ има значението на конкретно въздействаща енергийна активност за определено място, което не е затворено пространство и може да приема и да отдава. Като строител на енергийно–информационното поле този знак ни казва, че носи целеустременост, в това се изразява неговото енергийно влияние, и възможност за усъвършенстване, когато това засяга одушевен предмет. Когато се свързва с неодушевен предмет, трябва да разбираме програмирано развитие. Това е неговата информационна стойност. С всички тези елементи графичният знак „Е“ участва във фонетичната структура и семантичната стойност на думата. Фонетичната структура е резултат от разпределението на градивните елементи на графичния знак, които със своите трептения определят произношението на неговия звук. Звукът усвоява енергийната вибрация на съответния знак. Оттук и музикалността на звука, който винаги принадлежи към определена октава, а това означава, че е част от звуковия фон на пространството и в естественото си състояние е в резонанс с него.

Всеки графичен знак (графема) има съответна семантична стойност. Тя е вложена в идеограмата. Така идеограмната и семантичната стойност изграждат (формират) понятието. Ако ползваме информацията за конкретните ѝ значения, ще можем да си отговорим на много въпроси и ще бъдем по-добре подготвени да опознаваме и възприемаме света. Например, ако вземем предвид думата „извор“, разгледаме нейния състав като идеограма и потърсим семантичната ѝ стойност, ще разберем, че смисловото значение на тази дума ни казва: много свързано вътре дълбоко със земята. Така можем да си обясним значението на всяка друга дума. Да вземем предвид думата „обич“. Тя ни казва: дълбоко стояща, много древна субстанция. Чрез това обяснение стигаме до старата истина, че обичта, респективно любовта е изначалната, първична сила, която свързва хората. Тук след тази тема ще бъде представена под формата на таблица информацията за идеограмната и семантичната стойност на графичните знаци. Това познание ще може да помогне на всеки, който се интересува от него, как по-правилно да си обяснява значението на думите и така да усвоява знанието в дълбочина. Когато работим с добродетелите, това знание може да отстрани съмнението или неточността по отношение на смисъла и съдържанието на всяка дума-добродетел. За пример ще посочим думата „благод“. Тя ни казва: древна субстанция с продължително активно направление, дълбоко центрирано тяло. И действително: благодта принадлежи към духовната категория „Любов“. Като градивен елемент на любовта тя е древна субстанция и се извява с нейната сила. Благодта е дълбоко центрирано тяло, защото принадлежи към най-стойностните и съкровени чувства. Ето така, ако работим с буквите и думите, ще

можем да си обясним и конкретното значение на името, което носим. Ще можем и да си отговорим на много въпроси свързани с нашия характер и здравословното ни, генетично определено състояние. Например името „Иван“ се свързва най-общо с амбиция и устременост, но в много случаи с неуравновесеност. Като основен здравословен проблем там изпъква неврозата, която може да провокира различни заболявания, но при тези хора най-често язва или проблеми със сърцето.

ИДЕОГРАМНА И СЕМАНТИЧНА СТОЙНОСТ НА БЪЛГАРСКИТЕ БУКВИ

азбу-ка	Фонетич-на стой-ност	Идеограмна стойност	Семантична стойност
а	а (а)	Посока, направление	Импулс, импулсивност
б	б (п)	Отгоре, древна субстанция	Духовност
в	в (ф)	Вътре	Затвореност, съдържаност
г	г (к)	Движеща се	Динамичност, активност
д	д (т)	Долепяне, прилепяне	Чувствителност
е	е	В определени места (място)	Ограниченост
ж	ж (ш)	Огнена, нагрята, жарко	Сприхавост, напрежение
з	з (с)	Свързана е с	Общителност, обхватност
и	и	Много, множество	Разнопосочност
й	й	Много повече от „и“	Подсилва значението на предходния знак
к	к	Повърхност, планети, земи	Способност за оцеляване
л	л	В дължина, отдалечени	Засилена емоционалност, запоаметност
м	м	Цивилизации, човек, основа на веществото	Богат интелект, опитности
н	н	Насреща, насрещни	Противоречивост
о	о (у)	В дълбочина, кръгли тела, планети	Вгълбеност, дълбочина на мисълта
п	п	Отгоре	Интуитивност, даденост
р	р	Материя, земи	Устойчивост, уравнове-сеност
с	с	Събрани, центрирани	Способности, умения
т	т	Тяло, тела	Нестабилност
у	у	Насочен, насочени	Последователност
ф	ф	Очертани, фигури	Илюзорност

х	х	Неизвестни, (Ноеви) далечини	Непредсказуемост
ц	ц	Прилепени, притеглени	Общителност
ч	ч	Стоящ, стоящи	Твърдост
ш	ш	Плоскости, плоски	Повърхностност
щ	щ	Вечни, вечна, вечно	Амбиция
ю	ю		Променливост, двойственост
я	я		Променливост

Когато се работи с идеограмата, обаче трябва задължително да се отчита изключително голямото внимание, към преносното значение на образите. Наименованията на буквите от идеограмната стойност са свързани с неодушевените предмети, а за одушевените предмети трябва да се има предвид семантичната стойност. Това обаче не означава строго диференциране на всяко от значенията. Напротив! Те взаимно се допълват за да оформят понятието. Затова говорим за идеограмно-семантична стойност.

Умението да се работи с интуицията, да се слуша вътрешният глас е съществено допълнение към информацията. Иначе тя не би могла да изпълни основното си предназначение – да бъде понятие. Свободната, фриволна интерпретация би донесла много недоразумения.

Темата, която разглеждаме, изисква да се спрем поконкретно и върху обяснението за енергийната стойност на графемата. Като графичен знак тя носи кода на определена енергийна активност. Това ще рече, че редът по който са построени елементите на графичния знак, определя и кода на неговата енергийна активност. Степента на активност определя енергийната стойност. Това е общоприето правило в

Космическото пространство и е валидно за проявлението на всички елементи на Сътворението.

Защо говорим за код на енергийната активност?

Енергийният фон на Вселената е естествената среда, в която се ражда и живее или изобщо съществува всяко нещо. Не навсякъде, обаче, енергията е еднакво активна. Нейната активност се проявява в различни степени и това в крайна сметка определя съществената ѝ значимост за всичко съществуващо. Основният закон, от който е в зависимост енергийната активност, е Законът за резонанса (лат. "resonare" : съ-звучене). Науката добре познава този закон и не е нужно Ние да се спираме на него. *За естественото развитие на човешкия живот, обаче, е необходимо да се знае, че всеки живее или ще живее само в тези области от реалността, с които трепти в резонанс.* Т.е. дали ще си в света на любовта, омразата или лицемерието – от теб зависи. Каквото излъчваш – това ще срещнеш, защото този закон обяснява, че подобното привлича подобно.

Да видим сега връзката на Закона за резонанса с енергийната стойност на графичния знак, а оттам и на думата. Ако се обърнем за помощ към геометрията (гр. geometriia „земемерие“), елементарната геометрия ще ни обясни, че и най-простите фигури и тела имат свойства. Всяка отсечка, колкото и малка да е тя, всяка точка в пространството имат способността да влизат във взаимодействие със заобикалящата ги среда. Така те проявяват свойствата си. Според начина, по който са подредени елементите на графичния знак, се определя и неговото свойство – в крайна сметка той представлява една по-проста или по-сложна фигура. Хоризонталното или вертикалното разположение на елементите, взаимното им пре-

сичане и начинът, по който те се пресичат; формите, които образуват – квадрат, ъгъл, правоъгълник – всичко това се отразява на свойството на графичния знак да излъчва енергия. Самият той е концентрирана енергия поради събраните в определен ред знаци (линиите в своето разнообразие и точките, които изграждат структурата му). Тук вече можем да кажем, че кодът на енергийната активност е заключен в разположението на елементите, които оформят съответния графичен знак. Степента на тяхното взаимно привличане определя крайния резултат на активността. Когато в строежа на съответния знак преобладават вертикалните линии, той има по-силно изразена активност в посока целеустременост; ако линиите са хоризонтални, се постига по-добра уравнивесеност; в случаите на полукръг се наблюдават нюансите на нестабилност; при кръга има концентрация на силите в определена посока и т.н.

Когато човек е запознат със свойствата на енергийната активност на буквите (графичните знаци), може да си направи заключението и за енергийната стойност на думата, която го интересува. Но тук има и нещо изключително важно: енергийната стойност на написаната, прочетената и изречената дума винаги е различна. Тя зависи от вложеното в нея чувство. Всяка дума е комплекс от значения и стойности. Те определят многопластовото знание, което изгражда понятието.

Енергийната стойност на всяка дума се определя от общия сбор на вибрациите на графичните знаци, респективно на звуковете, участващи в нейния строеж. Тук действа с пълна сила Законът за резонанса. В зависимост от честота на трептенията, чрез които се проявява енергията на конкретна-

та дума, ще бъде определено и съответното ниво, на което тя ще работи. Енергийната стойност на думата има решаващата роля за стратегическата ѝ позиция в пространството, според която тя ще съгражда или разгражда. Така на фино енергийно (квантово) ниво в сферата на словотворческата дейност се извършват изключително сложни взаимоотношения, които намират своето проявление във физическия свят – преди всичко в човешкото съзнание. По този начин се определя качеството на човешкото общуване, на общуването с Природата, но твърде пряка е и връзката с чисто физиологичните процеси в човешкия организъм. Така „изневиделица“ се появяват болести, за чието лечение много често съвременната медицина се оказва безпомощна. Конкретни изследвания с научна цел доказват необходимостта от пълен синхрон в работата между енергията на сърцето и на мозъка. Този резултат може да се постигне, само ако човешкият ум е успял да овладее благородното знание. С помощта на добродетелите може да се постигне най-леко и трайно емоционално-умствена уравновесеност, а това вече означава хармонична връзка между ума и сърцето, между мисълта и чувството. Когато човек подхожда с разбиране към информацията, която среща, той ще може да се погрижи както за нивото на своята култура, така и за доброто си здравословно състояние. Затова призивът към съвременното човечество е: просветеност и себепознание. Енергийната основа на Сътворението трябва да бъде опозната от човешкия ум, за да може той да съдейства организирано и осъзнато за запазването на живота във Вселената.

II

Какво още е необходимо да се знае за придобиване на умения за работа с добродетелите?

Всяка добродетел в качеството си на дума има свое енергийно излъчване, но то е само част от общата енергийна стойност на думата-добродетел. Сега ще обясним защо. Енергийната активност при добродетелите се засилва поради въздействието на вложеното в такива думи знание. Знанието изразява семантичната стойност и придава на словото благородна сила. Така и мисълта, изградена от такова слово, ще има благородна сила. Да сравним думите „стол“ и „себепознание“. Какви мисли и чувства ще предизвикат те у нас? Когато чуем думата „стол“, можем да изпитаме чувството на облекчение, ако сме изморени; може да се появи желание да седнем, ако дълго сме стоели прави; може да ни заинтригува формата и дизайнът като необходима мебел за дома, но в никакъв случай тази дума не би събудила изключително вълнение, стремежи, вдъхновение или някакви други, по-силни чувства. Тази дума ни е необходима за обикновения ни начин на живот, но тя няма съществено значение за определена промяна в духовния живот. Друго е отношението към думата-добродетел „себепознание“. Когато говорим за себепознание, ние го свързваме със себеуважението, с интереса към психологията и философията, събужда се желанието за повече знания и така се заражда импулсът за просветеност.

Какво заключение можем да направим от тази малка справка? За да си отговорим на въпроса за енергийното въздействие на всяка от думите, трябва да направим равностойна коя от тях е станала причина за повече и то разумни дейст-

вия. Когато чуваме думата „стол“, единственото най-съществено действие е да отидем и да седнем. Но когато чуем „себепознание“, у нас възниква интерес към конкретни действия, свързани с вдъхновението, със себеуважението, с усвояване на знания, т.е. действия, които предизвикват пряка работа с живия опит от реалността, в която живеем, което пък от своя страна поражда нови действия, свързани с опознаването на света около нас. Ето какъв силен енергиен заряд има само в една единствена дума-добродетел! Затова при тези думи говорим за многопластово знание и го наричаме благородно – благородно знание. Придобиването на умения за работа с добродетелите изисква преди всичко осъзната необходимост от техните знания. Там, където липсва личният интерес, не може нищо да се получи – било по отношение на добродетелите или на каквото и да било друго нещо. Затова Ние препоръчваме първо да се разсъждава и да се разговаря на тема добродетели. Това означава да се придобие първоначална най-обща култура за тяхното значение в човешкия живот. След това може да се тръгне и към прякото усвояване на знанията. Добродетелите са много, но пет от тях включват в себе си многоликото познание за съществените неща от живота. Този, който се запознае с тях и съумее да възприеме тяхната мъдрост, ще може да постигне съществена промяна в своето съзнание – дотолкова, че да бъде добродетелен човек

ПЕТТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ

Благоразумие, Благородство, Добродушие, Достойнство, Човеколюбие

Всяка от тези добродетели изисква, но и дава. Да видим първо какво е изискването. Общото изискване е желание за пълноценен живот. Първото и задължително условие, за да се случи нещо с нас или около нас, е да има желание. Без желание нищо не се постига. Когато то е разумно сложено в съзнанието, може да създаде съвсем ново и конкретно отношение към самите нас и към всичко останало. На осъзнатото желание дължим импулса, стремежа, успехите. Щом говорим за пълноценен живот, трябва да сме наясно, че той включва всичките добродетели не като знанието, което ще ни направи разговорливи и сладкодумни на тема „Добродетели“, а като поведението, което ще определя начина ни на живот като добродетелни хора.

Това, което ни дават петте добродетели, е Мъдрост и Любов, което ще рече емоционално-умствена уравновесеност, а тя не би могла да се постигне без синхрон между мислите и чувствата. Или това е изискването за кохерентност, заложено в Интегралния принцип за създаване на цялостен завършен модел на познанието за добродетелите. В случая трябва да си обясним, че зад мислите и чувствата стоят мозъкът и сърцето. Знаем, че човешкият организъм е генератор на електромагнитна енергия, като основните органи, които имат съ-

ществен принос за обема и активността на биоенергийната система, са сърцето и мозъкът. Ако те не работят в синхрон или пък работят недостатъчно ефективно, човешкото здраве е в опасност. За да не се получават неблагоприятни състояния, човешкият ум трябва да ръководи дейността. За да работи правилно, той може да бъде подпомогнат от добродетелите. Вече знаем, че тяхната енергийна стойност носи силен положителен заряд. Оpoznати от ума, добродетелите вливат в съзнанието незаменимата, съграждаща сила на благоразумието и благородството, които, използвани с достойнство, подхранват добродушието и човеколюбието и създават духовно-нравствената същност на човешката личност. Така стигаме до съществения момент от превъплъщаването в живота на новозаветната мъдрост – облагородяване на съзнанието. Благородното съзнание, което се „храни“ със светли чувства, стабилизира електромагнитното поле на сърцето. „Високото ниво на кохерентност на мозъчните вълни определено влияе на електрическата активност на сърцето, така че потоците на енергия от двата органа се синхронизират сами по себе си и оттам по цялото тяло. Това носи огромна полза за здравето на сърцето.“² Ние без колебание ще прибавим: за здравето на целия организъм.

И още нещо, което не трябва никога да се забравя – връзката на петте добродетели с истината. Тя поставя пред нас изискването за обективна оценка на реалността, в която живеем, поставя с нова сила и необходимостта от просветеност. Знаещият, просветеният човек живее с разбиране. Той не се оставя на илюзиите да го водят и има ясно изграден критерий за собственото си достойнство и своето място в живота.

² Дийпак Чопра „Изцелението“.

ПО-КОНКРЕТНО ОПОЗНАВАНЕ НА ПЕТТЕ ДОБРОДЕТЕЛИ

Петте добродетели са представени в книгата „Послание на добродетелите“ в темата „За необходимостта от добродетели“. Сега ще припомним записаното там, защото това е необходимо за изясняване на възможностите за работа с тях, но към вече познатото ще прибавим информацията за идеограмната и семантичната стойност на всяка от петте думи-добродетели. Всъщност това са принципни правила, които подпомагат усвояването на конкретното знание.

Благоразумие – *то определя съдържанието на човешките взаимоотношения като градивни елементи на културата на поведението, като градивни елементи на новата духовна култура.* То създава условията и изгражда възможностите за ново качество на взаимодействията, но **преди всичко то допринася за създаване на чисто мисловно поле.** Чрез изнасяне в пространството на чисти и доброжелателни мисли се подобрява качеството на психоенергията, която допълва енергийния фон на планетата.

Нека направим анализ на думата-добродетел „Благоразумие“, като използваме идеограмата на включените в нея графемни и бустрафедона за разчитането на думата, за да стигнем до необходимия извод за дълбочината на нейното значение. Като разглеждаме така детайлно думата, разбираме, че благоразумието е активно действаща древна субстанция, целеустремено насочена към човека. В конкретния случай древната

субстанция е представеният на енергийно ниво Творчески принцип. В него е заложена идеята за разумност в мислите и действията. Думата настойчиво подканва към активност, за дълбочинно усвояване на информацията. Понятието, вложено в тази добродетел, е „нравственост“. Свойството, което има тя, е „обективност“, т.е. помага на този, който притежава благоразумие, да бъде обективен, затова принципът, правилото, от което се ръководи разумният човек в своя живот, е справедливостта. Благоразумието е част от Мъдростта. Че това е така се вижда от изискването, което поставя пред нас тази добродетел, за да можем да я усвоим. Да усвоим благоразумието, така че то да стане нашият начин на живот, означава да притежаваме качества като воля, последователност и добронамереност. Това са трите опорни точки, които могат да послужат на всеки човек в усвояването не само на тази добродетел, но и на всички останали. Като приоритет, обаче, за благоразумието трябва да се има предвид овладяването на търпението и смирението, защото търпението се свързва с волеизявата (не можеш да използваш волята си, ако не си търпелив), а смирението се свързва с разумност – ако съумееш да се смириш, значи си съумял да намериш разумното обяснение или решение.

Благородство – *това е качество на душата, което ще рече, че за да се прояви то, участие трябва да вземе изначалната човешка същност.* Благородният човек притежава силата на ума, нежността на душата и любовта на сърцето. Съчетани в едно, те постигат чистотата на човешките отношения, които са подчинени на справедливостта и мъдростта. Благородният човек служи на истината и на любовта еднакво отговорно. Той никога не се подвежда от пристрастия и компромиси.

По същия начин – с помощта на идеограмната и семантичната стойност, ще разгледаме и тази дума. От нестандартния прочит разбираме, че благородството е качество, което работи изключително на ниво съзнание. За по-конкретно определение можем да кажем: Божествен принцип, който се проявява на ниво съзнание. Тук, на енергийно ниво, работи Божествената Любов. Тя се различава от човешката по дълбочината на проявеното чувство. То завладява не само сърцето, но и ума. Благородството никога не се проявява като емоционално състояние. При него винаги има и разумност. Понятието, вложено в тази добродетел, е „Божественост“. Нейното свойство е да подхранва връзката с Божествения свят, а правилото, което действа в живота чрез благородството, изисква създаването на нравствен идеал. Затова, *за да можем да усвоим знанието, което носи тази добродетел, трябва да имаме вяра в Доброто. Не наивната, сляпа вяра, която позволява на недоброръководни хора да използват нашето добродушие, а вярата, която се крепи на познанието от живота.* Ще уточним и тук: познанието е резултат от разумните изводи, извлечени от живия опит. Затова нищо не трябва да се прави механично или просто защото някой е поискал от нас това. Всичко, което вършим, и начинът, по който общуваме с другите, трябва да бъдат за нас средството, чрез което да се учим. Наблюдателност, съобразителност и способност да сравняваме фактите трябва да ни научат да анализираме условията, в които живеем, а това ще ни помогне да събираме познание. Знанието е сила, познанието – увереност. На тази основа благородството работи най-добре.

Добродушие – това качество подсказва наличието на добра воля за отстъпчивост и толерантност. Добродушият чо-

век обича – обича себе си, обича ближните си, обича и Природата. Добродушието е пръв помощник на сговорчивостта и дружелюбието. Добродушието създава условия за здравословен живот, защото изключва омразата и ненавистта от човешкия характер.

Добродушието може да бъде объркано с малодушието. Като малодушие то се проявява винаги, когато човек изразява безпринципното си съгласие и неумението да докаже стойността на собствената си позиция или изобщо да отстоява позиция.. *Добродушието се проявява истински тогава, когато човек съумее със силата на своя характер да покаже благоприятно отношение към другите, т.е. да ги дарява с внимание, уважение и зачитане на техните интереси, без да обезличава собственото си присъствие. Добродушият човек има силен характер, защото чрез качествата на добродетелите той постига твърдост.*

Когато разглеждаме **идеограмната и семантичната стойност на думата „добродушие“**, не може да не ни направи впечатление дълбочината и конкретната насоченост на вложеното чувство. На енергийно ниво то се проявява като благост или това ще рече – тихата, светла радост от общуването с хората и Природата. Добродушието внася светлина в човешкия ум, защото привлича светли мисли, което означава, че в този случай така се проявява Законът за резонанса.

В тази дума има и един знак за повишено внимание – това е буквата „ш“. Идеограмата на този графичен знак подсказва, че непросветеният човек може да обърка добродушието с малодушието. Затова винаги трябва да се помни, че добродушият човек се различава от малодушния по ясно изразеното си достойнство и способността да защити своята позиция с необходимото уважение към другото мнение.

Като понятие добродушието се свързва с добронамереността, т.е. всяко действие и всяка мисъл тръгват с добро намерение, затова добродушието има свойството да приобщава, а това помага за изграждането на принципа на уважението. Подходът на уважение към всеки друг и всяко нещо се превръща в правило, т.е. става начин на живот.

Достойнство – като добродетел това качество се явява задължителен елемент от културата на човешкото поведение. Никой никога не би постигнал правилни взаимоотношения, ако не взема предвид достойнството. Достойнството – това е основният критерий, който използва съзнанието, за да формира поведение. Не можеш обаче да имаш критерий, ако не си изградил ценностната си система. Така, че само този човек, който е успял да постигне пълноценна връзка с добродетелите и знае как да ги използва, може да има съответния критерий за собствено достойнство. Не е възможно без качества като благоразумие, благородство, честност да говориш за собствено достойнство. Лишеният от добродетелна основа на своя характер не може да има достойнство, защото той винаги ще постъпва безпринципно и неуравновесено. Той не познава моралната отговорност, защото няма чувство за дълг към себе си, към обществото, към Бога.

Думата „достойнство“ има ясно изразена **идеограмна и семантична стойност като силно концентрирано чувство**. Неговата сила се определя от способността му да владее съзнанието, а така се получава връзка на всяко действие и мисъл с моралната отговорност. Притежателят на чувството за достойнство никога не променя поведението си. Той винаги се отнася с любов и уважение както към себе си, така и към другите. Като понятие то означава човешка гордост, има

свойството да запазва честта, изгражда като правило самоуважението и е част, елемент от мъдростта.

Човеколюбие – това е същността на човешкото разбиране за отношението на човека към сътвореното от Бога. В зависимост от това в каква степен се проявява това разбиране може да се постигне извисяване или занижаване, дори унищожаване на добронамерените човешки взаимоотношения. Там, където се проявява човеколюбието, съществуват отношения на равноправие и справедливост. Човеколюбието е резултат от високо осъзнатата роля, чрез която Божият Дух присъства в живота на хората. **Човеколюбието доказва наличието на пряка връзка между Човешкото и Висшето Съзнание.**

Интересно и сложно е разчитането на **идеограмната и семантичната стойност на тази дума.** В нея е въплътена сила от първичната енергия на Сътворението. Любовта на Твореца се проявява в тази дума-добродетел на енергийно ниво като изначалната живототворяща енергия. Тук се обяснява, че тя е дълбоко съхранено чувство, което има способността продължително да въздейства върху човешкото съзнание с чисто благородни подбуди. Като понятие тази дума се свързва с благоразположението, свойството ѝ е да дава живот на благостта, а добротворчеството е правилото, което непосредствено произтича от човеколюбието.

Представените тук пет добродетели изграждат смисъла и съдържанието на основните направления, залегнали в Учението на Бялото братство: Любов, Мъдрост и Истина. Чрез знанието, вложено в тях, се проявява Мъдростта, Любовта и Истината на Замисъла за Великото Сътворение. **Петте добродетели определят съдържанието и смисъла**

на творческото начало и насочват човешката еволюция към духовно-нравствено усъвършенстване. То може да се постигне като качествена промяна на човешкото съзнание в хода на работата с добродетелите. Затова самата работа с добродетелите е училище, изключителна ШКОЛА ЗА ДУХОВНО-НРАВСТВЕНО УСЪВЪРШЕНСТВАНЕ. Като помощно средство в работата с добродетелите успешно може да се използва практико-приложният метод за усвояването на техните знания.

ПРАКТИКО-ПРИЛОЖЕН МЕТОД ЗА УСВОЯВАНЕ НА БЛАГОРОДНОТО ЗНАНИЕ

Това е преди всичко работа с мисълта за създаване на принципни правила в използването на знанията. За да се употребява правилно мисълта, е необходимо да се живее и работи в чисто и светло помещение. Това е задължително условие! Личната хигиена също е част от задължителното условие. Храненето трябва да бъде умерено, без преяждане и с преобладаващо присъствие на плодове и зеленчуци.

I практическо упражнение. Въображение

Непосредствено след събуждане, още в леглото, визуализация на изгрева на Слънцето. Представете си, че сте стъпили боси върху мека зелена трева. Вас ви облива жизнената енергия на изгряващото Слънце. Вие се наслаждавате на свежестта и красотата, които ви заобикалят и пожелавате: „Нека денят ми да е изпълнен с жизнерадост и доброта!“

Както забелязвате, във всичко, до което се докосвате в тази визуализация, присъства светлината. И това не е случайно, защото светлината е в основата на явленията в природата и състоянията на душата ни, на съзнанието ни. Не само Слънцето, но и мисълта за жизнерадост и доброта също носят светлина, те са изпълнени със светлина! Така още в началото на деня поставяме основата за добронамереното отношение към всичко, което ще вършим през деня.

II практическо упражнение. Внушение

На излизане от дома, преди да отворите вратата, изправете се и си кажете: „Нека там, където отивам, с добро да ме посрещнат хората, с добро и аз да им се отплатя.“

С това пожелание привличаме към себе си съзидателната, чиста енергия на Великите светли същества, които ни помагат в изпълнението на това, което сме замислили за деня. И още нещо: така ще трябва да сложим в ума си петте добродетели. Те трябва да бъдат с нас във всяка наша мисъл и действие, иначе ще попречим на пожеланието да се осъществи.

III практическо упражнение. Самоанализ

В края на деня, след като е приключил работният ден, в удобно за вас време останете сами и си отговорете на въпроса: „Днес бях ли по-добър от вчера?“ Така, като задавате този въпрос, трябва да се постараете да си дадете сметка не само как сте се представили пред хората, на работното си място и сред приятелите, но преди всичко пред себе си. Пред себе си – това означава да сте наясно какво и защо сте правили, почувствали ли сте радост и удовлетворение от стореното и съумели ли сте да благодарите за това, което сте получили. Критерий за правилен отговор може да ви бъде първото чувство, което ще ви посети, след като сте задали въпроса.

И един съвет: Никога не заспивайте с огорчението и злобата от деня, ако все пак сте ги допуснали до себе си. Бъдете благодарни на всичко, което сте срещнали, на всичко, което сте чули и видели, защото това е вашият живот. Поискайте да го изживеете с радост!

Другите възможности за работа с добродетелите се свързват с умението да наблюдаваш, да сравняваш и да анализираш.

Наблюдателност е необходима винаги, когато човек общува в семейството, в колектива, в обществото, но изключително необходима е тя и за общуването с Природата. Първо да поразсъждаваме върху думата „наблюдателност“. Какво означава човек да е наблюдателен? Да наблюдаваш, не означава да следиш другите, а да държиш будно вниманието си за начина, по който те общуват, за особеностите на тяхното поведение. Наблюдателният човек не е любопитният човек. Да си наблюдателен, означава да имаш дискретен поглед върху другия, за да можеш да си направиш съответното заключение или съответния извод. И те трябва да са обективни, затова се изисква чистосърдечно отношение към живота. Наблюдателният човек умее да разсъждава, той се учи да разсъждава, точно защото е наблюдателен. Но за да бъде ефективна наблюдателността, се изисква бърза мисъл и съобразителност. Без съобразителност и бърза мисъл не може да се очаква резултат, т.е. няма наблюдателност. Всички гледат, но не всеки вижда. Това се получава в крайна сметка.

Ползата от наблюдателността идва тогава, когато човек иска да се учи. Наблюдателният човек може да се научи как трябва да постъпва и как не трябва да постъпва, ако внимателно наблюдава другите и съотнася тяхното поведение към своето. А от Природата може да се научи много: цветята, дърветата и храстите, реките и изворите, небето с облаците, със звездите и Луната, Слънцето – всичко това ни говори и

щедро раздава своята мъдрост. Затова наблюдателният човек изгражда добродетелта „благоразумие“ и съответно създаденото благоразумие помага на наблюдателния човек да придобива **познание**.

Много тънък усет е необходим за разумна работа със сравнението. Малодушният човек никога не би могъл да го използва правилно. Да умееш да сравняваш, означава да имаш силата и трезвостта за правилна оценка и самооценка. Този, който се сравнява с другите, трябва да знае защо го прави. Защо се сравняваш с по-красивия от теб, а с по-умния или с по-богатия? Какво искаш да разбереш чрез това сравнение? Ако е, само за да се утетиш, че и другият не е по-добре от теб, или за да дадеш живот на ревността и завистта, то по-добре изобщо не се захващай! Доброто умение да сравняваш нещата от живота и чрез тях себе си с останалите може да ти даде правилен отговор за твоето място в обществото, може да ти помогне да отстраниш някоя твоя слабост, може да ти помага винаги, когато ти е необходимо ново знание, най-вече по отношение на себепознанието.

За да работиш добре със сравнението, трябва да се стремиш към добродетелта „Благородство“. Благородният човек никога не изкривява фактите и самата действителност и това му помага да постигне обективна оценка, т.е. помага му да живее с истината. Когато използваш сравнението, в ума ти да е мисълта за благородния подход.

Много тънка е границата между изискванията за правилни умения за работа с наблюдателността, сравнението и особено между сравнението и анализа. Човек, който подлага на анализ собственото си поведение и поведението на другите, разсъждава. Това е много положително качество, защото не

всички хора разсъждават. Но тук, особено когато говорим за анализ на поведението на другите, трябва да сме много внимателни. Точно тук възниква въпросът от чисто морално естество – доколко имаме право да анализираме другите и как го правим. Един е отговорът – чистосърдечно. Този, който анализира другите, трябва да притежава добродетелта „Човеколюбие“ и способността за обективна оценка на всичко, което чува и вижда, на всичко, до което се докосва.

Анализът на поведението на хората, с които общуваме, трябва да бъде безпристрастен, строго конкретна бележка, която умът добронамерено прави като свой извод, като извод за себе си, за да не допуска грешките на другите или за да се възползва от техния опит и постижения. Това означава, че истински, стойностен анализ може да си позволи да прави само този, който има изграден критерий за културата на общуване, но преди всичко този, който има свое усещане за ценностната система, която определя духовно-нравствения облик на човешката личност.

Предимно се препоръчва да не се интересуваме от другите и да не ги обсъждаме; и това е много правилна препоръка за този, който би надникнал в съседния двор от любопитство, завист или ревност.

Да анализираш поведението на другия, не означава да започнеш да го поучаваш, веднага след като установиш някакъв пропуск в неговия характер. Защото това ще бъде твоята чисто субективна оценка. В случая е добре да се постараете да му покажеш със собственото си поведение правилната постъпка и ако той е дорасъл да разбере какво му показваш, ще се поправи. Ако пък твоят жест остане незабелязан или пренебрегнат, това означава, че и да говориш, и да убеждаваш,

ще бъде безполезно. Такъв човек не иска да учи житейските уроци и по тази причина те остават непонятни за него. Той ще повтаря грешките си и винаги ще търси причината във от себе си.

Този, който има желание да се учи, ще развива у себе си способността на ума да сравнява и анализира. Така чрез живия опит той ще израства. Умението да използваш живия опит за своето развитие е златно правило за човешкия напредък.

ЗАЩО НЕ ПОЗНАВАМЕ СЕБЕ СИ

Овлабяването на екстремните чувства и мисли е постижение за всеки човек. Някои хора притежават това качество по рождение. Те просто са по-хладнокръвни, по-уравновесени и така си осигуряват предимство. Впрочем този факт е обяснен достатъчно ясно с класификацията на типовете висша нервна дейност и на темпераментите. Ако, обаче, нямаш предимството да си се родил уравновесен и спокоен човек, означава ли това, че цял живот трябва да носиш последиците?

Разбира се, че – не, другото би означавало обреченост. Има, обаче, един много съществен момент. Той е свързан само и единствено с теб. Това е желанието да опознаеш себе си. Всеки, чул за първи път тези думи може да изпадне в недоумение: какво означава да опознаеш себе си? Та нали аз съм си аз! Кой друг би ме познавал по-добре?! И т.н. Факт е, обаче, че ние не познаваме достатъчно своите умения и способности и затова най-често грешим. Ето защо е необходимо да знаем, че пътят на себепознанието е дълъг и труден. Нещо повече: той е задължително условие, за да можем да постигнем желаната промяна. Никой никога не би усъвършенствал себе си, ако преди това не се е постарал да опознае своите качества, своите способности и умения. Това не означава, че трябва да пренебрегнеш всички свои задължения и да седнеш да умуваш. Или пък да изпаднеш в другата крайност, където ще подлагаш всяко свое действие, всяка своя мисъл или дума

под съмнение. Много често в такива случаи идва угризението и тревогата от страха за лошо представяне. С такъв подход човек не би могъл да напредне. Но да отговорим най-напред на въпроса защо ние не познаваме себе си.

Човешкото същество е изградено твърде сложно. То е продукт както на физическия, така и на духовния свят. Второто обаче, по-трудно се осъзнава. Всъщност, като надарен с разум, човекът опознавайки заобикалящата го действителност, опознава и себе си. Всеки започва да създава своя ум и да развива умствените си способности от първия миг на своето зачатие и това продължава през целия му живот. Но опознаването на света и създаването на ума са резултат от живота във физическия свят. От духовния свят идват душата и духът. Те се срещат тук с ума и трябва да се опознаят, за да могат да работят в синхрон, за да има хармония в човешкия живот. Душата и духът, носят вродените качества, т.е. качества, които предопределят възможностите на човешкото същество да живее в условията на физическия свят. Те са вложени в матрицата на неговия първообраз като средството чрез което той по-нататък ще може да изгради съзнание. Ще го кажем пак и в тази тема: смисълът на човешкият живот тук е да изгради живо, работещо съзнание, обогатено от придобитите знания в суровите условия на физическия свят. Умът има ръководеща роля, защото той е прагматичната сила, която може да управлява действията. Неговият Божествен произход се крие в дълбоко закодираната в човешкия геном способност за адаптация на вложената информация в условията на физическия свят. Вложената информация не е нищо друго освен умението на всяка клетка „сама“ да организира своя живот, и то така, че да работи безупречно и в синхрон с останалите.

Тук вече трябва да се отчете чисто енергийната същност, която е градивна част от структурата на всеки организъм. Това обаче не е предмет на тази тема.

Сега е важно да се знае, че духът и душата са носители на конкретна програма за развитието на човешкото съзнание в условията на физическия свят. Човешкият ум трябва да ги опознае, т.е. трябва да потърси връзка с тях, за да опознае качествата, които те носят като основа за новия живот. Така програмата ще бъде разчетена и реализирана правилно, което означава, че всеки човек ще може да развие своята дарба и ще си създаде условия за усвояване на нови знания. Ето как стигнахме до възможността да овладееш своите екстремни чувства и мисли – чрез познанието. Познанието ще ти помогне да опознаеш себе си. Когато ти – човекът, си разбрал, че носиш своите качества в душата си, и е необходимо само да повярваш в своите способности, тогава ще имаш силите последователно да работиш за своето усъвършенстване. Но най-напред трябва да се събуди самосъзнанието. Това означава да осъзнаеш себе си като частица от Великото Съзнание, като продукт на Великата Природа, сътворен в хармонична връзка с всичко съществуващо.

САМОСЪЗНАНИЕ И СЕБЕПОЗНАНИЕ

Колкото самосъзнанието е важно за полагане основите за духовно развитие на личността, толкова е важно и себепознанието. Дори когато говорим за съмосъзнание и себепознание трябва да имаме предвид първо идеята за правилен живот, което ще рече живот според обективните закони на действителността. И ето че веднага възниква въпросът: а кои са тези закони? Излиза, че без познаване на света и правилата, които го организират, не може да има себепознание. Отговорът и на двата въпроса има една и съща основа. За да познаваш света и да познаваш собственото „Аз“, трябва да тръгнеш от Идеята за Сътворението, т.е. да имаш предвид Замисъла на Великото Съзнание за живот. Ние вече писахме по тези въпроси, но с оглед на необходимостта да бъдем ясни и точни в тази тема ще кажем още веднъж най-необходимото.

Животът във Вселената е следствие от творческия процес на Себепознанието, възникнал като потребност на Великото Съзнание за себеизследване и опознаване на съграждащите възможности на Съществуващото. Това ще рече, че всеки човек, достигнал до необходимата възраст, може и дори трябва да започне да опознава себе си чрез идеята да твори, да създава. Така той ще може да открие собствените си способности и ще си даде сметка за интелектуалния потенциал, който притежава. И тук трябва да стане ясно, че като говорим за съзидателна дейност, ние нямаме предвид само и единствено създаването на материална култура, но и активен творчески

процес за създаване на богат духовен живот. Двете направления трябва да вървят успоредно. Взехме примера за човешката творческа индивидуалност, защото той е напълно аналогичен с този, който се развива във Вселената. Тук ще напомним още веднъж, че когато се говори за човешката личност като за „образ и подобие Божие“, трябва да имаме предвид човешката творческа същност. Човекът е образ и подобие Божие, само ако развива своите творчески способности, ако се проявява като творец, разбира се, на нивото, на което той живее. А на какво ниво ще живее той, ще определи неговото лично желание за просветеност. Знаещият генерира в себе си мощни духовни процеси, а те се превръщат в съзидателни, градивни процеси, когато той навлезе в сферата на активното познание. Това вече означава, че със своето желание да бъде знаещ всеки човек създава условията, чрез които той като личност формира собственото си отношение към себе си и към средата, в която живее.

Нека да стане ясно, че няма развитие без истинско, чисто-сърдечно желание за такова развитие. Дори и да не достигат финансовите средства или интелектуалните възможности на човека да са по-ограничени съобразно целта, към която той се стреми, пак ще има резултат, пак ще има придвижване напред. Но тук вече е много важна обективната оценка, трезвото отношение към наличните условия и възможности. Какво означава това? То означава да знаеш какво искаш и защо го искаш. Това означава желанието действително да бъде чисто-сърдечно и да стои върху основата на принципа за справедливостта. Този принцип изисква безпристрастно отношение към себе си съобразно поставената цел. Например, искаш да станеш лекар, но не ти достигат знания по биология. Така ти

не можеш да започнеш следването. Въпреки всичко ти имаш голямо желание да станеш лекар, но не ти достига воля и упоритост да се подготвиш за изпита по биология, който ще ти отвори вратите към университета. Разбира се, заради пропуските ти отпаднаш от списъка на приетите студенти. Това за теб се превръща в драма: засилва се твоята неувереност в собствените възможности, създаваш си негативно отношение към твоя приятел, който вече е студент, изобщо – измъчваш се от неуспеха, защото виждаш причината за случилото се само и единствено въвн от себе си. Това – в единия случай. В другия – когато отново имаме същата изходна позиция, причината може да бъде отново чисто субективна. Ти искаш да станеш лекар, но нямаш съответната дарба за това, т.е. в теб не са заложени необходимите паметови способности за усвояване на строго специфичните знания в областта на медицината. И в двата случая си въвн от университета.

Какво трябва да направиш? В първия случай трябва да създадеш необходимата организация и като мобилизиращ усилията си, ще можеш да успееш. Ако въпреки положените усилия нещата не се получават, т.е. окаже се, че действително нямаш съответния потенциал за усвояване на знания от този род, тогава трябва да потърсиш в себе си разумното обяснение. Желанието действително е изходна позиция, но само онова желание, което идва от душата. Точно тук е най-необходим отговорът на въпроса: „Защо искам?“, т.е. защо се стремя към това, което искам? Там, където се преследват чисто комерсиални интереси, желанието не е истинско. Има ли умване, стигне ли се до натъкмяване на ситуацията или до сметки по отношение на личната изгода – резултатът няма да е добър. Дори и да получи документ за съответното образо-

вание или да стигне до съответната длъжност, към която се е устремил, този човек няма да бъде добър специалист. Тогава желанието се превръща в амбиция, която може да унищожи крехката човешка душевност. Крехка, защото вече е позволила да се зароди в съзнанието комерсиалният интерес.

Примерът с лекарската професия е само един от многото, които биха могли да бъдат взети под внимание. По същия начин нещата могат да се развият за всеки от случаите, когато се намираме в изходна позиция, т.е. винаги, когато започваме нещо ново. В такъв случай нека да си отговорим на въпроса познаваме ли себе си. А какво означава да познаваш себе си? Или пък напълно резонен тук би бил и въпросът: с какво самосъзнание живеея?

Самосъзнанието и себепознанието са вътрешни, психични процеси, които могат да бъдат обяснени най-добре, ако познаваме психиката си. Това изисква ограмотяване още от най-ранна възраст по въпросите на духовния живот – нещо, което засега се пренебрегва. Психологията, и то в не дотам интригуваща форма, се предлага на учениците, едва след като са навършили 15 -16 години. Това е твърде късно, защото до тази възраст младата душа вече е получила своите първи познания и е формирала в голяма степен своето отношение към света. Тук съвременната наука е длъжник на човечеството. Науката „психология“ е сравнително млада, но това не е причина да остава вън от вниманието на подрастващите. Всъщност причината е в твърде закостенелите и академични форми на поднасяне на информацията и така младите хора порастват без необходимото им познание.

Какво трябва да знае един млад човек?

Още от ранна детска възраст, 6 – 7 години, на детето

трябва в достъпна форма да се обясни, че то има душа и тази душа има свой живот, така както физическото тяло има свой живот. Например може да му се каже, че душата се храни със светлина, с весели, радостни мисли, с чист въздух и чиста вода и така както днес то е закусило с мляко и кифла, така душата ще иска да се „нахрани“ с чист въздух. Това означава, че детето ще знае, че трябва да проветри стаята си или да излезе навън, ако условията позволяват това. Би могло в детската градина или в училище, разбира се, ако съществува правилното отношение по тези въпроси, да се провежда в подходящото време 15-минутна релаксация с подходяща музика, когато става въпрос за възприемане на светли, радостни мисли; да се рисува слънце или някакви красиви природни картини, когато трябва да се възприеме светлина; да се правят леки двигателни упражнения, когато става въпрос за чист въздух. Но най-доброто средство за усвояване на начални знания по психология е прякото общуване с природната среда. Сред Природата, когато на децата по подходящ начин се обясни великата магия на природния магнетизъм и светлинното въздействие, те ще се научат на наблюдателност, по естествен път ще постигнат здравословен енергиен обмен с енергията от Природата и така ще получат и необходимата основа за създаване на правилна психична дейност. Но този процес засега е изпуснат. Важното е за в бъдеще да се помисли и като се прецени задълбочено каква е необходимостта от такъв вид работа с децата, да се направи необходимото в най-кратки срокове. Съществуват чудесни възможности за подготовка на учители по Природознание, като това не означава децата да се запознават с началните знания по география, физика и химия, а да се създаде такъв учебник по Природознание, кой-

то да научи децата, че Природата е жив организъм и те са част от него, и чрез подходящи занимания да усвояват основните психични процеси: усещане, възприятие, представа, внимание, мислене, чувство и т.н. Би било изключително забавно и полезно. Така ще се подготви за живот ново поколение хора, които ще имат вече коренно различно отношение към себе си и света, в който живеят.

ЩО Е САМОСЪЗНАНИЕ?

Психологията разглежда самосъзнанието като процес на осъзнаване на човека, на самия себе си като индивид, осъзнаване на своето обективно и субективно битие. Към това основно качество на развиващата се личност се включва и съзнанието на индивида за неговите връзки с другите хора, за отношението му към различните групи или класи и към обществото като цяло.

Добре организираното самосъзнание приема осъзнаването на психичните процеси и качества като задължително условие. Те са функция на самосъзнанието. Чрез психичните процеси човешката личност работи както за развиване на своето самосъзнание, така и за себепознанието си. Личността се проявява и в двата случая като субект и обект на познанието. *В самосъзнанието се формира личностното „Аз“, а в себепознанието то се развива и усъвършенства.* Самосъзнанието и себепознанието взаимно се допълват. Тяхната уникалност трябва да търсим в изначалната Божествена творческа Идея.

Самосъзнанието намира израз основно в:

- познанието
- преживяването
- стремежите
- оценките
- решенията
- доверие в себе си.

Самосъзнанието участва във всички психични функции.

В индивидуалното развитие на личността формирането на самосъзнание се извършва в неразделна връзка с развитието на човека като самостоятелен субект (на дейността) и като личност.

Решаваща роля за създаването на правилно и действено самосъзнание има изграждането на Аз-образа, т.е. създаването на себепредстава. Този факт изисква от всеки човек да се старае да получи максимално най-вярната оценка за себе си. Той трябва да знае какви са неговите способности, умения, да има своя преценка за собственото си поведение в обществото. Така той ще си създаде собствена идентичност в променящите се външни условия. Себепредставата има съществено влияние за възприемането на външната среда.

Без реалистична себепредстава няма и не може да има правилна мотивация за което и да било начинание. Човек без вярна себепредстава не може да се включи адекватно в живота на обществото, не би могъл да се изяви като личност и така няма да бъде полезен и на себе си, защото целият негов интелектуален потенциал ще остане нереализиран. Затова всеки човек още от най-ранна възраст трябва да бъде насочван към формиране на правилна себепредстава. В противен случай той не би създал адекватни междуличностни контакти. Ако не е постигнато необходимото съответствие между Аз-образа на личността и представата на другите за нея, ако има разминаване между Аз-образа (себепредставата) и желания образ за себе си, ще се появят проблеми с психичното здраве, ще залинее и работоспособността.

Вярната себепредстава, което ще рече правилно изграденият Аз-образ, ще създаде най-необходимите условия за формиране на самосъзнанието. Така индивидът ще може да

идентифицира себе си спрямо обективния свят и ще може да изгради своето светоусещане: към средата, в която живее, към себе си като личност, и ще има отношение към своите постъпки, действия, мисли и чувства, желания и стремежи.

ЩО Е СЕБЕПОЗНАНИЕ?

Себепознанието може да се определи като стремеж на личността към развитие и усъвършенстване. Само този, който има желание да се развива, ще търси познанието за себе си, а чрез него и възможностите за своето духовно развитие. Себепознанието още би могло да бъде определено като стремеж за пълноценен живот. В хода на себепознанието човешката личност се превръща в градивна личност. Затова без колебание можем да кажем, че себепознанието е творчески процес. Човекът твори и така постига знание и увереност в собствените сили и възможности. Затова тук е резонен въпросът: как ще успееш, ако не опиташ?

Себепознанието намира израз чрез:

- себевладеене (способност на личността да контролира своите мисли и действия);
- себевъзпитание (координирани и последователни действия за усъвършенстване на личността);
- себеизследване – себеексплорация (словесно формулиране на преживяванията за изясняване на лични затруднения);
- себеизява (способност за утвърждаване на знанията, способностите и уменията);
- естественост, неподправеност – себеконгруентност (съответствие между поведението от една страна и от друга – нагласите и убежденията);
- себеоценка (чувство за ценност на собствената личност);

– себеувереност (вяра в собствените сили и възможности, критерий за себепознанието).

Най-големият враг на себепознанието е себеотрицанието. То е резултат от липсата дори на най-елементарни положителни чувства спрямо себе си. До себеотрицание стига този, който няма желание за качествен, пълноценен живот. Човекът, който не харесва себе си като външност, който не може да прецени собствените си умения и способности, който няма воля за последователност на мисли и действия – човекът без самочувствие.

ЩО Е САМОЧУВСТВИЕ?

Състоянието, което дава възможност на човешката личност да живее адекватно на условията в които се намира. Самочувствието не е настроение и не трябва да зависи от настроението. Самочувствието е състояние, което гарантира или проваля успеха на всяко начинание. То зависи от осъзнаването на собственото „Аз“. Това от своя страна изисква добро познаване на личните умения и способности. Но за да има такова познаване, трябва да е налице желанието за пълноценен живот. Всеки иска да живее, но не всеки си дава сметка за качеството на живота, който има или който иска да има. Само желанието за пълноценен живот може да послужи като отправна точка за създаване на добро самочувствие. Желанието за пълноценен живот прави човека активна творческа личност. То го подтиква да опознава собствените си умения и способности, да ги създава, ако ги няма, и най-важното: дава му незаменимия ключ към успеха – решителност. Решителността пък идва от вярата в собствените сили. Вярата в собствените сили идва от **знанието**. **Знанието дава светлина и сила**. Светлина в смисъла на добре осъзнатата истина за нещата от живота и сила в смисъла на решителността да приемеш или отхвърлиш това, което ти предлага животът. Сега вече можем да направим връзката между самочувствието и осъзнаването на собственото Аз. Това е знанието, което носи просветеност. Знаещият, просветеният човек ще си обясни фактите и проблемите, с които се среща, правдоподобно, той

ще живее с истината и със стремежа винаги да търси истината. А всеизвестно е, че истината прави човека свободен. Много са факторите, които изграждат самочувствието, но основният, който е вътре в нас, е желанието за пълноценен качествен живот. И сега тръгваме обратно по стълбицата нагоре. Чрез желанието ще придобием знанието; знанието ще ни даде увереност; увереността ще ни направи решителни; чрез решителността ще участваме активно в живота. Това вече показва изградено самочувствие.

Фактори, които определят самочувствието.

Дотук говорихме за елементите, които изграждат самочувствието. Те не трябва да се бъркат с факторите, които определят самочувствието.

Елементите имат чисто субективен характер. Те са еманация на човешкото съзнание.

Факторите имат напълно обективен характер. Те са резултат от условията, в които живее човек.

Тук ще отворим една скоба, за да направим следното уточнение: дотолкова, доколкото зависи от човешката личност да се интегрира в тези условия и да създаде възможностите за изграждане на самочувствие, можем да говорим за лична позиция. Чрез личната позиция се проявява желанието за пълноценен живот. Така отново стигаме до първопричината за развитието и утвърждаването на личността.

Факторите, които влияят върху самочувствието, могат да бъдат определени най-общо като средата за живот. Когато говорим за тях, трябва да знаем, че те имат косвено значение и никога не би трябвало да се разглеждат като приоритетни

или задължителни условия. Като пример можем да посочим финансовата стабилност на семейството, в което сме родени и израстваме. Тя има своето конкретно значение за начина на живот, но в никакъв случай не би трябвало да определя самочувствието. Самочувствието се гради върху личните качества; то е самоувереност.

Следващият фактор, който свързваме със самочувствието, е средата, в която се движим, т.е. нашите приятели. Ако те са истински приятели няма какво да се обсъжда, но ако това е просто обкръжение от хора, които се събират заедно, за да избягат от самотата, тогава могат да възникнат много проблеми, като: стремеж за себеизява, болезнена чувствителност към успехите на другия, упорито демонстриране на чувство за превъзходство или, с други думи – живот в агресивна среда. По същия начин може да бъде оформен и колективът, в който учим или работим. Някои наши съученици или колеги могат да бъдат силно повлияни от амбицията за себедоказване. В това няма нищо лошо, ако става въпрос за благородно желание, но когато въпросът опира до амбицията за себедоказване, тогава може да се прояви безцеремонното, грубо отношение. Такова отношение се превръща в трудно преодолима психологическа бариера за по-неуверения в себе си човек. Агресивната среда не трябва да влияе върху самочувствието. То е резултат от вярата в собствените сили.

Съществува още един фактор, който има колкото обективен, толкова и субективен характер. Става дума за здравето. Здравословното състояние е резултат от личното отношение към собствения организъм, генетичната предопределеност и влиянието на околната среда. Въпрос на здравна култура е отношението ни към собственото здраве, докато животът в

екологично увредена среда вече е принудително условие. Тук човечеството се постави в зависимост от пристрастното си отношение към материалните интереси, към печалбата, но това е друг въпрос. Здравната култура може и трябва да влияе на самочувствието ни, нещо повече тя е част от самочувствието ни, защото ни дава знание. Знанието е основна, опорна точка на самочувствието.

КАКВО ЗАКЛЮЧЕНИЕ МОЖЕМ ДА НАПРАВИМ ДОТУК?

Стойността на човешкия живот се определя от самочувствието, с което живее отделната личност, а стойността на живота в едно общество се определя от самочувствието, с което живее това общество. Но ако то е изградено от нихилисти и от хора, които имат едностранни виждания и са тясно свързани с материалните си интереси, тогава ще се стигне до състоянието на взаимна нетърпимост, завист и озлобение. Такова общество ще се задушавя в собствената си среда. То ще се развива до време, защото е лишено от необходимите условия за духовен живот.

Защо правим това заключение? Защото фактите показват, че за да има градивен живот, за да има развитие било за отделната личност, било за обществото, се тръгва от самочувствието. То е изходната позиция, от която се избира посоката. То е силата, която може да те задържи в избраната посока. То е средството, което помага на волята, за да стигнеш до успеха. Но заключението ни ще бъде непълно, ако в отговор на въпроса „Що е самочувствие?“ не запишем следната кратка формула:

самочувствие = знание (просветеност) + самоувереност + самоуважение

Знанието е сила, самоувереността е себепознание, самоуважението е осъзнатата връзка с Божественото в теб. Всич-

ко това изгражда самочувствието и така създава условията за пълноценен живот.

* * *

Когато говорим за пълноценен, качествен живот и разглеждаме самочувствието, задължително е необходимо да изясним отношението си към **себеуважението**. Първо трябва да уточним защо говорим за самоуважение и за себеуважение. Не е ли това едно и също и къде е разликата?

Когато казваме „себе-уважение“, е важно да знаем, че по този начин изказваме отношението си към своята съзнателна духовна същност, онази същинска основа на съзнанието, която се проявява като действащия интелект. Как трябва да разбираме това обяснение? Всеки човек носи в себе си определено количество знания, които имат вроден и придобит характер. Тези знания, които определяме като вродени, са вложените в човешката душа качества и умения, които я правят пригодна за живот във физическия свят. Така както всяко растение и животно знае как да се храни и да оцелява, по същия начин и човекът притежава необходимите му знания. Придобитите знания, самото наименование подсказва, идват чрез опита и връзката с живата действителност. Едни от тях се съхраняват в съзнанието, за да служат за настоящия живот, а друга част – трайните, които оставят силен отпечатък в съзнанието, се съхраняват като опитностите, които служат за следващи животи. Вложените от Твореца качества и умения заедно с придобитите знания, т.е. заедно с опитностите създават интелекта. Можем да го определим като интелектуалния потенциал, който изгражда нивото, от което тръгва човешкото развитие след всяко раждане. Затова едни хора се

изявяват с повече умения и способности, а други с по-малко, независимо от това, че живеят в еднакви условия. Например – децата в едно семейство. Те имат едни и същи родители, живеят при едни и същи условия, но показват различни умения и способности. Знанията и опитностите определят уменията и способностите. Когато говорим за себеуважение, ние трябва да сме наясно, че имаме предвид и почитителното отношение към труда, създал и съхранил онзи съществен градивен материал, който определя нашата съзнателна същност. Така навлизаме в по-дълбоките нива на самопознанието. И още нещо: то е необходимото уважение към всяко знание. Казахме по-горе, че знанието е просветеност. Трябва да сме наясно, че когато усвояваме знания, ние възприемаме с тях и чрез тях правото си на свобода. Затова синоним на знанието е светлината. Това ще рече, най-малкото яснота по отношение на всичко, което се мисли и върши; яснота на желанията, яснота на действията; това ще рече още възприемане на живота с разбиране. Всичко това осигурява свободата, чрез която се проявява действащият интелект.

Самоуважение и себеуважение може да има само при този човек, който е постигнал развито, адекватно на условията, в които живее самосъзнание. Самоуважението не е разновидност на себеуважението. Самоуважението е отношение на разумната човешка същност към цялостно изградената личност. И тук е добре да направим разликата. В първия случай, при себеуважението, Умът ръководи действията, а във втория случай, когато говорим за самоуважение, ще знаем, че е постигната хармонична връзка между Ума и Съзнанието, а тя пък на базата на интелекта спокойно кореспондира с чувствата.

СТРЕМЕЖЪТ КЪМ СЕБЕПОЗНАНИЕ

Изучаването на общата психология все повече се налага като необходимост за съвременния човек. Нейната голяма значимост идва преди всичко от конкретните знания, които може да даде тя за постигане на необходимото ниво на себепознание и най-вече на самосъзнание. Впрочем връзката между двете е много пряка. Познанието е израз на самосъзнанието. Оттук много бързо се стига до връзката между изучаването на психичните процеси и опознаването на човешката душа. Но тук има и един много актуален въпрос и той се нарича „психосоматика“. Неговото правилно разбиране ще ни отговори доколко и как се извява човешката душа на фона на чисто физическия фактор, наречен биологичен организъм.

Възможностите на съвременната медицина са свързани преди всичко с установяване на симптоматичните прояви на конкретното заболяване. Този факт е резултат от непознаването на етиологията на болестния процес, имаме предвид болестния процес като факт, който нарушава нормалния начин на живот и в някои случаи дори отнема живота. Много по-добре би било, ако всеки човек сам потърси възможности за повишаване на здравната си култура, за да може правилно да работи за профилактиката на своето здраве. И още нещо: предимство за всеки пациент е, когато посети лекар, да може грамотно да обясни коя според него е причината, породила заболяването.

Когато говорим за болестен процес, а не за заболяване, трябва да сме наясно, че в това понятие включваме освен първопричината и цялата поредица от взаимовръзки за нарушения жизнен ритъм. Първопричината винаги трябва да се търси в съзнанието на пациента. Затова съвременната медицина трябва да промени своя подход при диагностицирането на съответното заболяване. В този смисъл идва и необходимостта от задълбочено психологическо разясняване на първопричината. Но това може да стане, само ако човекът се разглежда като психофизиологична цялост, т.е. ако по-активно се развива психосоматиката като направление в медицината, за да се отдели необходимото внимание на проблема „тяло – душа“. Разбира се, нищо не може да замени личния интерес и стремежа към самопознание. В този смисъл надежден и разумен подход може да бъде използването на психологическа карта като основно помощно средство за определяне на първопричината на заболяването. За целта е необходимо всеки пациент да има елементарна грамотност за основните психични процеси, които се извършват в неговия организъм. Ако такава грамотност липсва, тогава ще е необходимо повече търпение и внимание от страна на лекаря, за да се стигне до конкретен резултат. Тук ще отворим скоба, само за да кажем колко голяма е вече необходимостта от изучаване на психология в много по-достъпна форма и за по-продължителен период в училищата.

Какво представлява психологическата карта? Това е таблица, която включва основните психични процеси и ги разглежда като потенциално действащи фактори както за процеса на духовното съзряване, така и за възникването на което и да било заболяване. Срещу всяка поредна точка трябва да

бъде записан възможният отговор. Всеки човек трябва да може сам да си отговори на въпросите и като анализира отговорите си, да стигне до заключение за причината на своето здравословно състояние. Той би бил улеснен и от своята наблюдателност – на базата на личните усещания за състоянието си да постигне правилна преценка. Това изисква освен наблюдателност и желание за себепознание. Затова е необходимо всеки човек да е наясно какво означава психичен живот с оглед на физиологията на човешкия организъм, т.е. с оглед на ясно изразените физиологични механизми на съответните психични процеси в човешкия мозък. В такъв случай трябва да се попитаме какво знаем за физиологията на човешката психика. Изобщо има ли конкретно, надеждно, ясно и точно обяснение на този въпрос. Някои автори отричат изобщо наличието на душа и още по-малко пък са склонни да приемат, че съществува някакъв самостоятелен живот на душата. В тази тема няма да убеждаваме никого в истинността на това твърдение, защото приемаме факта безусловно.

Можем да подкрепим току-що казаното с конкретни наблюдения:

1. Душата е основна част от енергийната система на организма. Тя се проявява като силата, която движи основните жизнени процеси. Без нейното участие не може да функционира правилно нито един орган. Нейното фино енергийно съществуване не позволява тя да бъде видяна, но може да бъде усетена. Винаги и навсякъде в Природата може да се установи нейното присъствие или отсъствие. И то се изразява в наличието или липсата на жизнени процеси.

2. Всеки жизнен процес има своя особеност и тя се изразява в неговата активност. По този начин съдим за жизне-

ността на душата, т.е. за способността ѝ да се изявява чрез биохимичните и биофизични процеси в организма. Душата има свое пряко присъствие във всяка клетка. Тя не е някаква капсула или енергийна сфера или каквато и да било друга форма. Подобно на водата, тя приема формата на тялото в което се намира: клетка, орган, човешко или животинско тяло, растение.

3. Душата е енергия с универсален характер. Нейната универсалност се състои в способността ѝ да захранва всичко живо, което има биологичен произход, независимо от вида му. Така тя служи като „двигател“ на живота както в животинския, така и в растителния свят.

4. В своя генезис душата е създадена като първична жизнена енергия – енергийна субстанция с определени химични и физични свойства. В първичния си вид може да бъде открита във физическия вакуум. Тя изпълва космическото пространство, към което принадлежи и планетата Земя, но там тя е с променен химичен състав поради активното влияние на енергийната същност на планетите. Най-близо до нейния състав е светлинната енергия.

5. Душата получава свой съзнателен живот в човешкия организъм, когато в нейния състав се включи Духът – фино енергийно явление, което се нарича Първичен жизнен импулс. Чрез него се проявява творческият Замисъл на Създателя. В космическото пространство той се проявява на различни нива в съответните нюанси чрез единното енергийно-информационно поле на Вселената.

Казва се, че със смъртта на сърцето си отива и душата, защото всъщност чрез неговото спиране се преустановява дейността на органа, който движи кръвта в човешкия орга-

низъм. Всъщност човек умира, защото, грубо казано, спира да работи „съроръжението“, което движи универсалната жизнена енергия в организма. Факт е, че изкуствено създадено сърце по време на операция може да поддържа живота. Факт е и пряката връзка на белия дроб със сърцето и тяхната пълна взаимозависимост. Факт е и пълната зависимост на живота от чистотата на въздуха, т.е. на енергията, изпълваща жизненото пространство.

Като фина енергийна субстанция душата насища кръвта с необходимата енергия. Чрез нея тя достига до всяко кътче в организма и дарява живот. Изкуствено създаденото сърце може да поддържа живота, макар и за кратко, защото, движейки кръвта, то задвижва и жизнената енергия чрез нея.

Течната среда на кръвта улеснява поглъщането на универсалната жизнена енергия. Водата в организма всъщност изпълнява решаващата роля за превръщането на жизнената енергия в биоенергия. Това е съвършено отработен химически процес в организма.

От обяснението дотук, трябва да се направи заключение колко важно за организма е правилното дишане.

И още нещо става ясно: че нашата представа за душата се свързва с представата ни за универсалната жизнена енергия. Това е така, но със следното уточнение: универсалната жизнена енергия присъства в човешкия организъм като биоенергия, така както светлинната енергия, преминала в човешкия организъм, се превръща в биофотони. Между едното и другото не съществува взаимозаменяемост. И двата вида енергия са еднакво необходими за правилното функциониране на човешкия организъм.

С това кратко пояснение не изчерпваме темата за енергии-

ите в човешкия организъм, не това е била и целта ни. Трябва обаче да напомним, защото сме го казвали и по друг повод, че в човешкия организъм постъпва като основа универсалната жизнена енергия, която в организма приемаме като биоенергия, и в зависимост от конкретното ѝ използване тя се превръща в ментална, емоционална, физическа и т.н. в резултат на прякото въздействие от съответните органи.

Цялото това обяснение идва да ни подсказже, че когато говорим за душа, трябва да имаме в ума си едно по-широко понятие. В понятието „универсална жизнена енергия“ се вмества разбирането за жизнена енергия и изобщо за енергията на живота, енергията, която изпълва цялото космическо пространство. В човешкото съзнание душата е едва ли не самостоятелно съществуваща субстанция, която влиза и излиза от човешкото тяло и която има свой самостоятелен живот след смъртта. Това може да се твърди, само ако се вземе предвид, че душата е енергийният носител на духа и семенния атом. Само тяхното присъствие може да осигури съзнателен живот на душата. В езотеричното познание трите елемента – дух, душа и семенен атом, са представени като ехоструктура. Те съществуват в човешкия организъм като единна и незаменима фино-енергийна субстанция – носител на съзнанието.³

Дотук спираме конкретните обяснения за душата, за да свържем известното от науката психология с новата информация, която предлагаме.

За да можем да представим идеята за психологическа карта, така както ние я виждаме, е необходимо да припомним някои известни от психологията знания за психични-

³ Обяснение по този въпрос има в книгата „Езотерични записки“, част I от настоящата поредица.

те процеси в човешкия организъм. За целта ще използваме учебника по Обща психология, подготвен за студентите от висшите учебни заведения с педагогически профил, с автор Трифон Трифонов. Всъщност ще направим представителна извадка от подробен текст, чрез който е разработен всеки от включените въпроси. Специално подчертаваме, че този текст не е достатъчен за изучаване на психичните процеси, защото това е твърде съкратена информация, която има за цел да даде най-обща представа за тях във връзка с изясняване на смисъла на разглежданата тема.

Психични явления са: усещане, възприятие, представа, мислене, внимание и въображение, чувство, воля, характер, темперамент, способности. Тези явления като отражение на външния свят имат свое съдържание, своя процесуална същност, формират се в дейностите.

Усещане. То е най-низшият, най-елементарният психичен процес. Усещането е отражение на отделни свойства на предметите от външния свят или на състоянието на вътрешните органи при непосредственото въздействие на дразнителите.

Усещането е първичен, начален етап на познанието. Сетивата са единствената ни връзка с действителността.

Усещанията са основа на по-сложни познавателни процеси: възприятия, представи, въображение и др.

От разнообразието на усещанията, от тяхното развитие зависят и останалите познавателни процеси.

Видове усещания:

Които отразяват външната действителност.

Зрителни: усещания за цветове – хроматични и ахроматични:

- хроматични: цветен тон, наситеност и светлота;
- ахроматични – отличават се по своята светлота.

Зрителните усещания се различават по своето познавателно значение. Те осъществяват връзката с естетическите чувства, които получаваме от литературата, живописата, скулптурата и архитектурата.

Слухови усещания:

- за тонове;
- за шумове.

С усещанията за музикалните тонове се формират естетическите преживявания, които изпитваме от творенията на музикалното изкуство.

Вкусови усещания – те имат голямо биологично значение във връзка с качеството на храната.

Мирисни усещания – имат биологично значение във връзка с качеството на храната и въздуха.

Кожни усещания – имат биологично и познавателно значение.

Класификацията на усещанията може да се извърши върху основата на специализираната функция на рецепторите и начина на информационното въздействие:

- Усещания, които отразяват състоянието на вътрешните органи (интерорецептивни), наричат се още органически усещания: жажда, глад, ситост и др. Макар и дълбоко органически, тези усещания се отразяват на съзнанието. Те могат да прераснат във влечения, желания, потребности, стават мотиви за действие.

- Усещания, които отразяват състоянието на мускулите и сухожилията, т.е. двигателни (проприорецептивни). Те носят информация за положението на тялото в пространство-

то. Имат огромно значение за овладяване на действия, движения, операции.

– Екстерорецептивни усещания – към тези усещания спадат тактилните, зрителните, слуховите, обонятелните, вкусовите. В познавателно и ориентировъчно отношение тази категория усещания играят огромна роля в развитието на личността

Взаимодействието между усещанията показва, че анализаторите не действат изолирано един от друг.

Възприятие. Познавателен психичен процес, отразяващ свойствата на предметите от външния свят при тяхното непосредствено въздействие. Възприятието отразява предметите и явленията като цяло.

Като психичен процес възприятието съществува само тогава и дотолкова, доколкото е налице дразнител. Възприятието се поражда, когато дразнителят „задейства“ един или няколко рецептора, и изчезва, когато дразнителят прекрати своето действие спрямо рецепторите.

Точността на възприятието се свежда до способността на човека да възприеме определено количество информация в цифри, букви, фигури. Точността на възприятието зависи от обема на възприеманото. Качеството точност на възприятието осигурява истинността на получаваната чрез рецепторите информация.

Възприятията могат да бъдат класифицирани върху основата на няколко признака. Например, върху основата на анализаторите възприятията биват: зрителни, слухови, обонятелни, тактилни, вкусови. Пак въз основа на анализаторите възприятията могат да бъдат класифицирани на низши и висши. Към висшите спадат възприятията, свързани с въз-

приемането на музиката, скулптурата, художествените произведения. Към низшите спадат възприятията, свързани с възприемането на предмети.

На основата на формите, необходими за съществуването на материята, каквито са пространството, времето и движението, възприятията биват: възприятие за пространство, за време, за движение.

Възприятието се обуславя от цялостното съдържание на психиката на човека: минал опит, дейност, знания, интереси, миросглед.

Зависимостта на възприятието от цялото психично съдържание на личността се нарича аперцепция. То има познавателно значение за личността.

Памет – процесите на запомняне, съхранение и възпроизвеждане, съответно забравяне на запомненото. Тя се характеризира с широк диапазон от качества, като скорост, точност, трайност, готовност, услужливост, обем. Всички те имат индивидуален и личностен характер.

На основата на дразнителите паметта бива зрителна, слухова, двигателна, осезателна, вкусова, обонятелна.

Видовете памет се определят още от:

- психичната активност, която преобладава в дейността: двигателна, емоционална, образна, словесно-логична;
- целите на дейността; тогава тя бива: преднамерена и непреднамерена;
- продължителността на затвърдяването и съхраняването на материала: краткотрайна, дълготрайна, оперативна.

Представи. Те спадат към сетивното познание. Формират се в първата сигнална система.

Възпроизвеждането на съхраненото от възприятията под

формата на образи наричаме представи. Затова те се определят като образи на предмети и явления, които в момента не действат върху нашите сетива, или представите са познавателни психични образи, формирани на основата на по-рано възприетото чрез рецепторите. Представите отразяват пространствено-времевите отношения на предметите.

Представите притежават статична и динамична характеристика. Към статичната характеристика на представите спадат: нагледността, бледостта, фрагментарността. Тези качества зависят от действалия по-рано обект върху рецепторите.

При динамичната характеристика съществува възможност на образа да усилва собствения си механизъм. В зависимост от редица особености и предпоставки, като значимостта на образа за личността, богатствата му, наситеността му с емоционални преживявания, същият образ може да усили собствения си механизъм, да предизвика и ускоряване на сърдечния пулс, да засили дейността на вегетативната нервна система. Понякога образът действа много по силно от факта.

Асоциации се наричат връзките между психичните процеси (представи, мисли, чувства, действия и пр.).

Благодарение на асоциациите е възможна системност и организираност на психичните явления (*associatio* – свързване, съединяване).

Видове асоциации:

- по съседство (представата за един обект, отключва представата за друг);
- по сходство (образува се между представи, чиито предмети имат общи признаци);
- по контраст (изграждат се при представи, които имат противоположни свойства).

Богатството на душевния живот на човека зависи в много отношения от съдържанието на неговите представи.

Внимание е насочеността на психиката, респективно съсредоточеността и разпределителността на едни или други психични процеси (поединично или в комплекс действащи), към значими (трайни или сигуативни) или незначими, но ярки външни обекти или вътрешни състояния на личността. Вниманието регулира, контролира и организира протичането на психичната дейност.

Вниманието е своеобразен механизъм на психичната дейност, който притежава редица общи и специфични особености. Общи особености на вниманието са: насоченост, избирателен характер и съсредоточеност на психиката, интензивност на ангажираните психични процеси.

Специфични особености на вниманието са: устойчивост, разпределителност, колебание, подвижност, инертност, превключваемост.

Вниманието е психично явление без собствено съдържание. То е страна на всички психични процеси и е условие за по-вярно отразяване на действителността.

Въображението е фантазна дейност, която намира израз в творчеството, сливайки се с него. Човек притежава възможността чрез въображението си да създава образи, които никога не могат да се реализират; въображението надхвърля границите на достижимото, чрез него човек може да разложи неразложими явления.

Въображението е по-висш от представата процес, защото работи не с една, а с много представи, защото реконструира, преобразява и изменя образите на представите, като използва елементи от тях при създаването на новия образ.

Въображението е преди всичко динамичен процес, в който статичните елементи са налице дотолкова, доколкото то оперира с представи.

Динамичната характеристика на въображението може да се представи в следните форми:

1. Аглутинация – създаване на нереални, фантазни образи.

2. Хиперболизация – процес на намаляване или уголемяване на дадени образи.

3. Схематизация – процес на ограничаване на белези и черти от образи с оглед уточняване контурите на образа.

4. Типизация – аналогичен на схематизацията, но функционално и съдържателно процесът протича върху основата на застриховане на типичното и същественото в образа при отстраняване, елиминиране на несъщественото.

Въображението бива: пасивно и активно. Пасивното бива преднамерено и непреднамерено. Активното въображение бива пресъздаващо и творческо.

Мислене. Човек мисли, разсъждава, анализира върху основата на по-рано възприетото, върху основата на натрупаните възприятия и представи, понятия, т.е. човек мисли с образите и символите на обектите, а не със самите обекти. В това се заключава неговата сложна детерминация – човек може да мисли, наблюдавайки, може да мисли, използвайки по-рано натрупаното в психиката, може да мисли, едновременно възприемайки и ползвайки по-рано натрупаното.

Особености на мисленето са още неговата обобщеност, абстрактност и опосредственост.

Основни мисловни процеси са: сравнението, анализът, синтезът, абстракцията и обобщението.

Формите на мислене са: понятие, съждение и умозаклучение.

Речта е специфичен феномен на човешката психика. Тя е висша форма за осъществяване на взаимоотношенията между хората.

Речта е интегративен фактор, който обединява многообразния психичен живот на човека и го изразява чрез специфични езикови средства. Някои от характерните белези на речта са: цялостност (да изразява завършена, цялостна мисъл на говорещия), осмисленост и точност. Колкото по-богато и точно отразява мислите и колкото повече мисли носи, толкова тя е по-смислена и точна.

Чувства. Те са свързани с обективната действителност, чрез тях изразяваме отношението си към възприеманите от нея явления, те са израз на нашето собствено състояние.

Характеристиката на чувствата изисква да запишем:

– чувствата са израз на отношението на субекта към обекта;

– чувствата са израз на дадена потребност;

– чувствата притежават сигнална функция; информационната същност на чувствата намира израз в сигналната им значимост за човека;

– чувствата и емоциите притежават мотивационна сила, формират мотиви за действие;

– чувствата се характеризират със своята сила и слабост, с динамиката си и със своята полярност;

– характерна особеност на чувствата е тяхната амбивалентност; при нея чувствата – положителни и отрицателни – преминават едни в други, сливат се; например, обичта преминава в ревност;

– чувствата са носители и на съдържание; съдържанието на чувствата се оформя на базата на съдържанието от обекта, който възприемаме, и породилото се отношение в личността.

Видовете чувства са: низши и висши.

Низши са следните чувства: настроения, афекти, страсти, чувствен тон, стресови състояния.

Висшите чувства биват: морални, интелектуални, естетически.

Воля – сложна, активна и съзнателна психична дейност, в която се изразява и реализира личността.

Когато разглеждаме характеристиките на волевия акт, най-напред трябва да отбележим съзнателността. Протичането на информацията в двигателния анализатор, изработването на програма за действие и регулацията за действията се осъществяват от съзнанието.

Други характеристики на волевия акт са:

- свободата на действията;
- наличие на цели; целта координира волевия акт;
- обмисляне на пътищата за постигане на целта;
- вземане на решение;
- изпълнение на взетото решение.

Качествата на волята и степента на тяхното развитие придават един или друг облик на личността при изпълнението на волевия акт. Обикновено в литературата по психология като качества на волята се посочват самостоятелността и решителността, настойчивостта и самообладанието, смелостта и храбростта, целеустремеността.

Това е най-общата представа за психичните процеси, която ние оформихме въз основа на знанията, включени в учебник по Обща психология.

Всички записани дотук психични процеси имат пряко участие в създаването на характера, темперамента и способностите и по специфичен начин се изявяват чрез тях.

Изучаването на психичните процеси е форма на обективното себепознание, а тяхното опознаване като проява на начина на живот можем да определим като субективно себепознание.

Отношението към психичните процеси трябва да бъде свързано с интереса на човешката личност за опознаване на психиката, като фундаментална потребност за създаване на новото светоусещане. Когато умът постигне правилна, ясна и точна представа за човешката същност, ще може да си отговори на много въпроси, които сега подминава с безразличие и отсъствие на каквото и да било внимание. Един от тях е въпросът за връзката на човешкото съзнание с единното енергийно-информационно поле на Вселената. Тази връзка съществува на фино енергийно ниво и оказва съществено влияние върху жизнеността, здравето и работоспособността на човека. Възможностите, които получава универсалната енергия за спокойно и безпрепятствено влияние върху човешкия организъм, определят здравословното му състояние. А възможностите ще осигури всеки сам според разбирането и отношението, което има към себе си и към Природата. Но първият и основополагащ въпрос, на който всеки човек трябва да си отговори, е: познавам ли себе си,

познавам ли своя организъм, какво зная за взаимодействието „тяло-душа“. Като започне да опознава себе си, неусетно човек ще опознае и средата, в която живее.

Сега за психологическата карта. Малко по-горе записахме, че изучаването на психичните процеси е форма на обективното познание. Информацията, която предложихме дотук ще помогне точно толкова, колкото да се събуди интересът към тази форма на себепознанието. А т.нар. психологическа карта би трябвало да подтикне човешкия ум към повече разсъждения върху същността на психичния живот. Тази карта изисква задълбочено разглеждане на всеки от психичните процеси, за да бъде видян той в конкретната му изява за отделната личност, т.е. усещането такова, каквото го преживява всеки поотделно, или въображението според формата и възможностите на неговата изява, паметта според нейните способности и т.н.

Ясната и точна информация, която трябва да получи всеки за нивото на своя психичен живот, може да му помогне както да открие конкретната причина за своето заболяване, така също и за развитието и усъвършенстването на неговия духовен живот. Познанията, които ще получи в хода на това себеизследване, ще му дадат възможност да изгради своето ново светоусещане. Но това може да се получи, ако е поставена основата, което ще рече – ако е набавено необходимото знание.

ПСИХОЛОГИЧЕСКА КАРТА

НАИМЕНОВАНИЕ НА ПСИХИЧНИЯ ПРОЦЕС	СЕНЗОРНО- СЕТИВНА КУЛТУРА ЦЯЛОСТНО (оценка)	СЕНЗОРНО- СЕТИВНА КУЛТУРА ОТНОСИТЕЛНО (оценка)
УСЕЩАНЕ		
за външната действителност		
Зрителни усещания за цветове		
хроматични ахроматични		
Слухови усещания		
Вкусови усещания		
Обонятелни усещания		
Кожни усещания		
Усещания, които отразяват състоянието на вътрешните органи		
двигателни за равновесие усещане за състоянието на мускулите органични – жажда, глад, ситост		
Възприятия		
зрителни слухови кожни вкусови		
ВЪЗПРИЯТИЯ ЗА: пространство време		
движение наблюдение наблюдателност		

НАИМЕНОВАНИЕ НА ПСИХИЧНИЯ ПРОЦЕС	УСТОЙЧИВОСТ (оценка)	ОТНОСИТЕЛНА (оценка)
ПРЕДСТАВА		
АСОЦИАЦИИ		
по съседство по сходство по контраст		
ВНИМАНИЕ		
ПАМЕТ (най-обща оценка)		
ТИПОВЕ ПАМЕТ		
зрителна слухова двигателна		
ВЪОБРАЖЕНИЕ		
активно пасивно (сънища)		
ВИДОВЕ АКТИВНО ВЪОБРАЖЕНИЕ		
пресъздаващо творческо мечта		
МИСЛЕНЕ (най-обща оценка)		
ОСНОВНИ МИСЛОВНИ ПРОЦЕСИ		
сравнение анализ синтез абстракция обобщение		
ФОРМИ НА МИСЛЕНЕТО		

<p>понятие конкретни абстрактни съждение умозаключение</p>		
<p>ЧУВСТВО ВИДОВЕ ПО СИЛА И ТРАЙНОСТ</p>		
<p>настроение афекти страст (положителна и отрицателна)</p>		
<p>ВИДОВЕ ЧУВСТВО ПО СЪДЪРЖАНИЕ</p>		
<p>морални интелектуални нравствени естетически</p>		
<p>ВОЛЯ</p>		
<p>КАЧЕСТВА НА ВОЛЯТА сила смелост самообладание решителност самостоятелност инициативност настойчивост</p>		
<p>ОТРИЦАТЕЛНИ ВОЛЕВИ КАЧЕСТВА негативизъм нерешителност несамостоятелност</p>		

Как може да се работи с психологическата карта?

За да можете да работите с психологическата карта, трябва да познавате или поне да имате най-обща представа за психичните процеси. Както вече записахме, предложената тук информация може да ви даде най-обща представа, затова ако искате да получите повече знания, ще трябва да търсите специализирана литература, най-малкото – поне речник по психология.

Таблицата разполага с три колони: наименование на психичния процес и две колони, в които трябва да запишете своята лична оценка за всеки от представените психични процеси. За целта трябва да ползвате следните отговори:

- 0 – нямам впечатление;
- 1 – искам да зная;
- 2 – вярвам, че зная;
- 3 – убеден/а съм, че зная.

Цифрите срещу всеки от отговорите се събират и общата сума ще определи нивото, а може да се каже и качеството, на вашия психичен живот. Изводите, които могат да се направят, са следните:

Ако съберете минимум 160 точки, ще знаете, че сте се класирали в първа група.

I. Вие имате нормален психичен живот и това ви гарантира абсолютна възможност за успех във всяко начинание.

При 150 точки вие сте във втора група.

II. Вие сте в състояние, близо до нормалното. Имате необходимост от самонаблюдение. Съществува пълна възможност за преодоляване на проблема.

Ако съберете 144 точки, влизате в трета група.

III. Вие имате неосъзнати отклонения от нормалния психичен живот. Необходимо ви е себепознание. С упоритост и последователност можете да преодолеете проблема.

Ако получите 84 точки, ще попаднете в четвърта група.

IV. Вие сте допуснали тревожни отклонения от нормалния психичен живот. Имате нужда от себепознание и задълбочен самоанализ. Възможност за преодоляване на проблема ще постигнете с помощта на психолог.

Ако съберете под 80 точки, оставате в неблагоприятната пета група.

V. Вие сте увредили нервната си система. Необходима ви е консултация с психолог или психиатър.

За да получите резултата, който ви интересува, е необходимо срещу всяка от записаните точки да нанесете според вашата лична преценка и самовзискателност вашата обективна оценка в една от двете колони за сензорно-сетивна култура.

„Цялостно“ означава добро взаимодействие между усещанията, а това показва, че анализаторите не действат изолирано един от друг. Вие имате пълноценно възприемане на света около вас и във вас. *Комплексът от усещания формира т.нар. емоционален тон.* Правилната дозировка за различните видове усетливост осигурява оптималното протичане на възбудните и задръжните процеси у човека, което от своя страна е една от предпоставките за здравословното ви състо-

яние. Ако усетливостта е правилно дозирана, вие ще имате положителен емоционален тон.

Пренасищането, за разлика от правилната дозировка, с определен вид информация за сметка на други видове поражда отрицателен емоционален тон у човека.

Дозираната усетливост, т.е. способността на човека да преценява в каква степен се влияе от различните видове усещания, определя сензорно-сетивната му култура, а тя е неделима част от цялостната култура на човека.

В колонката „*Относително*“ можете да поставите вашата оценка, ако усещането ви за съответния психичен процес не е достатъчно изяснено за самия вас, ако имате колебание, ако психичният процес се изявява непълноценно, ако усещането ви за него е слабо (има го, но не дотолкова, доколкото ви е необходимо).

В колонката „*Устойчивост*“ по отношение на представа, внимание, въображение, памет, мислене, чувство и воля ще запишете своята оценка тогава, когато сте убедени, че е налице продължително и интензивно съсредоточаване, което може да допринесе за конкретни положителни резултати. Устойчивостта на всеки един от тези процеси означава концентрирана, ясна и точна мисъл, уравновесеност на емоционално-умственото състояние, последователност в действията, творческа дейтелност.

Оценка „0“ ще запишете, когато нямате впечатление по определения въпрос, т.е. не сте разсъждавали, не сте се замисляли за конкретното си състояние. *Единицата („1“)* означава „*искам да зная*“ и трябва да я запишете, ако нямате мнение по въпроса до момента, а той ви интересува. Самият факт, че имате интерес към въпроса, вече ви носи положителна оценка. Ако запишете

оценка „2“ („вярвам, че зная“) ще означава, че сте подходили повече емоционално в отговора си и ще трябва за в бъдеще да се наблюдават повече за всеки от отговорите, където сте записали оценка „2“. При оценка „3“ *всичко е добре*, стига тази оценка да е поставена напълно безпристрастно и уверено.

Когато решите да работите с психологическата карта, трябва да сте напълно спокойни, да разполагате с достатъчно време, да съумеете да поставяте своите оценки напълно безпристрастно и да знаете, че е необходимо на всеки три или шест месеца да се консултирате с нея, което означава да разглеждате внимателно себе си. Ако си отбелязвате всеки път в коя група сте попаднали, ще можете следващия път да си направите сравнение и така ще можете нагледно да се ориентирате за състоянието, в което се намирате. Ако сте имали смущения за правилното функциониране на някой от психичните процеси и то ви е подсказало съмнение за някакво заболяване, не се колебайте да направите консултация с психолог или с вашия личен лекар, макар че той по-трудно ще ви разбере.

Да се замислите върху всяка от точките и да запишете съответния отговор, означава, че вие сте подложили на преоценка своите умствени и психически способности. Така ще можете да развиете своето усещане за личностното състояние, в което се намирате. Спокойното и подробно разглеждане на всеки от психичните процеси, включени в тази таблица, ще ви даде възможност да пореботите за вашето самосъзнание и себепознание. Това себеразглеждане ще ви помогне да прецените какви знания имате за себе си, за взаимоотношенията ви с другите хора, за връзката ви със средата, в която живеете, а също и какъв опит сте натрупали да момента. Всичко това ще ви направи по-подготвени за бъдещия ви живот.

САМООПРЕДЕЛЕНИЕ

Основната задача, която изпълнява Всемирната научно-образователна програма, е свързана с Просвещението. Това не означава, че хората са неграмотни, а представлява изискване към всички да се запознаят с новите конкретни потребности, които налага животът, и по-точно еволюцията на живота. Сега животът на човечеството трябва да навлиза в сферата на духовната реалност. Поставена е нужната материална основа. Хората се научиха да работят и печелят. Сега трябва да се научат да живеят като духовни личности. Предстои да бъде осъществен трудният преход за преминаване на материалния живот в сферата на духовния. По-правилно е да се каже: за превръщането на материалната култура в духовна. Тази задача е много трудна, защото човешкият род разви в голяма степен своето чувство за принадлежност към материалния свят. Сега ще трябва да се преосмисли всичко, което създава фундаменталната плоскост, върху която са стъпили хората. Преди всичко ще трябва да се преразгледа теорията за произхода на човешкия род и изключително ясно и принципно да се обясни на хората защо, с каква цел те живеят на Земята. По същество това е истинска революция за човешкото съзнание. Но това е основополагаща истина, от която нататък ще може да се гради духовният живот.

Основната причина, която обяснява създаването на живот тук, на Земята, е: зараждане, живот и развитие на живо, устойчиво работещо съзнание. Това сме го казва-

ли и в други теми, но тук е необходимо още веднъж, ясно и конкретно да се потвърди: смисълът на живота на човешкия род е зараждане и развитие на устойчиво работещо съзнание. Досега е постигнато много в тази насока. Човешкото съзнание има своята духовна същност и биологична основа. По отношение на духовната същност трябва да се различават три основни нива:

I ниво – *самосъзнание.*

II ниво – *развитие*, което трябва да се възприема като *еволюционен процес за духовно себепознание.*

III ниво – *самоопределение*, което трябва да се разбира като желание за духовен живот или като отказ от него.

Самоопределение в пълния смисъл на думата може да направи само онова съзнание, което е постигнало успех в овладяването на знанията от себепознанието. Само този, който има ясна представа за своя произход, същност и предназначение, може да направи истинското си и правилно самоопределение. Към самоопределение човешката личност пристъпва тогава, когато е постигнала съответната степен на своето интелектуално развитие, което ще му осигури необходимите знания за възможностите, които дава духовното израстване. Това е резултат от активното и целенасочено участие в еволюционния процес. Всеки процес е низ от правила и взаимодействия. В случая трябва да знаем, че основната нишка, която свързва правилата и взаимодействията, се нарича нравственост. Когато върху основата на нравствеността се създават всички форми на себепознанието, тогава самоопределението има високата стойност на благоразумно решение.

Предимството на такова благоразумно решение се съдържа в неговата изходна позиция.

Сега трябва да уточним, че както всяко друго нещо, което зависи от човешката воля, *самоопределението съществува като мисъл, като намерение, като желание и като действие*. Тук по отношение на желанието трябва да различаваме винаги неговите две форми: пасивна и активна.

Пасивната форма на желание се опира най-вече на намерението. Това означава, че човешкият ум е възприел определена мисъл като идея за своята дейност, нужен му е обаче импулс, за да я реализира. В отсъствието на този импулс всичко остава в сферата на умуването. То може да се превърне в намерение и да остане на това ниво години. Необходимият импулс за постигане на действие може да се сравни с мигновено прозрение. Това е много фин усет на човешката психика за конкретния, най-подходящ момент за начало на действието. Ако човешката психика е успяла да се включи в подходящото време, това означава, че е подсказала на ума необходимостта от действие. Тогава, когато действието се покрива със замисъла, когато съответства на изконното желание за осъществяването на определена цел, можем да говорим за проява на духовната същност на съзнанието. Това е пътят, по който Духът осъществява своята програма.⁴ Съзнанието е средството, чрез което тя се развива и постига своето изпълнение, а това е процес, който служи за неговото усъвършенстване. Ето защо изходната позиция за самоопределението има изключително значение за постигане на благоразумно решение. Благоразумието като добродетел⁵ изгражда духовната категория

⁴ Виж книгата „Езотерични записки“

⁵ Виж книгата „Посланието на добродетелите“

Мъдрост. Когато човек е направил своето самоопределение за пътя на духовното си израстване чрез благоразумието, това означава, че той има обективна оценка за своите действия и ще използва справедливостта като принцип за всяко свое решение. Така неговият духовен живот ще се отличава с мъдрост и ще бъде съществена част от духовната еволюция на човечеството.

ЖИВОТЪТ НА ДУШАТА

Душата има свой съзнателен живот, който се изразява в различните психични и емоционални състояния. Емоционалният и психичният живот са видимият израз на различните нива от енергийно-информационната връзка на душата с външната и вътрешната среда, в която тя се намира. Когато се изживява връзката на душата с външната среда, човешкото съзнание получава опитностите на физическия свят. Тогава се работи за събиране на знания и развитие на Ума. А когато се проявява силата на определено емоционално състояние, човешката дейност получава своята отправна точка, т.е. емоционалното състояние винаги става причина за пряка, конкретна дейност. Друг е въпросът доколко тя е в полза или във вреда на отделната личност. Важното е да се знае, че емоционалното състояние винаги провокира действие. Затова в приповдигнато емоционално състояние човек трябва да е много внимателен и никога да не взема конкретни решения, особено ако те са свързани с възлови моменти от неговия живот. Качеството и силата на емоционалното състояние са зависими от качеството и силата на енергийно-информационната връзка на душата с вътрешната среда, в която тя се намира (човешкият организъм). Тази връзка определя дееспособността на душата за хармония или дисхармония на силите действащи в човешкия организъм. В този случай трябва да разбираме качеството на връзката между Духа, Душата и Семенния атом в рамките на съзнателния човешки живот.

Емоционалното състояние е следствие от проявата на енергийно-информационната им същност и способността им те да взаимодействат с биологичния фактор (в случая мозъчните клетки). Когато се разглежда физиологията на чувствата се казва, че чувството е импулсът, а емоцията – действието.

Действието има сложна характеристика. Тя определя неговата посока и активност, като задължително се отчита източникът на импулса, предизвикал действието. Така, ако разсъждаваме, ще разгледаме количеството и качеството на вложената жизнена енергия, ще открием и нейната програма. Това означава задълбочено да си обясним причината за определеното емоционално състояние, ако това е необходимо. Когато говорим за енергийно-информационна същност, трябва да се знае, че всяка информация се разгръща в програма. Тя никога не е изолирано явление или произволно съществуващ факт. Информацията предопределя действията, подредени най-често в логическа последователност. Природата допуска известна хаотичност, но само тогава, когато трябва да провокира човешкия ум.

Психичното състояние се определя от връзката на душата със света и здравословното състояние на съответния организъм. Външната среда е условието, което създава възможност на душата да гради свой собствен живот. Така душата, която приема външния дразнител, в зависимост от своята енергийно-информационна същност, т.е. в зависимост от своята програма, ще трансформира усещането, за да го развие като собствена проява. Ако то остане само като усещане, се получава натрупване на неизразходената енергия и се стига до различни форми и степени на затормозяване (липса на жизненост, на деятелност). Усещането ще премине в чув-

ство, ако е налице качествено изградена енергийно-информационна същност. Нейното качество зависи от конкретното здравословно състояние на съответния организъм. Ако то е добро, енергийно-информационната система на душата ще усвои усещането и ще го възпроизведе като чувство, и така ще бъде постигнато по-високо ниво на душевен живот. Чувството може да остане затворено в душата, което означава да развива активност на ниво дух – душа. Ако тази активност не намери свой благовиден израз, удовлетворяващ духовните потребности на индивида, ще се получи напрежение, което ще се изразява в привидно необяснима, като че ли без причина раздразнителност, нервност и дори агресивност. В случая не е осъществена връзката със семенния атом – липсва основата на опитностите. Така не може да се осъществи следващата стъпка – пълноценно изживяване на чувството. Занижена или изключена е функцията на ума. Човекът уж знае какво да прави, а не знае как да го направи. Активността дух – душа би трябвало да се прояви като възможност за духовен живот. Когато умът работи правилно, ще се осъществи контакт освен с духа и душата и със семенния атом, което означава, че ще се включат знанията от опитностите. Тогава чувството ще бъде изживяно пълноценно, защото ще може да се разгърне на територията на целия интелектуален потенциал, който притежава определената личност. Всяко конкретно действие ползва знанията от интелектуалния потенциал на личността. Те са толкова по-съдържателни, колкото по-високо е нивото на опитностите включени в семенния атом. Но за да се получи този контакт, трябва да са създадени необходимите здравословни фактори:

1. Правилно хранене, което означава доставяне на орга-

низма нужните химически елементи, минерали и витамини, т.е. необходимия за човешкия организъм строителен материал.

2. Правилно дишане.

3. Пълноценна интеграция на човешкия организъм в природната среда, което изисква познаване на природните закони за връзка на човека със заобикалящия го свят.

И едното, и другото, за да бъдат обяснени, изискват специални теми. Сега ще кажем само, че вторият и третият фактор са толкова важни, колкото първият, защото чрез тях човек се снабдява със жизнено необходимата му енергия. Тя е различна от добитата чрез хранене енергия, защото ни доставя необходимото електричество, а чрез него и силите на енергията, с която работят мозъчните клетки.

Ако човек през своя живот своевременно е оценил ролята на тези три фактора, той ще може да си създаде здравословен и хармоничен душевен живот.

НЕЩО ПОВЕЧЕ ЗА НЕОБХОДИМИТЕ ЗДРАВΟΣЛОВНИ ФАКТОРИ

Да разгледаме по-конкретно здравословните фактори, необходими за правилния живот на Душата. В предходната тема беше казано, че те са три: правилно хранене, правилно дишане и пълноценна интеграция на човешкия организъм в природната среда.

За **правилното хранене** има публикувана изключително много информация. Нейният обем е толкова голям, че дори в някои случаи се стига до противоречие поради множеството различни гледни точки на авторите. Ние няма да навлизаме задълбочено в тази тема, но ще направим няколко съвсем конкретни препоръки.

Знайте, че всеки организъм е уникален, колкото и да изглеждате еднакви като биологичен вид. Уникалността предполага и специфичен подход в храненето, както и към всичко друго. Затова всеки човек трябва да има съответната грамотност, за да може да си бъде полезен.

По отношение на храненето всеки човек трябва да има предвид, че човешкият организъм има свойството да се приспособява към храната, но не и да я усвоява винаги пълноценно. До пълноценно усвояване на храната се стига тогава, когато съответният човек знае кога (по кое време) на деня неговият организъм най-правилно възприема храната, т.е. има способността най-правилно да я преработва. Най-общо казано, нещата изглеждат така:

– Хората от кръвна група „А“ и кръвна група „В“ възприемат най-добре храната на два приема, т.е. закуска по-късно, напр. 09.00 – 10.00 ч., и второто хранене между 15.00 и 16.00 ч. За тях междинно (ако то се налага) е препоръчително да хапват плодове или сурови зеленчуци и много рядко сладкиши.

– Хората от кръвна група АВ могат да ползват същия режим, но при условие че имат възможност да получават повече мляко (прясно и кисело), повече сусам и соеви продукти.

– Нулевата група е най-затруднена, защото там организъмът по-трудно се приучва да живее без месо. Поради тази причина там храненето трябва да бъде три пъти за деня, като се завиши използването на млечните продукти (сирене и кашкавал) и ядките.

Тази информация на практика е неприложима за работещите хора. Записахме я, защото е добре да се знае и тези, които имат по-свободен режим през деня, биха могли да я използват. Във всички случаи се препоръчва да не се консумира месо освен риба.

За всички хора, които имат пълен работен ден, препоръката е да ползват стабилна закуска, здрав обяд и лека вечеря (плодове или зеленчуци, ядки, мед, чаеве, сокове). Като казваме стабилна закуска и здрав обяд, трябва да се знае, че в никакъв случай не се препоръчва преяждането. То е изключително вредно.

Най-полезната храна за всеки организъм е „слънчевата храна“. Това означава храна, която има растителен произход и от която се използва предимно надземната част. Грудковите зеленчуци също са необходими, но не и за ежедневна употреба.

Разнообразната растителна храна, млякото и млечните продукти, яйцата, медът, ядките, разнообразието от плодове и зеленчуци, плюс използването на риба (без хайвера) – е това трябва да бъде храната на съвременния човек. Разбирането, че угощение, веселба и празник не могат да се състоят без месо и алкохол, е крайно неправилно.

Какво значение за душата има храненето?

Трябва да се знае от всеки човек, че храненето доставя една част от необходимата за организма енергия. Дишането, мисълта, водата и контактът с Природата са другите източници на енергия за организма.

Храненето набавя „най-грубата“ енергия за организма. Колкото и да изглежда странно това уточнение, по същество то обяснява насищането на плътта, насищането на биологичния организъм с енергия, необходима предимно за двигателната дейност. Този вид енергия захранва предимно мускулите и опорно-двигателния апарат. Това е валидно за тестените, за зърнените храни, за млякото и млечните продукти. Но когато трябва да получат енергия нервните клетки, най-вече мозъкът, тогава задължително трябва да се търси богато витаминозна храна, но от естествени природни продукти каквито са плодовете и зеленчуците. Никога не трябва да се забравя, че нервните клетки поддържат проводимостта на енергия до и за всеки мускул.

Доброто, правилното енергийно захранване на организма с хранителна енергия поддържа неговата работоспособност. Това помага на Душата да развие своята активност и подобрява общото усещане за жизнерадост. Всъщност, *ако трябва да разчитаме само на енергията, която се получава от храната, организмът по-скоро ще има усещането за задо-*

воленост, отколкото за жизнерадост. Жизнерадостта може да се усеща и най-вече да се изживява с помощта на правилното дишане и мислене.

Правилното дишане е цяла наука, както, разбира се, и храненето и мисленето. Но все пак има две–три условия, които ако се познават, дишането би могло да бъде добър помощник на мозъчната дейност. Тук изобщо няма да коментираме пълната зависимост на човешкия живот от дишането, но има още нещо, което се нарича способност за правилно дишане, и ако тази способност бъде овладяна, ще се постигне нов подход в използването на въздуха като жизнено стимулиращо средство. И още нещо. Въздухът в състава, който имаме днес, не е най-добрата храна за човешкия организъм, затова трябва да се подбират определени часове, в които да се работи за стимулиране на дишането. Най-подходящото време е рано сутрин и късно вечер и винаги, когато сте сред Природата, но не повече от определените минути. Умението да се диша през носа, но с премерена дълбочина на глътката въздух и нейното правилно направляване при издишване определя способността за правилно дишане. Когато сутрин и вечер се отделят по 5 – 7 минути за упражнения за дишане, организмът получава необходимото зареждане и пречистване на фино енергийно ниво. Всъщност става дума за едно упражнение. Първото условие е стаята да е добре проветрена. Трябва да не бързате за никъде, да изключите от съзнанието си всичко, което ви причинява нервност и тревожност, да извикате на помощ въображението си и така да „посетите“ вашето любимо кътче сред Природата. Добре е да останете прави, удобно стъпили (с цялата повърхност на ходилата) в меки домашни чехли или върху мек килим. Макар и да не е

за предпочитане, би могло да седнете, но с хубаво изправен гръб. Преди да започнете упражнението дишане, е добре да си създадете представата, че вие усещате уханието на борова смола, въздухът край вас е кристално чист и попива във всяка клетка от вашия организъм. В крайна сметка трябва да усетите освежаване и жизненост.

И така: проветрили сте стаята, настанили сте се удобно, създали сте си необходимата представа и започвате дишането. Поемате въздух през носа и проследявате мислено неговата сребриста лента как преминава през гърлото, през трахеята, слиза надолу и обгръща областта около пъпа (plexus solaris: слънчев сплит – симпатиков сплит). След това навлиза в стомаха и загребвайки от там застоялия, замърсен въздух, излиза през устата. Винаги когато обгръща слънчевия сплит, част от сребристите ленти се разпилява из целия организъм. За тази цел вдишаният въздух се задържа няколко секунди (колкото е възможно, без да се насилва организъмът) и когато се прави плавното загребване на замърсения въздух, започва издишването. И вдишването, и издишването стават плавно.

В процеса на изучаване на упражнението трябва да си представяте, че сребристите ленти въздух навлиза в организма плътно прилепена към гръба, а излиза плътно прилепена към гърдите. Така може да се постигне по-добре „загребването“ на мръсния въздух. Необходими са 7 до 9 вдишвания. След доброто усвояване на упражнението може да се стигне до 11 вдишвания, но повече не е желателно.

За да можете да използвате и енергията на мисълта, е добре да имате в ума си кратко, стегнато изречение – формула. Например: „Аз съм в хармония с творческите сили на Природата“ или „Аз приемам Божието благословение и душата

ми се изпълва с благодарност“. Можете и вие да си измислите нещо, което да е най-близо до вашето разбиране за здраве и жизнерадост. Но не забравяйте, че думите трябва да са организирани в кратко, стегнато изречение. Когато приключите упражнението, изпийте чаша приятно топла, изворна вода.

Какво значение за душата има дишането?

Чрез отработената способност за правилно дишане душата получава възможност за връзка с фината енергия на творческите сили в Природата. Те пък получават достъп до човешкия организъм и помагат на умствената дейност за нейната делова организираност и работоспособност. Така душата получава по-добра възможност за общуване с духа, което от своя страна създава условия за изпълнението на програмата, определена за конкретната личност. Казано по-разбираемо, човешката личност ще получи възможност за по-добра изява на своите творчески способности независимо от професионалната си ориентация. Човекът трябва да се изявява като творец, където и каквото и да работи.

За да има пълноценен живот, човешката душа трябва да съумее да постигне пълна **интеграция с природната среда**. Да се интегрира с Природата, за човека означава да осъзнае, че той е част от тази Природа и ако успее да се интегрира, ще бъде елемент от нейното съзнателно действащо Цяло. Така душата като енергийна субстанция, чрез която се проявява Божествената Любов, може да постигне извисяване, т.е. може да създаде условия за развитие и усъвършенстване на духа. Когато душата подпомага развитието и усъвършенстването на духа, тя служи за изпълнението на Замисъла на Великото Съзнание за благороден живот на Земята.

Човешката личност може да се интегрира с Природата по

два начина: чрез ума и чрез душата. Когато работи чрез ума си човек по-лесно може да сгреша. Защото интегрирайки се чрез ума, човекът винаги ще има и „едно на ум“, т.е. винаги ще има и нещо комерсиално в инициативата и действието, наред с полезното. Затова тук трябва да се развива мисленето, но задължително да се знае върху каква основа. За да може да служи на Великия Замисъл за благороден живот, човекът трябва да избере нравствената основа.

Когато се интегрира чрез душата, човекът ще може да прояви силата на Божествената любов безрезервно. Но тук има и една опасност – прекомерно наивно. Дотолкова, че да не съумее да запази своята уникалност.

Остава на ход още една, трета възможност. Човекът да синхронизира първо в себе си енергиите на ума и на душата и така организирана в благоразумна сила, човешката емоционално-умствена същност да се превърне в творческа същност, за да съдейства за изпълнението на Замисъла на Великото Съзнание за благороден живот на Земята.

Как на практика може да се постигне пълноценна интеграция на човешката душа с жизнената енергия в Природата и с нейните творчески сили? Възможностите са две: чрез просветеност и чрез пряк контакт с Природата.

Какво означава в конкретния случай просветеност?

За да може да си взаимодейства с творческите сили в Природата, човек трябва да ги познава. Тази проста истина изисква голямата и активна работа за просветеност. Най-напред човекът трябва да има желание за постигане на благородно знание. Като казваме „благородно знание“, ние разбираме знанието, което носят добродетелите. Този, който е постигнал такова знание, ще може да се интегрира

успешно както в Природата, така и в обществото. Човекът, постигнал благородно знание, ще може да се отнася добро-намерено, с уважение и любов към хората и цялата заобикаляща го среда. Той ще може да цени знанията които получава от тях, и ще се стреми да отговаря също така загрижено и с любов към всичко и всички. Такъв човек няма да разрушава и унищожавя нищо в Природата, а ще съдейства за неговата по-пълноценна изява и точно тук ще се осъществи най-ползотворно човешката интеграция. За целта обаче човек трябва да умее да разговаря с Природата. Тук ще му помогнат най-добре космическите закони, които работят във Вселената. Четири от тях са изключително необходими за правилен живот: законът за причината и следствието, който се припознава като закон за кармата; законът за резонанса, законът за аналогията и законът за ритъма, който приемаме и като закон за прераждането. В тази тема няма да ги разглеждаме в тяхната пряка връзка със Сътворението, а ще отбележим само най-необходимото, което трябва да има предвид всеки човек по отношение на тяхното действие в своя живот.

Законът за причината и следствието изисква да се знае, че със своите мисли и действия човекът става причина, за да се случи нещо. Така всеки със своите мисли и действия създава живота си такъв, какъвто е. Нищо не може да се случи, ако няма причина, т.е. ако не е осъществено взаимодействие. Със своите действия или бездействие, на различните нива от своето съществуване, човекът създава причината или участва в следствието на това, което се случва. Така той създава своята „карма“. Не е излишно да се знае, че в превод от санскрит тази дума означава действие. Иска или не иска, човекът е фак-

тор в съществуването на света, затова трябва да е наясно, че *да живееш е отговорност!*

Законът за резонанса се приема и като правилото „подобното привлича подобно“. Това означава, че всяка мисъл има свое ниво на въздействие и по този начин всеки човек според нивото на своята култура се намира и под влиянието на конкретни мисли. Със същото значение е и неговото собствено мислене. В зависимост от мислите, с които той живее, ще се осъществява и връзката с информационното поле на заобикалящата го среда.

Законът за аналогията ни учи, че едни и същи закони действат както в макрокосмоса, така и в микрокосмоса. Неговото познаване, доказва тезата, че човешкото съзнание е част от Великото съзнание, че човекът е част от Цялото, от всичко сътворено във Вселената, и участва в пълно взаимодействие с неговите правила и закони.

Законът за ритъма запознава с активността на енергиите във Вселената, защото според него всичко сътворено се свързва с вибрации, ритми и вълни. Този закон запознава с теорията на Сътворението, ако приемем, че има такава в лицето на физиката, която чрез физичните закони се стреми да обясни най-общите свойства и строежа на телата. Този закон допуска цикличността като елемент на усъвършенстването, защото чрез цикличността животът върви по спиралата на еволюцията. Тъй като това е вселенски закон, той приема фино-материалния свят като мястото, където душата продължава своето развитие. В този смисъл, прераждането е част от живота на душата като непрекъснат процес в нейното развитие и усъвършенстване.

Познаването на тези закони определя възможностите на

човешката личност да живее и твори. Просветеният човек ще може да се ползва от богатата на Природата, без да я ощетява. И тук вече е съвсем пряка връзката с интеграцията на човека в Природата. В това отношение могат да бъдат много полезни здравословните фактори, които разгледахме по-горе. Благородното знание плюс знанието, което предлагаме на тези страници, ще му помогне да се възприеме като елемент на Сътворението, като негова жива и активно работеща творческа сила.

ЗА ЧОВЕШКИЯ ЖИВОТ И НЕГОВАТА УНИКАЛНОСТ

Човешкият живот е нещо уникално за всеки роден под небето. Той е истинската реална проява на Замисъла на Великото Съзнание. Чрез човешкия живот се изпълнява определена програма, която за всяка личност има своя характерна особеност. Всяка от човешките души изпълнява своята програма като необходимото условие, чрез което може да изяви себе си, своите лични творчески способности и умения. За да уточня, ще кажа: *човешкият живот е средството, чрез което Великото Съзнание твори, и формата, чрез която всяка личност се извява.*

Като средство, чрез което Великото Съзнание твори, човешкият живот представлява програма в действие. В тази програма са вложени конкретните елементи, чрез които тя може да бъде изпълнявана. Можем да използваме сравнението с информатиката и да кажем, че става въпрос за програма и нейните продукти. В случая, като имаме предвид програмата, трябва да разбираме основните направления, според които трябва да се реализира човешкият живот. Когато си обясняваме същността на този фундаментален въпрос, никога не трябва да забравяме основната причина за сътворението на човека: създаване на живо, работещо съзнание. Това съзнание остава вечно „живо“. То има своя път след смъртта на тялото като елемент от структурата на човешкия дух. Така в порядъка на цикличността раждане – прераждане човекът

се превръща в съавтор на Великото Съзнание, като към създадената от Него изначална програма човекът в рамките на един живот прибавя трайните знания, събрани в собствено-то му съзнание, и така програмата постига развитие.

Основните направления винаги са предмет на самопознанието, тоест човек трябва задължително да потърси и опознае своите умения и способности. Една част от тях са продукт на изначалната, на първичната програма от сътворението на живота за отделния човек, а друга част са отработени от неговото лично съзнание в периодите на земния му живот. Всъщност това са трайните знания, известни от езотеричната литература като опитности. Човешкият ум работи и с едното и с другото, за да може да създаде формата на своя живот.

Когато говорим за форма на човешкия живот, трябва да разбираме проявеното поведение, защото то е резултат от отношението на личността към себе си и към всичко останало. Активното отношение приобщава човешката личност към двете основни нравствени категории Добро и Зло и слага отпечатък върху нейното развитие. Така човешкият живот приема формата на творчески процес или остава недоразвита информационна структура.

Във формата на творчески процес човешкият живот пълноценно сътрудничи на изначалната програма, а във формата на недоразвита информационна структура остава неупотребена, разпиляна жизнена енергия. Това се получава тогава, когато са останали неупотребени вложените в човешката душа качества. Умът не ги е открил и не ги е използвал или ги е открил, но ги е използвал частично.

Тогава, когато умът не е открил вложените качества, човек живее със знанието и информацията, които сам създава

по време на земния си живот. В тези случаи развитието на личността става по-бавно. Човекът не се е докоснал до дарените му от Бога умения и способности, вложени в изначалната програма, и така те остават неизползвани, т.е. човекът не е открил своя талант или го е открил, но не му е достигнало воля да го развие. Тогава, когато човешкият ум е работил целеустремено с необходимата работоспособност, той ще използва дарените качества, но ще използва и трайните знания от предишни животи и така ще работи по съответните направления от своята програма, ще бъде, както записахме по-горе, съавтор на програмата за създаване на живо, работещо съзнание.

В смисъла, в който разгледахме дотук въпроса за създаването на човешкия живот, трябва да поясним още една страна от Идеята за създаването му. Това е необходимостта от неговото превръщане в живот за Бога. Тази мисъл изисква конкретно обяснение.

Всеки човешки живот има две основни предназначения: живот за себе си и живот за Бога.

Първото предназначение – живот за себе си, предполага точно това, за което писахме досега – необходимост от целенасочена работа за реализиране на изначалната програма. В процеса на това изпълнение човешкият ум създава условията, чрез които Духът твори и Душата живее пълноценно.

Във втория случай, когато говорим за „живот за Бога“, трябва да сме наясно, че става въпрос за голямата отговорност в човешкия живот за пълноценната интеграция на личността в структурата на Цялото. Човекът като продукт на Великото Сътворение има свое лично пространство във Вселената. Той е нейна градивна частица и тук трябва да стане

ясно, че участва в нейната структура със своето съзнание, с духовната си сила. Като биологичен продукт той е разтворим елемент сред елементите на Природата и в този смисъл неговата значимост е ограничена. Като духовна сила, обаче, човекът е съставна част от енергийната структура на Вселената и се проявява с участието си в една от двете нравствени категории: Добро и Зло. Ето откъде идва голямата необходимост за човешкия живот да бъде облагородяван. Това ще рече човек да търси и открива стойностните качества на своята душа и като работи с тях и чрез тях, да развива благородно съзнание. По този начин освободеното от плътската форма съзнание ще може да се интегрира в средите на положителната енергия, т.е. ще влезе в категорията „Добро“. Така човешкият живот ще получи предназначението „живот за Бога“, защото това е пътят, по който се изпълнява първият и основен закон на Сътворението – Нравственият закон.

УМЕНИЕТО ДА СЕ РАДВАШ НА ЖИВОТА

Какво означава да се радваш на живота? Някои хора възприемат това умение като представата за състояние едва ли не на постоянно блаженство. Това е неправилно, погрешно разбиране. Много е трудно да се даде конкретно определение, но все пак то може да бъде представено като кратка формула: *ако благодарността извира от сърцето ти, радостта от живота ще бъде твой спътник*. Но за каква радост говорим? За да ни стане ясно, трябва да знаем и още нещо: какво е усещането, което може да ни накара да се почувстваме радостни? Някой би казал, че е задължително да имаме усещането за ситост, задоволеност на потребностите и усещане за добро здраве. Да! Добре е всичко това да е налице, но *радостта от живота има други измерения. Тя се сравнява с възможността да възприемаш света и себе си като творение на Великото Създание*. Тогава, когато знаеш, че си създаден, за да обичаш и да бъдеш обичан, всичко, което срещаш и до което се докосваш, ще бъде различно за теб. Различно като произход, като фактор, който влияе върху живота ти, като възможност и ти да проявяваш своите способности. Много хора си мислят, че след като са чували да се говори за обич, знаят всичко за нея. А какво нещо е обичта? Обич и любов различават ли се по своето съдържание или просто в българския език съществуват две думи за едно и също понятие? Да обичаш може да означава да си привързан към някого и нещо, но истинската обич е кристално чисто чувство, което прави душата благо-

дарна за всичко, което има и което среща в живота си. *Да си благодарен за това, че си се родил, да си благодарен за това, че си жив, да си благодарен, че имаш слънце, въздух и вода, да знаеш, че чрез тях Творецът ти дарява живот, това означава че обичаш себе си, защото си осъзнал великата сила Живот.* Тя се проявява не само чрез теб, но и чрез усмивката и сълзите на хората край теб; чрез всяка тревичка, чрез всеки полъх на вятъра, чрез песента на птиците и бълбукането на извора, и всичко това е част от едно Цяло, така както и ти си част от Него, като мисъл, като действие, като човешко същество.

Всички хора търсят близост помежду си, но малцина я намират – такава каквато може да се прояви: като духовна близост. Истинската духовна близост прави хората всеотдайни един към друг. Духовната близост създава искреност, благоразположение и върху тази основа дълготрайна връзка – почти за цял живот. Различна ли е духовната близост от обичта? Не! Не може да съществува обич без духовна близост. Духовната близост ражда чувството на благодарност към другия и към Съдбата: за това, че си го срещнал, че го имаш като приятел, че е твой любим човек.

Кога можеш да откриеш духовно близкия за теб човек? Само тогава, когато си наясно какво означава да имаш духовен живот. Не е възможно да вървиш, препъвайки се по житейския път, да си сърдит за неблагоприятията си на целия свят и да искаш да имаш свой духовен живот. Духовният живот е състояние, чрез което се проявяват всички твои сетива. За да имаш духовен живот, трябва да умееш да виждаш, когато гледаш, да слушаш, когато чуваш, и да възприемаш, когато се докосваш. Духовният живот означава да създадеш условия на всички твои творчески сили да се изявяват. Чрез творческата

същност на твоята душа духът гради – гради знания, гради добродетели, съгражда личност. Човекът, който си е създал духовен живот, приема с благодарност своята съдба, защото духовният живот му дарява мъдрост и чрез нея той опознава великата сила Живот.

Някои хора наричат любовта магия. Други я възприемат като силна, изгаряща страст. Има такива, за които тя е необяснима сила, на която се подчиняват, без да я разбират. Любовта е думата, която се възприема от психолози и философи като ключ към живота. От честото повтаряне, от многото говорене, думата „любов“ за някои хора е загубила своя смисъл и съдържание. Какво е любовта? Малко по-горе попитахме обич и любов едно и също понятие ли означават? Ако обичта е чистото благородно чувство, което прави душата благодарна за всичко, което има и което среща в живота си, тогава какво нещо е любовта? Любовта е състояние на душата, чрез което тя изявява своята Божествена същност. Любовта ражда силата за живот, като укрепва духа. С нея и чрез нея човек опознава висшата сила на вложеното в него творческо начало; с нея и чрез нея неговата благодарност живее, за да го свързва с Божественото съзнание; с нея и чрез нея той се превръща в частица от великата сила Живот.

Ако благодарността извира от сърцето ти, радостта от живота ще бъде твой спътник – тези думи записахме като формула в началото на темата. Сега вече, в края, трябва да поясним: само осъзнатото присъствие на великата сила Живот може да бъде за сърцето непресъхващият извор, от който блика благодарността – това незаменимо чувство, което ще ти дари радостта от живота.

ДА ИЗЯСНИМ ОТНОШЕНИЕТО СИ КЪМ КАРМАТА!

Това е повече от необходимо. Когато се говори за трансмутация на карма, трябва да се знае, че става въпрос за много дълбоки, същностни промени в съзнанието. Така се стига до много дълбока, съществена промяна и на следващите периоди от човешкия живот, промяната настъпва и за цялата останала част от живота на отделната личност.

Всяка карма се създава в резултат на определени действия, предизвикани или предопределени от нивото на съответното съзнание. Съзнанието определя културата, определя отношенията и диктува или подсказва мислите и действията. Тоест каквото му е разбирането на човека за нещата от живота, такива ще бъдат и действията му. В този смисъл е необходимо да се изясни и отношението ни към молитвата. Съдържанието на молитвата не върши работа, ако текстът се използва като художествено произведение. Моментното възнеение и моментната искреност са само едно преходно емоционално състояние. Молитвата ще помогне само на този, който вникне дълбоко в нейното съдържание и възприеме мъдростта на словото за свой начин на живот.

Когато човек извърши дадено тежко престъпление спрямо себе си, спрямо други хора или Природата, това означава, че той е влязъл в противоречие с установените правила и норми за живот към конкретния период; той е нарушил установените закони за морално-етично поведение, за природо-

съобразен живот, законите, чрез които се установява балансът на енергийно равновесие в Природата, което ще рече, че той е пристъпил нравствения закон. Нравственият закон е в основата на всяко позволено или непозволено нещо, защото чрез него се изявява Божията воля.

Когато човек направи престъпление, той предизвиква всичко, което в някаква степен е било засегнато от действието му да реагира неадекватно. То затова е престъпление, защото противоречи на установените закони в Природата и организацията на обществото. Засегнатото нещо „страда“ по някакъв начин. Неговата нарушена цялост, нарушеното му енергийно равновесие, нарушеното му качество реагират. Тази реакция хората приемат като отмъщение, като кармата, която живо ги засяга. Те са допуснали съответното нарушение или престъпление защото така са разбирали живота, толкова са били познанията им, например, по отношение на психиката на другия или съответните физични или химични закони, т.е. такава е била представата им за себе си и всичко останало. Така стигаме до извода, че ако човек е достатъчно просветен, за да знае, че мисълта му работи в духовното пространство, така както ръцете във физическото, ако знае, че съзнанието му подрежда конкретната последователност на причини и следствия, ще е наясно, че сам създава кармата си. В този смисъл съществува и голямата илюзия по отношение на родовата карма като неизменното нещастие, което ни преследва до девето коляно. Този въпрос има две страни, които трябва много внимателно да се разгледат. Едната е свързана с мисълта на наследниците за греха на техните деди и прадеди. Наследникът живее с мисълта за вината, по-точно със страха от възмездие. Силното внушение насажда в съзнанието

чувството за предопределеност и създава мястото на съответното заболяване или пък блокира мисълта за конкретни решителни действия. И когато поради тази причина допуснем грешка, веднага я приписваме на кармичната обремененост. Всъщност тук най-важната препоръка е да оценяваме трезво собствените си действия и да отчитаме ясно с каква нагласа възприемаме нещата от живота.

Другата страна, свързана с родовата карма, се отнася до всеки от нас, до всеки преди нас и до тези след нас заради умението, с което общуваме, заради отговорността, с която живеем. Ако моят баща или дядо са били зловни, несговорчиви и отмъстителни, за моето семейство, за моя род ще се говори като за хора, които носят беди, които създават неприятности. Към тях ще бъде отправено чувството на ненавист и ще съществува стремежът на останалите да странят от тях. Лошата слава на едно семейство, предимно на родителите, много лесно се пренася и върху техните деца. В този смисъл казваме, че кармата на рода застрашава наследниците, защото там, където бащата е крадил или убивал, там, където майката е клеветила, синът или дъщерята няма да бъдат приети или и към тях ще се посегне по същия начин заради силата на отмъстителността. Всъщност много точно става въпрос за отговорността, с която живеем, за да не вредим на близките си. Затова сега ще си позволим да определим като изключително голяма крайност поддържането на идеята, че кармата тегне като воденичен камък на шията и няма избавление от нея.

Когато човек постигне истинска, качествена промяна на своето съзнание, ще може да постигне и други, нови условия, в които и чрез които да живее и се развива. Но за да промени

съзнанието си, той трябва да приеме нещата от живота с разбиране. Много са условията, които определят това отношение към живота. Да имаш разбиране за него, означава да можеш да си обясниш за какво става въпрос, да можеш да проумееш същността на проблема и да си наясно ти къде стоиш в случая. Това пък изисква да си наясно с разположението на силите и фактите около себе си, т.е. да познаваш обективната действителност. Защото там, в обективната действителност стоят закони и правила, които принадлежат на Природата най-общо казано, а по-конкретно означава на Твореца-Създател на Природата и всичко в нея. Това са законите, които изискват: те не поставят половинчати условия, защото в противния случай не биха могли да определят правилата, според които може да съществува Цялото, Вселената и всичко в нея. В тази поредица от мисли можем да стигнем до извода, че за да „ликвидира“ човек кармата си, за да я „изчисти“, той трябва да промени своето отношение към себе си, към другите и към живота изобщо, което ще рече, че трябва да престане да повтаря грешките си или грешките на своите родители. Основното средство за постигане на този резултат е облагодоряване на съзнанието. Индивидуалната промяна на всеки поотделно ще предизвика колективната промяна. Качественото изменение на съзнанието на всеки човек ще създаде качествената промяна и в колективното съзнание. Така се ликвидират семейните, родовите, националните карми. Ето защо на човечеството му е необходима нова етика. Етика, която да го запознава с истинската стойност на добродетелното слово.

Добродетелната основа на човешкото общуване е гаранция за промяна на колективното съзнание, а то ще промени

кармата на планетата. Това може да стане, само ако човечеството преоткрие и преосмисли силата на добродетелите. Те са думи с благородно съдържание – думите, с които Бог-Творецът говори на всички езици и във всички религии и учения. Това са думите: любов, вяра надежда, истина и добруване! Има и още, но от тези трябва да се тръгне!

САМОЦЕЛ

Много често се чува по адрес на един или друг човек, че работи самоцелно. Какво означава това определение?

Самоцелни са действията на ония хора, които, започвайки някаква инициатива, имат в ума си своето лично благоденствие, своя личен интерес. Те преследват определена изгода, която обслужва единствено само тях. Оттук нататък като че ли няма какво да се каже по този въпрос. В действителност той изисква по-обширно и по-ясно уточнение, защото самоцелните изяви създават негативно отношение към съответните духовни общности или колектив, към които принадлежи самоцелно ориентираната личност.

Самоцел срещаме там, където има тясно ограничено разбиране и отношение към обществено полезните инициативи. Когато се работи за създаването на една конкретна фирма, например, този, който е носител на инициативата за нейното създаване, предимно се интересува от максималното извличане на печалба. В този случай той ще изостави всичко друго, което може да облекчи условията на труда в интерес на по-малките разходи, или ще пренебрегне изискванията за екологично производство все със същата цел. Този човек ще действа не от позицията на общоприетите правила, а самоцелно ще работи за постигането на бърза печалба. Има хора, които дотолкова се увличат в тази посока, че забравят напълно своята отговорност пред съвестта си, пред обществото и Бога. Такива хора опозоряват идеята за личната инициати-

ва и се превръщат в алчни капиталисти. Всъщност идеята за личната инициатива е много силна форма за създаване на благоденстващо общество. Във Всемирната научно-образователна програма е предвидена конкретна работа с хората, за да се изясни същността на организацията на живота в съвременното общество.

Какво е най-необходимо да се знае? Първото и най-важно нещо е уточнението, че в Божия промисъл, което ще рече в Идеята за еволюция на човешкото съзнание, никога не е стояла мисълта за създаване на експлоататорска класа, за каквато и да било форма на експлоатация на човешкия труд. Когато бяха създадени различните видове трудова дейност и се разбра, че това е начинът, по който хората ще осигуряват своите доходи и така ще преживяват, бяха изпратени препоръки чрез Зороастър да работят на „общата нива“ всички, да поделят спечеленото всички, да отговарят за имуществото всички. Всеки да знае, че е стопанин на „общата нива“ точно толкова, колкото и другият, и така да работи и се грижи за нея, че да допринася за общото благо. Грижа на всеки да бъде вниманието към другия и всяка работа да бъде извършвана със съзнанието за добруването на всички. Ето този замисъл беше пренебрегнат, идеята изкористена и резултата е повече от печален. Сега хората се делят на бедни и богати. Има стремеж за създаване на някаква средна класа и това донякъде е реализирано в по-развитите държави, но и там хората са зависими от заробващите кредити. В крайна сметка се стигна дотам, че хората работят, за да имат храна, и се хранят, за да могат да работят. Встрани от напрегнатия трудов делник остават каквито и да било духовни стремежи. Сега най-важното в организацията на обществото е да се създадат такива

условия на труд върху основата на вече постигнатото материално-техническо осигуряване, които ще позволят на хората да осъзнаят собствената си духовна същност и да могат да помислят за живота на своята душа, не само и единствено за своята прехрана. В този смисъл промяната на обществено-политическия модел на живота е просто наложителен. Това, което сега се нарича демокрация изобщо не отговаря на крайно належащите нужди за очовечаване на повсеместните стремежи за големи и бързи печалби. Явно е, че апетитът идва с яденето, и по този начин вече богатите хора се стремят да стават още по-богати, но този стремеж обслужва единствено тях и ощетява всички други, които са просто „работна ръка“. В този порядък от мисли трябва да бъде посочен като много жалък резултат рухналият експеримент със страните от социалистическия лагер. Беше провалена голямата идея за общото благо. Комунистическият строй изобщо не можа да просъществува според предвидения замисъл. Всичко беше изкористено до неузнаваемост от група хора, както и сега се постъпва с демокрацията. Това, което тогава беше предложено на човечеството не се състоя поради една единствена причина – липсваше нравствената основа. Не бяха изградени моралните устои, за да може да потръгне и се реализира новият живот. Бог беше забравен, а идеите на християнската етика бяха употребени като частично нагодени към интересите на тези, които превърнаха комунистическия строй в някаква командно-административна неразбория.

Всичко в казаното дотук няма нищо общо с каквито и да било политически интереси. Целта е да се подтикне човешката мисъл към самовглъбяване и анализ на така организирания живот. Задълбоченото преосмисляне на начина на живот,

който има сега човечеството, е крайно необходимо вече, за да бъде спасена планетата, за да бъде спасен изобщо човешкия живот и да се даде път на изначалния Божий промисъл за живот чрез любов.

ЗА НЕОТЛОЖНИТЕ ПРОМЕНИ

Знанията, които човешкият ум може и трябва да усвои, идват при всеки човек по различен път, защото различно е нивото на способностите и възможностите за всеки. Затова е добре хората да работят на групи – да се събират редовно и да обменят своите знания и опит и никога да не се смята за по-голям, ако знае нещо повече.

За всеки, прогледнал в мрака на своето себелюбие и преодолял илюзията за своето величие, следва дълъг път за себепознание и образование. Образованието, което вие получавате в училище ви дава само най-необходимите знания, които определят в известна степен общата култура. Това, което е необходимо да се постигне в човешкия живот, е познанието за духовната структура на Съществуващото. Тя е в основата на всичко, което се проявява като форма и като действие, а чрез действието се изявява разумното начало на Сътворението.

За да се постигне нивото на образование, което е необходимо за живот на Земята, трябва да се свържете с такъв източник на знания, който е постигнал утвърден авторитет чрез прякото си участие в създаването на духовната култура. Това означава Същество от ранга на Великите Посветени, Същество, което е донесло със себе си не само знания, но и любов. Сега в тези времена идва много информация на Земята от различни краища на Вселената. Загрижени са всички, които знаят какво се извършва тук от земните хора и тревогата е

голяма, защото сега е най-важното време, когато се определя бъдещето на живота тук. То е важно поради две основни причини: поради изчерпване на енергийните ресурси на Земята и поради изчерпване на възможните форми за работа с човешкото съзнание.

В първия случай трябва да се вземе предвид от всеки човек, че енергийни ресурси на Земята са всички онези източници на енергия, които безразборно се пилеят от хората: това не са само твърдите горива – като въглищата, не само течните – като петрола, дори не и газта, но най-вече живата растителност!

Енергийните източници на Земята са на изчерпване. В Божия план е предвидено на човечеството да бъдат дадени знания за нови форми на енергийно осигуряване. Вече са спуснати някои проекти за автомобилостроенето, за да се прекрати използването на петрола като гориво, но за съжаление богатите и твърде алчни хора, които печелят от него, пречат за усвояването на нови енергийни източници, които ще осигурят екологично чист автомобилен транспорт. Така се пречи и за други производства. Афишираната напоследък загриженост от страна на политиците за настъпилите вече промени в климата не може да реши проблема, защото не се пипа там, където трябва. Необходимо е изключително отговорно отношение към всичко, което е свързано с военното производство и изпитването на новосъздадените оръжия от всякакъв вид. Дори не толкова химическата промишленост замърсява в стремежа си да произвежда химия за бита, колкото тези, които произвеждат различни видове оръжие, и още повече, които си позволяват да взривяват бомби с т.нар. „обеднен уран“. Атмосферата се замърсява допълнително и

от големия брой самолети, които би трябвало да използват екологично чисто гориво. Сега те увреждат атмосферата на една твърде уязвима височина.

Трябва общественото съзнание да бъде подготвено за идващите промени. Те се налагат от самия ход на всички процеси, които оформят и създават живота. Промени трябва да настъпят най-вече в образованието на хората. Необходимо е образование, което да учи хората на тази планета не да унищожават, а да се развиват като личности, които могат да бъдат полезни на Природата със своите светли мисли и разумни действия. Защото голяма е вредата от енергийното замърсяване на пространството чрез лошите мисли. Затова Христос казва, че това, което излиза от човека, то го осквернява най-вече.

Образованието, за което ви говоря, че е необходимо, не е затворено в дебелия томове на различни автори. То е дадено чрез Словото на Христос преди 2 000 години и чака човешкото съзнание да се пробуди. Знанието, което носи това Слово, може да промени културата на човешките взаимоотношения, може да превърне човека в приятел на Природата и всичко създадено в нея.

Не си мислете, че имате много време за отлагане! Не си мислете, че ако не вие, някой друг ще направи това, което трябва! Защото не е ли това, което трябва, основното ваше задължение? А то е да се постараете със силата на добрата светла мисъл да промените малко по-малко първо себе си, а чрез себе си и света. Това може да се случи, само ако населите вашето съзнание със светли мисли. Осветете първо вашия храм – храма на вашата душа, с добро пожелание за мир и благоденствие. Живейте с мисълта за любов към хората и не

я имайте само в ума си като информация. Настанете я в съзнанието си и така няма да се гневите на другите край вас, а ще ги приемате поне с добро чувство, ако не можете с любов. Ако всеки се ръководи в поведението си от тези пожелания, колко различен би бил светът!!!

ПЪРВИЧЕН И ВТОРИЧЕН СВЯТ

Същността на Сътворението изисква да се опознаят основните правила, според които човешкият организъм може да влезе в синхрон с енергийната сила на светлината, което от своя страна ще рече с енергийните вибрации на космическото пространство. Тук отново трябва да припомним, че енергията е информация плюс сила. Силата е проява на взаимодействието между елементарните частици, изграждащи веществото. Информацията определя взаимодействието. Вещество като статична, неподвижна част в пространството не съществува. То се създава в резултат от проявеното взаимодействие между елементарните частици и това се казва още веднъж, за да стане ясно, че същността на Сътворението можем да открием в информацията, т.е. в Мисълта на Твореца. Тя създава движението, което познаваме като вибрация. *Вибрацията на Мисълта произвежда светлината. Кондензираната светлина произвежда енергията, кондензираната енергия изгражда материята. Взаимодействието между частиците вътре в материята поражда силата. В зависимост от степента на нейната проява говорим за мощност. Привличане или отблъскване се получава тогава, когато информацията е дала съответното направление. Когато мощността премине в действие, говорим за активност.*

Ние живеем във вторично произведен свят. Първичният свят е този, който съществува в Съзнанието на Висшия разум (Великото Съзнание). Пространството на Първичния свят,

е светът на необозримата светлина. Той има своя структура, която е изключително опростена система на съществуващото в нашата вселена слънце. Този свят, светът на необозримата светлина, е еманация на невероятната радиоактивна дейност на Висшата разумна същност на Твореца. Затова всичко достигнало до нас носи в различна степен способността да се дели. Всяко вещество е изградено от елемент, който търси себеподобна структура, съгражда части от цялото, съгражда самото цяло и винаги може да се разпадне до нивото на първосъздаването си, т.е. до своята първична елементарна форма на проявление, може да се каже, на овеществяване. Радиоактивната енергия е двигателната сила. До нас тя достига силно редуцирана, защото мощността, с която се проявява, е унищожителна за веществата от вторичния свят.

Новата физика трябва да разглежда материята като имажинерен продукт на Великото Съзнание. В процеса на Сътворението всяка частица има своя структура на три нива: проекция, взаимодействие и овеществяване.

Проекцията е нивото на необозримата светлина, взаимодействието е нивото на менталния свят, овеществяването е нивото на физическия свят.

От Висшия Разум тръгва лъчението, което проектира своя замисъл в света на необозримата светлина. Оттам съответната проекция се внедрява в менталния свят, за да бъде изградено информационното поле, което служи като отправна точка за създаване на формите във физическия свят, за неговото съграждане.

Човешкият ум на сегашния етап от своето развитие е стигнал до възприемане само на менталния свят. Все още науката не може да възприеме съществуването на Божествения

свят. Това означава да се обяснят съществуващите явления чрез новите познания за света на Светлината. Тя е необознаваема в своята първичност, но с проявлението си във Вторичния свят тя не само може, но и трябва да бъде изучавана, за да се постигнат вече много необходимите промени в структурата на човешкия организъм, което ще рече, че е назряла необходимостта *на клетъчно ниво да се постигне нова форма на съществуване. Това трябва да се разбира като изграждане на нова, различна от сегашната структура на биоматериалта. В нея трябва да навлезе повече светлинна енергия, което ще създаде условия за по-голямо участие на радиоактивната енергия в жизнените процеси на организма.* Сега тази енергия поразява биоматериалта, защото биологичните организми имат в много ниска степен светлинния елемент като първооснова. Съграждането е вървяло по пътя на редуциране на радиоактивната слънчева енергия. Сега започва частично освобождаване на нейната сила. Това изисква и необходимата пригодност на организмите от биологичния свят. Растителните видове вече имат нова генетична структура и учените откриват промените. Животинските видове също търпят промяна. Тя се извършва с помощта на Същества от Висшата йерархия на Светлината.

Не така стои обаче въпросът с човешкия организъм. Човекът притежава съзнание, което много трудно се променя и това може да стане причина за неговото частично унищожаване. Ще загине непригоденият организъм, този, чието съзнание е запазило нивото на старата структура. В нея и чрез нея не може да работи в необходимата степен светлината, за да създаде нужните условия за проникване на радиоактивната енергия. Тя и сега присъства в човешкия организъм, но в

изключително занижено количество – нещо, което само подсказва заложената възможност за по-нататъшното ѝ участие в развитието на човешкия организъм във физическия свят. Тъй като е въпрос на съзнание, **тази изключителна по своята същност промяна може да бъде постигната по пътя само и единствено на духовното развитие.**

ОТВЪД БОГА?

Сътворението е тема, която изисква много конкретни подробности. Всеки, който поеме тежкия товар на тази тема, трябва да знае, че тя е неизчерпаема и никой никога не би могъл да докаже достоверността на написаното. Въпреки тези условности, обаче има някои факти, които не само заслужават внимание, но и се налага да бъдат обяснени на човечеството. Така то ще може да познае по-добре Бога и ще намери по-целесъобразно и аргументирано обяснение за смисъла на своя живот.

„Сътворението“ като понятие подсказва създаването на Космоса, на Вселените и Живота въобще. В понятието „Сътворение“ има обаче и загадка, която не позволява на интересуващите се от темата да се запознаят с нейната конкретност. Това е загадката на творческия процес. Сътворението винаги трябва да се разглежда като творчески процес. И тук възниква въпросът: кой е творецът?

Ако приемем, че Бог е творец, веднага идва и въпросът: а Той как е създаден? Как и кога се е появило толкова свършено и всемогъщо Същество като Бога?

Напълно естествено е човешкият ум да си задава такива въпроси и напълно естествено е да не може да си отговори. Затова съществуват предположенията и догадките, които в известна степен удовлетворяват нуждата от подобни знания.

Вън от предположенията и догадките, за да стигнем все пак до задоволителен отговор, ще трябва първо да си обяс-

ним смисъла и съдържанието на пет основни термина, които широко се използват във философията и езотериката. Това са думите: вечност, безкрайност, бездна, хаос и нищото.

Вечността е съвършенство, защото нейната същност е изградена от обективната сила на принципите, които създават живота. Всичко във Вечността носи белега на изключителната точност и хармония. Вечността е следствие от дейността на саморегулиращите се правила на Сътворението.

Безкрайността може да се възприеме като понятие и като реалност.

Понятието „безкрайност“ е въведено от човешкия ум. То е необходимо, за да се постигне обозримост на Съществуващото. Когато човешкият ум допуска съществуването на безкрайността, той съизмерва по този начин величието и непознаваемостта на Сътворението.

Като физическа реалност безкрайността съществува под формата на енергийна субстанция. Тя е непреходната първичност на живота. Степента на нейната активност определя всички съзидателни и деструктивни действия. Енергийната субстанция „Безкрай“ е изпълнена със силата на привличането и отблъскването, т.е. в нейната поляризация е вложена първопричината на противоречието. Така е създадено движението и неговият закон обяснява Принципа на съществуването. Чрез привличането и отблъскването се постига съграждане и обновяване на пространството и всичко в него.

Пространството е обективната реалност на Съществуващото. В неговите параметри Съществуващото се заражда, развива и трансформира. Никога не бива да се казва „и умира“. Смъртта винаги трябва да се приема като форма на живот, но с други и в други измерения. В разбирането за без-

крайността пространството има основополагащи функции, защото създава основата за физическите прояви на живота. Така възприето, то винаги се обяснява като материята, която изпълнява фундаментална роля за всички животосъграждащи и деструктивни процеси. Така че когато се говори за безкрайност, първо в съзнанието възниква представата за пространството, но наред с нея винаги трябва да се включва и категорията „време“. Защо категория, а не понятие? Защото времето има функцията на процес. Времето винаги трябва да се разглежда като процес. Колкото и да се твърди, че благодарение на холограмния принцип всичко съществува в една точка, никога не трябва да се забравя, че то съществува във времето, тази точка съществува във времето. Това означава, че във всеки елемент от развитието си или от своето съществуване всяко нещо използва време. Времето му е необходимо, за да се роди, да се осъществи, овещества и каквото там е необходимо. Ако няма време, няма и развитие, не може да има и Съществуващо, не може да има и живот. Благодарение на процеса време слънцето грее, водата тече, животът се развива. **Процесът време трябва да се разбира като последователност в развитието на Замисъла на Твореца.** Ако Неговата идея не предвижда развитие, няма да има време. В този смисъл трябва да си обясним, че всичко, което се случва и има да се случи, е включено в Замисъла на Твореца. Нюансите в изпълнението на този Замисъл се дължат на прякото участие на човешкия ум. С напредването на неговото (на човешкия ум) развитие се променят и някои от нюансите в изпълнението на Замисъла. Но това са промени под контрол.

След казаното дотук, може да се направи заключението, че когато се говори за безкрайност, винаги трябва да има ус-

ловност. Тя е необходима за човешкото съзнание, за да търси то синхрон с Идеите от Замисъла на Твореца. В този смисъл казано, условността съществува дотолкова, доколкото за човешкото съзнание е необходимо познаване на основните космични закони, за да може човешката еволюция да се движи с „попътен вятър“. Това ще рече да познае Човекът истината за Замисъла на Твореца, да познава законите, на които се крепи развитието. Така човешкият Ум ще осъзнае истината и за стойността на времето. Когато го приемат като процеса, въз основа на който се извършва последователността в развитието на Замисъла на Твореца, тогава хората ще разберат, че са и че могат да бъдат не само изпълнители, но и съавтори в този процес. Така те ще създават реалност – реалността на физическия свят като училището на Душата. Това е безценната реалност, чрез която се създават опитностите. Реалност съществува там, където има действие, и доколкото за него е предвидено време, ще има и развитие, ще му се даде пространство и бъдеще. Затова действието трябва да се разбира като разумна творческа активност. Такава представа като край за пространството, времето или каквото и да било друго, е валидна само за ограниченото разбиране на живота и всички негови прояви. Всяко нещо, дух или материя, е в непрекъсната трансформация. Така в непрекъснатоменящата се форма трябва да търсим продължителността на живота и да знаем, че никога няма край на началото, на Великото Начало. Изначалната нишка на живота в своя първичен замисъл остава неизменната матрица на Цялото. Затова непреходното създава безкрайното.

Къде е тогава мястото на Хаоса? Какво е той, кога и как е съществувал? Кой и защо го е създал? И всъщност съществува ли хаос?

Ще използваме една нетрадиционна форма за изясняване смисъла на думата „хаос“. Ако се постараем да разгледаме буквите от тази дума като писмени знаци с прилежащата им идеограмна и семантична стойност, ще стигнем до заключение, че думата „хаос“ означава дълбоко центрирано неизвестно направление или посока. Така разгледана, думата може да се възприеме като понятие, което обяснява определен замисъл – дълбоко центрирано направление. Но в същото време тук присъства и неизвестността. Тогава? Някои автори наричат първичната материя хаос поради нейната привидна неорганизираност. Всъщност това е и подвеждащата информация по въпроса. Всичко в Природата, във Вселената е подчинено на добре организирана хармонична връзка. Определена е от закона за резонанса, принципа на съзвучието. Оттук и изводът, че хаосът е дълбоко организирана материя, непозната на човешкия ум, но с определена, съществена роля за битието. Всъщност хаос можем да наречем пространството, праматерията, дори Космоса, с абсолютната увереност, че говорим за едно и също нещо. Непознаването на Вселената и нейното устройство е довело до терминологичните различия.

Какво тогава е бездната? Това е дума с окултно значение. Тя идва да ни покаже, че съществува такова нещо като всепоглъщаща материя – материя, от която идва началото и в която се трансформира Съществуващото. Бездната е по-скоро поетична представа, смътно усещане за това, което е вакуумът – физическият вакуум. Той е основата на живота, защото в него е вложена изначалната Идея за Сътворението. Това е енергийната същност на Великото Съзнание. Физическият вакуум е силно наситен с живот. Неговото многообразие първа става достойние на съвременната наука.

Увлечени в старанието си да изкажат своето отношение към непознатата същност на Великото Съзнание, донякъде дори респектирани от силата и могъществото на Абсолюта, някои автори използват думата „нищо“ като понятието, което съдържа представата за необозримостта на Космоса. Всъщност, в Нищото е вложена представата за Всичкото.

Според Нас това е само представата, чрез която човешкият ум търси познанието. „Нищото“ в смисъла на пълно отсъствие на каквото и да било съдържание, не съществува, а да се използва тази дума като понятието, което обяснява присъствие и влияние на Абсолюта, е неправилно.

Сега вече можем да се върнем на въпроса за Бога и неговото присъствие във Вселената.

Не е възможно да се стигне до коректен и задоволяващ човешкото познание отговор на този въпрос. Всичко би било догадки, но дотолкова, доколкото те могат да изглеждат правдоподобни, ще си позволим следното кратко заключение: основата на Живота, основата на всичко Сътворено се нарича енергийно-информационна среда. Записвали сме го в други теми, ще го запишем и сега: информацията владее енергията. Всичко, което се ражда за живот, и всичко, което създава живот, е резултат от безграничното взаимоотнождане на структурните елементи на Сътворението, т.е. всяка частица съдържа в себе си информацията за своето предназначение и в резултат на това влизат в действие силите на привличане или отблъскване. В този смисъл говорим за саморегулиращите се правила на Сътворението. Науката познава функцията на тези сили, но не може да ги приеме като резултат от добре организиран Замисъл за творческа активност. Ето тук, в самото начало на зараждащия се в тази Вселена живот, стои Идеята на Вели-

кото Съзнание, на Абсолюта. Тя се разгръща в определена последователност и за всеки непреднамерено разсъждаващ ум доказва своята творческа същност. За реализацията на тази Идея се грижи цяла йерархия от Светли същества, които имат своя върховен ръководител – Бога на Познанието. Той има различни наименования: Творец, Създател, Йехова. Но както и да го наричаме, това е Силата на познанието или, казано по-конкретно, внедреното в съвършената структура на Познанието желание на Абсолюта да създава живот. Така се изявява Неговата Любов, която живее чрез Бога на Познанието – Твореца на Вселената, Този, Който овещества Идеята на Абсолюта, т.е. Този, Който създава всичко, което виждаме, чувстваме и усещаме, всичко до което се докосваме. Така че ако търсим нещо отвъд Бога, означава, че отправяме поглед към Абсолюта. За човешкото съзнание, на етапа, на който се намира неговата еволюция, това е крайната точка.

ЧОВЕШКИТЕ ВЪЗМОЖНОСТИ ЗА СЪЗДАВАНЕ НА НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД

Когато се говори за новия световен ред, трябва да се знае, че за него работят както хората, така и Съществата от Висшата йерархия на Светлината, т.е. Съществата създадени с единичката цел да работят за изпълнението на Божия промисъл, на Идеята за създаване на благороден живот в условията на физическия свят.

Нека да си отговорим най-напред на въпроса какво означава благороден живот. Това е понятие, което изглежда много познато и в същото време съдържа в себе си неусвоения, изключителен потенциал по отношение на развитието и усъвършенстването на човешкото общество.

Три са основните форми, които определят понятието „благороден живот“.

Първата е свързана с желанието на човешкото същество да живее като творческа личност. Оттук произлизат твърде много изисквания, които единствено могат да допринесат за формирането и реализирането на човека като творческа личност. За да живее човек като творческа личност, той трябва да подхожда към всяка своя дейност със желанието да я реализира по най-съвършения начин. Разбира се, до съвършенството се стига много трудно, но нали точно стремежът към него определя смисъла и съдържанието на творческата изява. Когато човек се стреми да изпълнява всяка своя дейност по най-съвършения за него начин, той тръгвайки от

несръчното изпълнение, благодарение на своето желание и воля ще достигне високите нива на качествено изпълнение. Оттук нататък ще може да търси съвършенството. То може да се постигне, ако човек изпълнява своите задължения с любов. Едва когато любовта стане неотменна част от всяко човешко проявление, можем да кажем, че са налице условията за постигане на съвършенство.

Втората възможност за създаване на благороден живот се определя от качеството на междуличностните отношения или казано по-добре, от културата на общуване.

Кои са сега съществуващите недостатъци определящи, ниското ниво на културата на общуване?

Първият недостатък е неумението на хората да разговарят помежду си. Разбира се, всеки човек ще покаже такова ниво на комуникация, което е постигнал в резултат на своята лична култура. Но това е твърде общо казано. За да обясним какво имаме предвид в този случай, трябва отново да сложим на преден план желанието, което определя стремежа на отделния човек да притежава добра лична култура. Ако е налице такова желание, ще има и резултати, защото много са пътищата, по които може да се формира културата на човешкото общуване. Задължително е обаче **желанието**. То ще помогне на отделната личност да събере необходимите знания за добра култура на общуване с близки и приятели. Няколко кратки правила могат да бъдат първите и най-добри съветници в този случай:

- когато разговаряш, гледай приветливо човека срещу тебе;
- използвай винаги кроткия, благ тон;
- не прекъсвай говорещия, а търпеливо изчакай да чуеш неговата мисъл;

– не подхождай с мнителност и съмнение или поне не ги показвай безцеремонно, когато изслушваш другия; избери внимателния, тактичен подход да се дистанцираш от това, което не ти харесва.

Вторият недостатък е свързан с неумението ни (или нежеланието ни) да покажем уважение към своя събеседник. Освен записаното току-що трябва да се знае, че уважението към другия човек може да бъде и е в основата на благородния живот. Да покажеш уважението си към другия човек, изисква да имаш моралната сила да бъдеш благ, толерантен и учтив, дори когато този срещу теб не го заслужава. Но точно така ти ще покажеш превъзходството на своята култура. Изброените преди малко кратки правила ще определят и формата на уважение, но ти ще знаеш, че е необходимо и още нещо. И то е любов. Трудно е да обичаш всеки и всичко, но затова пък можеш да го пожелаеш. Ако пожелаеш твоите отношения към света да бъдат изпълнени с любов, ще можеш да бъдеш учтив, благ и приветлив дори и тогава, когато сърцето ти не прелива от любов. Желанието ще формира у тебе такива добродетели като добронамереност и учтивост.

Третият недостатък е свързан с неумението да общуваме с Природата. Там се изисква преди всичко абсолютно коректното отношение към всичко, което ни заобикаля. Това е средата за живот, която ние заварваме тук, създадена по най-съвършения начин. Затова нямаме моралното право да я експлоатираме и унищожаваме. Впрочем, като унищожаваме средата за живот, ние унищожаваме и самия живот, унищожаваме себе си. По този въпрос вече сме говорили много пъти, затова сега само ще напомним, че със своята безотговорност по отношение на общуването ни с Природата ние,

хората, създаваме най-тежката карма за човечеството. Тоес със своята безотговорност към живота на Природата ние пренебрегваме Закона за причината и следствието и го правим неумолимо жесток към нас.

Има и *още един недостатък*, който се отразява неблагоприятно върху културата на общуване. Той се отнася до *общуването на човека със самия себе си*. За да стане по-ясно за какво говорим, ще кажем, че това е изградената или неизградената способност на Ума да се свързва с духовната същност на човешката личност. Способността, за която става въпрос, има функцията на медиатор, без чиято съществена роля духовната същност ще остане напълно непозната и неизползвана. Тя няма да бъде развиваща се обогатена основа на човешката интелигентност.

Умът като медиатор се проявява в особените случаи на самовглъбяване. Това са онези състояния, които изискват от човешката душа спокойствие, от сърцето – благодет, а от ума -уравновесеност. В такова състояние човек може да потърси тишината вътре в себе си – спокоен, благ и уравновесен, той ще може да чуе гласа на тишината вътре в себе си, а това означава, че ще може да чуе онази истина, която се проявява като изкристализираната яснота в човешкото съзнание. В такива случаи няма противоречие, няма вълнение на чувствата, няма конфронтация вътре в съзнанието – всичко е прозрачно, чиста, кристална яснота, която прави безсмислено каквото и да било колебание, по отношение на каквото и да е проблем.

Какво заключение можем да си направим след последните думи? Всъщност можем да си обясним, че за да се прояви Умът като медиатор или, казано за друг случай с други думи, за да се извърши нещо определено, за да стане нещо, какво и

да било, трябва да се създадат необходимите условия. За всяко нещо, добро или лошо, се изискват конкретни условия. Умът може да бъде посредник между човека и средата, в която той живее, може да работи за превръщането на събраната информация в знание, може да обогати съзнанието с отработеното знание, но само ако му се предоставят за тази цел необходимите условия. Тук отново трябва да посочим желанието. То е първото и задължително условие. Истинското желание ще помогне на човешкия ум да извърши правилно и последователно своята работа, за да постигне разум; ще помогне на сърцето да събуди най-благите чувства; ще помогне на душата да укрепи волята и така всички заедно ще постигнат благоразумието. А то е една от петте добродетели, които изграждат духовната същност на човешката личност. Основа на благоразумието е нравствеността. То помага на човека обективно да възприема света и така той ще може да гради съзнание. Тук вече общуването на човека със самия себе си става разбираемо. Умът със своята способност да сравнява, синтезира, анализира и обобщава информацията може да направи най-необходимото за човешкото себепознание. Качественото използване на тези умствени способности означава, че човек правилно е изградил основните мисловни процеси, които формират неговото съзнание. Себепознанието ще отключи възможностите за правилно общуване на човека със самия себе си, защото ще му даде необходимото знание, кой е той, откъде идва и накъде отива.

Нека сега да си спомним, че думата-добродетел „благородство“, като понятие означава божественост, а свойството на тази добродетел е да подхранва връзката с Божествения свят. *В такъв случай, разгледаме ли по-задълбочено смисъла и*

съдържанието на понятието „благороден живот“, ще трябва да си обясним необходимостта да проявяваме вложените в нас Божествени качества. Това са добродетелите. Без тях, без озънатото използване на знанията, които те ни дават, не бихме могли да изградим благороден живот. Другото е безплодно усилие да създаваме живот на планетата. Досега постигнатите резултати, убедително ни говорят за грубото вмешателство на човека в реализацията на Великата Идея за създаване на благороден живот. Човекът, трябва да работи като съавтор за изпълнението на тази Идея. Затова на първо място се изтъква голямата необходимост човекът да живее като творческа личност. Но творческото начало, внедрено във всяка душа, изисква благородно отношение към света, към всичко до което се докосваме. Пренебрегнатото отношение към тази необходимост, доведе човечеството до ръба на най-сериозните изпитания от неговото сътворение до сега. Всеизвестни са екологичните проблеми и опустошителната роля на бездуховния живот. И какво излиза? Сега група хора се напъват да създадат нов световен ред. Вижда се, че без новия път човечеството ще се самоунищожи – дотам са стигнали нещата от изключителната „творческа“ дейност на човека. Повече от ясно е вече, че бездуховният живот не може да даде напредък, не може да осигури стабилен възход по пътя на еволюцията – впрочем еволюция няма. Има напредък на научно-техническата мисъл, напредък на науката, която обслужва комерсиалните, чисто материални интереси на човечеството. Отсъства, и то напълно отсъства от човешкия живот, желанието за духовен напредък, за създаване на качествено нова духовна култура. Отсъствието на това желание ограничава възможностите на Съществата от Висшата йерархия на Светлината да помогнат

на човечеството за неговото духовно израстване. Така с новия световен ред ще се установи и уродливата форма на негова себичност. Себичност според замисъла за неговата същност – егоистично изградена форма на живот за определена група хора. И тук е голямото противоречие между Великата Идея за благороден живот в условията на физическия свят (Идея, принадлежаща на Светлите сили) и замисъла на егоцентричния човешки Ум за „нов“ световен ред.

Настоящата тема има за цел да подсказе колко куха е идеята за еднополюсния модел за организация на човешкото общество, **колко много тя е лишена от възможността да постигне успех, преди да е подготвено колективното човешко съзнание за новия живот.** Единици са тези, които разбират за какво става въпрос! Видя се достатъчно ясно от досегашното ниво на човешкото развитие, че не е възможно да вървиш в правия път, ако дърпаш колата само на една страна! Трябва успоредно с развитието на техническата мисъл да върви нравствената подготовка. **Без нравственост не е възможно да настъпи съществена промяна, и то така, че в нейната основа да бъде вградена благородната сила на новия живот – живот чрез любов; любовта като начин на живот.** Но това изисква изключително активна индивидуална работа на всеки човек, за да се стигне до просветленото колективно съзнание. Затова Ние казваме: ето, това са човешките възможности – себепознание, качествено нова култура на общуването и събуждане на творческото начало. Пътят е отворен. Трябва само човекът да поиска да върви точно по този път. Защото, видя се, че има и други, но накъде водят те?!

ДЕСЕТ ТЕМИ ОТ УЧИТЕЛЯ ИИСУС ХРИСТОС

ЗА ХРИСТИЯНСКОТО УЧЕНИЕ

Времето, свързано с първите прояви на християнството като учение, се свързва с годините от първи век след Христа. Това означава, че първите християни са били най-добре запознати със Словото на Христос, а са имали и достоверни източници не само за Неговото слово, но и за Неговото поведение в обществото, за отношението Му към другите хора независимо от тяхната религиозна ориентация. В този смисъл, когато говорим за Християнско учение, трябва да имаме предвид християните-гностици. Те са наречени гностици много по-късно, точно заради връзката им с началото на Учението.

Християнското учение съдържа в себе си три основни момента: вяра в Бог-Абсолюта, вяра в човешките възможности като продължение на творческия Божествен импулс и вяра в силите, които ръководят човешкия дух, а това означава вяра в Духовната същност на творението. Сега ще ги разгледаме поотделно.

Вярата в Бог-Абсолюта се проявява като силното чувство за справедливост. Вярата в Бога – Създател на живота, е вложена в християнското учение като неотменимата сила за създаване на справедлив и благороден живот. Този, който при-

ема Неговото съществуване, приема и възможността човешкото общество да живее според правилата на Космическите закони, създадени, за да има хармония, а това предполага стабилност във Вселената. Оттук произтича и **социалната значимост на християнското учение**. То казва на хората, че никой не е по-голям, никой не е по-висш от другия; казва още, че всички хора са създадени, за да се развиват като творчески личности, затова във всяка душа е вложен необходимият творчески потенциал. Християнското учение твърди, че никога, по никакъв начин Бог не е предвиждал съществуването на експлоатация, заробването и унижението на човешката личност. Като социалнозначима теория християнството изисква благоденствие и добруване за всички хора.

Силата на християнското учение идва не само от неговия ярък социален аспект. Несъкрушима по своята логичност сила му придава и здравата нравствена основа върху, която е създадено. Нравствеността в Христовото учение осъществява връзката с Бога. Чрез нравствеността в това учение се постига извисяване на Духа до нивото на ангелското богослужение.

Силното чувство за справедливост, което трябва да търсим и откриваме в християнското учение, а чрез него и вярата в Бог-Абсолюта, издига като изключителна необходимост опознаването на мира във всички негови аспекти: мир в душите като вътрешно равновесие и хармония между ума и чувствата, между душата и тялото; мир като благоразумно съвместно съжителство между народите; мир като светла връзка между Небето и Земята, между водата, въздуха и стихииите от Космоса.

Вярата в човешките възможности *е неотменно свързана с*

вярата в Бога. Този, който има вяра в Бога, ще има вяра и в себе си, защото едното предопределя другото.

Вярващият в Бога е убеден, че той самият като човешко същество е Божие творение. Всяко Божие творение има силата на непреходност. И тук вече възниква големият въпрос. Той е свързан със смъртта и разрушението, които в голяма степен владеят света. Сега вече трябва да извикаме на помощ науката, защото чрез нея Висшите Учители помагат на човечеството да опознава света. Науката доказва съществуването на финия свят, на енергиите, които влизат във взаимодействие помежду си и така създават нови форми за живот и разрушават старите. Тези знания идват в подкрепа на твърдението за прераждането на човешкия дух. Той е този, който носи Идеята на Твореца за вечното съществуване на Живота. Човешкият дух е фина енергийна субстанция, която има способността да съхранява информация. Вложената в него информация служи за създаването на новия, на следващия живот. Изобщо Духът като еманация на Великото Съзнание, чрез което работи Творецът, и като фина енергийна субстанция е съдържател на информацията, която стои в основата на всичко съществуващо. Духът, вложен в човека, е носител на програмата за развитието на душата му; духът, вложен в растението, е носител на програмата за развитието на неговата душа; духът, вложен в скалите, в планините, в небето, съдържа информация за тяхното развитие. Но духът не съществува сам, отделно от душата. Душата е висшата жизнена енергия, чийто универсален произход ѝ позволява да бъде навсякъде във Вселената. В този смисъл всичко има душа. Нейната специфичност се определя от духа, т.е. от информацията вложена в нея. Духът и душата взаимно се проникват, за да има

Сътворение, за да има Живот. Творецът се е погрижил те да бъдат добре съхранени в семенния атом.

Семенният атом е първичен структурен елемент на Сътворението. Той е неговата овеществена проява или, условно казано, неговата материална субстанция. Съществува във вид на плазмена ехоструктура и има способността да създава живот чрез активността на своите компоненти – дух и душа. Трябва да приемаме ехоструктурата като градивна единица на Сътворението. Нейната уникалност идва от Идеята за Великото Сътворение. Тя е рожба на Замисъла на Твореца, на Бога-Абсолют за създаването на необятния Космос. И сега трябва да уточним, че Мисълта на Абсолюта, респективно Идеята, е първичната структурна единица на Сътворението, а Духът, Душата, Семенният атом, обединени в действащата съграждаща форма – ехоструктура, са нейният овеществен продукт. Квантовата физика все по сериозно навлиза в територията на финия свят, и всичко свързано с него, вече добива значението на знание. Така че когато говорим за вяра в собствените сили, трябва да знаем, че там, където съществуващата сама по себе си вяра в Абсолюта и сътворението не достига, може да помогне и знанието. Знанието, което ще донесе просветеност и увереност на всеки, колебаещ се да приеме своя Божествен произход.

Вярата в силите, които ръководят човешкия дух, *вярата в духовната същност на Сътворението също изисква просветеност*. Тук трябва да знаем, че Идеята за Сътворението идва от Мисълта, от Замисъла на Абсолюта, но изпълнението е поверено на много Светли Същества, които хората приемат като Богове. И тук ще уточним още веднъж: Бог-Абсолютът е ЕДИН – първият, който се проявява чрез Духа (Светия

Дух) и чрез Сина – Иисус Христос. Пряк изпълнител на Неговата воля за тази Вселена е Богът, който за хората има много имена: Яхве, Йехова, Саваот, Адонай и т.н. Той има за Свои помощници много Същества, за чиято йерархия вече сме писали в „Езотерични записки“ само ще споменем, че в тази редица се нареждат известните на човечеството Орфей, Зороастър, Буда, Мойсей и др.

Вратата в силите, които ръководят човешкия дух, дава на всеки човек увереност, че той не е сам и винаги може да потърси Божията помощ. Светлите Същества, за които говорим, са Божие творение, така както и човекът е Божие творение, но те са Същества със силно развито съзнание и това им дава възможност да притежават силата и властта, чрез които правилно да изпълняват Божията воля. Това не означава, че става въпрос за послушници. Силно развитото им съзнание ги прави способни да бъдат Божии помощници, така както знаещият, добре подготвен асистент може да бъде добър помощник на своя професор. Тогава, когато човекът постигне нивото на тяхното съзнание, ще се превърне в съавтор в изпълнението на Божия Замисъл, на Божията Идея за Живот във Вселената. Това изисква твърде много знания и силно развита нравственост. Едното без другото трудно вървят. Човечеството се намира сега точно на такъв етап от своето развитие: постигнати знания в различни области на науката и почти пълно отсъствие на нравственост, на морал в използването на тези знания. Затова хората трябва да опознаят добре истинското Христово учение, за да могат да излязат от тресавището, в което сега се намират. Дадено е необходимото знание. Всички елементи, необходими за духовно-нравственото усъвършенстване на човешката личност,

са вложени в душата още при Сътворението. Душата знае, тя събира опитности при всяко прераждане; необходимо е да се научи умът да приема правилно информацията, която идва от вътрешния глас и от заобикалящата го среда. В този смисъл Христовото учение със своите известни и неизвестни истини може да бъде изключителен помощник, защото то дава възможност на човешкия ум, правилно да усвоява знанията от добродетелите. Известните истини можете да откриете в Новия Завет, колкото и оскъдна да е информацията, дадена там, а за неизвестните – тепърва ще се погрижим.

ЗА ХРИСТОВОТО УЧЕНИЕ И ТЕКСТОВЕТЕ ОТ ЕВАНГЕЛИЯТА

Това, което прави впечатление в Христовото учение, е силно изразената нравствена основа. Тя е вложена във всяка дума и действие, които създават това Учение. Всъщност тогава, когато Аз имах възможност да проповядвам нямаше стенограми, никой не е записвал Моите думи и всичко, което е останало в паметта на хората, е послужило като основа за написването на евангелията. Никой не е записвал, освен Един!

Тогава, когато Аз говорех, имах интерес, който прерасна в движение. Движението, което обедини духовно много хора. Те възприеха Моите думи като спасение за душите си и решиха, че ще трябва да Ме последват не само в мислите, но и в действията си. Аз се стремях всяко Мое действие да бъде пример. Искях да покажа, че разрешаването на проблемите има и друга страна и тя се нарича добротворчество – добри мисли и добри дела. Това означава добротворството. Ще попитате защо не съм писал Аз? Защото тези, за които беше предназначено Моето учение не можеха да четат. Това бяха бедните и неуки хора, които бяха жестоко експлоатирани, за да може една класа да богатее и управлява. Тази класа не можеше да приеме Моите слова, защото беше дълбоко сраснала с алчността.

Имаше, обаче, и сред тях такива, които можеха да служат на доброто дело. И те го правеха безрезервно. Един от тях беше Йоан Зеведеев. Той беше син на заможни за онова

време хора, които имаха добро благосъстояние. Не че бяха богаташи, но имаха имоти, които управляваха добре, а това, което препечелят, те съумяваха да разпределят справедливо. Йоан Зеведеев беше Мой ученик и той записа всичко, което съм говорил. Той остави книжнина, която беше унищожена. Това, което виждате в Библията сега, е нищо в сравнение с това, което беше записал той. На него му се даде и дълъг живот, за да може той да създаде една добра Школа на Земята, която трябваше да послужи за формирането на нови обществени отношения, за създаването на нов морал. Йоан Зеведеев беше и си остана до край истински, съвестен богослужител. Неговото Откровение е закодирана информация, която трябваше да пренесе някои истини във времето. Ако всичко беше дадено в прав текст, и то щеше да бъде потулено. Вие можете ли да си представите, че един Мой ученик, който при това притежава нужните умствени способности, няма да остави след себе си достатъчно информация за нещо толкова съществено, каквото е връзката му с Мен. Той знаеше, че трябва да записва и записваше за поколенията, за да мога Аз свободно да разговарям и да се движа сред хората. Мое то идване на Земята имаше за цел да покаже, че съществува любов към хората от страна на Висшите Сили на Сътворението, защото Аз дойдох като представител както на Великото Съзнание, чиято страна съм, така и като представител на онези Висши среди, които бяха Творци по волята Божия. Те изпълняваха, както вече бе обяснено многократно в последните текстове записани от Радея, Великата Идея на Сътворението. Аз също съм изпълнител, но с основната задача да бъда Слово, Мъдрост и Истина и с Любов да направлявам развитието на човечеството.

Аз съм онази страна от Бога Абсолют, която като Негово проявление, трябва да работи както за хората от Земята, така и за живота изобщо във Вселената. Неограничени са Моите възможности и голяма е силата, която Ми е дадена. Затова Аз мога да бъда навсякъде и като мисъл и като съзнание и като възможност за действие. Но дотук спирам с това, което съм Аз. Искам да знаете някои истини за евангелията, които са включени в Свещеното Писание. Това са обработени текстове, които са представени с определена цел – да бъдат хем пример, хем този пример да не е чак толкова силен, за да може да бъде възприет. Това, което сега ви казвам, означава, че обработките не са направени с лошо намерение, а са имали за цел Моите думи и дела да бъдат по-лесно възприети. Другото, което е истинското, им е изглеждало прекалено идеализирано, дори недостижимо. Това се отнася и за текстовете на Матей и на Лука и на Марко, а текстовете на Йоана са силно съкратени. Най-тревожно Ми звучат текстовете на Матей, където той слага до Моите думи и такива, които Аз не съм употребявал. Той пише, че съм наричал хората „рожби ехиднини“, има и един случай с болно момче, чийто баща Ме моли за помощ, и там е записано, че Аз съм казал „Докога ще ви търпя“. Има и в другите текстове на евангелията преднамерено внесена неточна информация. По-голямата част от това, което е останало в Новия Завет, са текстовете на апостол Павел. Съвременната Църква служи според неговите виждания и препоръки. Аз не възразявам за нищо от това. Имам само едно желание: да се служи от сърце и душа, което ще рече да се служи с вяра и разбиране. Най-голямата Ми молба е да не славите кръста като светиня. Кръстът, такъв, какъвто беше при Мен, беше и при всички останали мъче-

ници. Много хора в онова време бяха разпъвани на кръст. Аз бях един от всичките. Запомнете: **КРЪСТЪТ Е СРЕДСТВО ЗА МЪЧЕНИЕ!** Такъв какъвто го познавате сега, този знак е нещото, което напомня за човешката жестокост. Като Ме изобразявате на кръста в Моето полумъртво състояние, вие само оскърбявате още веднъж Божията Любов.

Аз дойдох като човек сред вас и като човек умрях, макар и да носех в душата и сърцето Си Божията Любов. Тази Любов, която Аз показвах и исках да оставя като пример беше възприета от хората като човешка любов. Те не можаха да я възприемат като Божия Любов. Не искам да виня никого за некоректно отношение към Мен. Ще кажа обаче, че в интерес на определени политически и класови интереси Учението, което Аз оставих, се превърна в религия, която поради осакатената информация не можа да изпълни своето предназначение. В Моето учение Аз говорех, че хората не трябва да се делят на различни религиозни групи и вярвания. То е Учение за всички хора – без разлика за етноса, расите или вярванията. Затова беше представено като учение, а не като религия, и трябваше да създава ново отношение към света – да се събуди преди всичко истината за Божествения произход на човешката същност и сътворение. Аз Съм оставил на хората и живия пример как трябва да общуват враждуващите, за да няма войни и насилие. От всичко това в Библията е оставен само примерът за разговора Ми със самарянката. А Аз съм показвал с много Мои действия, че врагове няма, има само различни интереси и хората не трябва да стават заложници на интересите си. Трябва моралът да бъде над интереса, за да няма войни и разрушаване на Природата. Вие изпуснахте точно този момент. Оставихте морала да

служи на интереса и сега берете горчиви плодове. И още не сте се осъзнали, което е твърде важно. Ние от Великото Бяло братство ще направим възможното тези, които са по върховете да се коригират, но и вие, които сте сред множеството хора и които представлявате това множество, трябва също да промените мисленето си. Няма как по друг начин да се запази животът на тази планета. Истинският повик сега трябва да бъде: МИР! МИР В ДУШИТЕ И НА ПЛАНЕТАТА!

Искам да обясня какво означава това.

Мир в душите означава хората да имат в съзнанието си любов към себе си, към ближния и към Природата. Не е възможно, ако в една от трите посоки отношението не е с любов, да съществува мир. Няма и не може да има емоционално и умствено равновесие за човешкото съзнание, ако в душата се таят лоши чувства. Затова любовта, или поне желанието за живот чрез любов, трябва да бъдат водещи.

Мир на планетата означава да има подготвено колективно съзнание за добронамерено съвместно съжителство. Това означава от своя страна всеки човек да е достигнал до разбирането, че той е в състояние и може да живее с добри пожелания към другите. Разберете, че мислите могат да ръководят чувствата. Колкото и да ви изглежда невъзможно опитайте! Опитайте да мислите добро за другите хора. Желанието да живееш с добри мисли ще доведе при тебе добрата мисъл.

Живейте със светли мисли, за да е светъл животът ви! Погрижете се за вашите души, така както Ние се грижим за вас. Ако очаквате само от Бога да ви дойде добрият живот, означава, че вие искате да получите наготово това, което

трябва да си заработите. Това е невъзможно да се случи, защото никой никога не е оценил по достойнство, това което е получил наготово.

За това – мислете! А Аз ще продължа задочната си връзка с вас на всички нива, които мога да използвам, за ви помагам. Защото Бог е Любов, а Аз съм Неговият Син!

ЗА АДАМ И ЕВА И ЛЮБОВТА НА БОГА

Когато се говори за Божията Любов, никога не трябва да се смесват двете изключителни по своето съдържание духовни категории: любов и справедливост. Има и още една, която се нарича нравственост. Основният закон на Сътворението е нравственият закон. На него трябва да се подчинява всичко, защото той определя изначалната изходна позиция за всяка дейност. Всичко, което се създава във Вселената, трябва да бъде подчинено на този закон. В този смисъл изискването към Адам и Ева е свързано с основния момент от Сътворението, който може да бъде определен като мотивация – мотивацията за създаването на живот. Това съвременно звучене на обяснението не би трябвало да притеснява никого, защото Ние в Духовната йерархия на Великото Бяло братство имаме съответната култура и нужното познание, за да можем адекватно да общуваме със съвременните хора. В крайна сметка, нали Ние даваме Направлението и Посоката за духовен живот на човечеството.

И така, мотивацията за създаването на живот се определя от потребността на Бог-Абсолют да твори, за да познае Себе Си, така както всеки човек, създавайки каквото и да било, може да познае собствените си възможности. В случая обаче, когато говорим за Адам и Ева, трябва да имаме предвид Бог Йехова (Яхве). Той е Този, Който, изпълнявайки Великата Идея на Сътворението, създадена от Бог-Абсолют, сътворява живот на Земята. Неговите действия се свързват с голя-

мото желание на всички напреднали цивилизации да видят как чрез биомаса може да съществува разумен живот. Това е и основната причина за действието на закона за свободната воля. Всяко същество трябва само да избере своя път за развитие. Целта е да се проведе експеримент, от който да стане видно как обективните обстоятелства, т.е. как средата влияе на биологично активната умствена дейност. Точно това пък определя голямата потребност от Нравственият закон. Било е пределно ясно, че изпуснатото от разумното творение действие може да бъде непредсказуемо. Затова Нравственият закон е бил даден като основно правило на Сътворението.

Дълъг е процесът на превръщане на енергията в плът. Трябвало е да изминат много години, за да се постигне желаното уплътнение за физическото тяло и съответното усъвършенстване на органите, които поддържат живота. Тук има един детайл, който изисква специално обяснение и той е свързан с намесата на високо ерудирани учени от извънземна цивилизация, но този въпрос изисква специално внимание. По-същественото за тази тема е да се обясни причината за „изгонването“ на Адам и Ева от „Рая“ и превръщането им в обикновени смъртни хора.

Във Великата Идея за Сътворението е било предвидено да бъдат създадени същества, които имат биологичен организъм. Те е трябвало да носят в себе си ум вложен от Създателя им, за да могат във времето на своето съществуване да развият този ум и да създават съзнание, което има високоблагородно съдържание. Тъй като създаването на съзнание изисква много време, било е необходимо новосъздадените същества да бъдат последователно запознавани с нови знания.

„Раят“ е среда, подобна на тази, която съществува тук, на

Земята. Това е друга планета с чудесни възможности за спокоен и благоденстващ живот. (Рано е още за хората да знаят къде се намира тя.) На своята планета, ще я наричаме условно „Рай“, те са развивали своите способности и са достигнали определено умствено ниво, когато е дошла намесата на Луцифер. Но нека да работим последователно.

Адам и Ева са символи на човешкото у човека. Какво означава това? Човекът като форма и като Биоструктура е бил създаден от Йехова, Бога-Творец. С участието на Неговите Съветници първите хора могли да получат повече знания от необходимото. Това им осигурило изпреварваща информация, която създавала условия да грешат, а това означавало, не познавайки обективните закони на действителността да ги нарушават. Недалновидността, а може да се каже – и желанието на някои от Висшите Същества -помощници на Йехова да ускорят процеса на развитие на започнатия експеримент, довел до „фаталната грешка“. Хората получили знание, без да са отработили здравата нравствена основа, която щяла да им даде възможност да използват придобитите знания безпрепятствено. Получила се конфузна ситуация, в която след като са „консумирали“ плод от дървото на познанието, т.е. тук трябва да се разбира – след като са получили конкретни знания, те не са съумели да ги използват правилно и не са успели да оползотворят правилно придобитата от знанията енергия. Ако е трябвало да останат на планетата „Рай“, т.е. там където са били, те са щели да нарушат законите на обективно съществуващата действителност и да увредят средата, в която живеят. Затова първите хора е трябвало да напуснат своята планета и да заживеят в подобна на тяхната, но значително по-сурова среда.

Защо казахме, че Адам и Ева са символи на човешкото у човека? Защото на нивото на своето умствено развитие тогава, когато са получили новото знание, те са показали първата проява на човешкото невежество – алчността. Те са поискали да имат повече, отколкото е било възможно. Тази негативна черта се проявява малко по-късно в техните наследници. Каин убива Авел от чисто невежество и алчност. И какво излиза сега? Сравнена със сегашното време, тогавашната ситуация не изглежда толкова необяснима, защото в духовното си развитие оттогава досега човекът не е пораснал. Дори и сега – толкова години след началото, той не е създал необходимата нравствена основа на своя живот, за да не бъде този начин на живот заплаха не само за всичко останало, но вече и за самия него. Той продължава да иска, независимо че не заслужава. А е било предвидено да получи много!

Когато е замислена биологичната форма на живот е било предвидено хората да се развиват като просветени, благородни хора. Вие обаче знаете, че за всяко нещо е нужно време. За да се премине от един етап на развитие в друг, трябва първият да бъде добре отработен, за да послужи като основа на следващия. Другото означава изкривени форми и несъвършенство. Нещо, на което сме свидетели в сегашно време. Хората все още не искат да разберат, че сами създават трудностите и проблемите си.

Във Великата Идея на Сътворението е предвидена съвсем различна от досегашната програма. Човечеството трябваше да се засели на тази планета, когато добие знания за правилното използване на нейните природни дадености. Човекът трябваше да се научи как да работи с енергиите в Природата и преди всичко как да работи с енергията на собствения си

организъм и едва тогава да бъде заселен в грубия физически свят. Разбира се, той щеше да получи тези знания, когато докаже, че може да ги използва без да злоупотребява с тях.

Записахме всичко това, защото преди около месец един сърдит „лектор“ говореше пред хората, че Бог няма разум и че е заблуда да се говори, че Бог е любов. Доказателството му беше, че Бог е изгонил Адам и Ева от рая. И хората го слушаха! А има ли нещо по-вредно от невярната информация?! Невярната информация подвежда човешкия ум, невярната информация изкористява фактите, превръща ги във враг на съществуващото и кара хората да се мразят и да се озлобяват. Разбира се, тук се иска голямо желание да бъдеш благоразумен и благороден човек, за да не допуснеш да те подвеждат другите с повърхностна информация. Затова ви казвам: питайте и ще ви се отговори; почукайте и ще ви се отвори; поискайте и ще ви се даде. Но за последното бъдете сигурни, че така както вие не бихте дали запалена клечка кибрит в ръцете на едно тригодишно дете, така и Ние няма да дадем повече нови знания, след като не можете благоразумно да ги използвате. В резултат на досега получените знания човечеството активно се развива, но забележете в каква посока! Може ли още дълго да има живот на тази планета, след като всичко, което тя притежава се разграбва! Помислете!

ЗА НЕОБХОДИМОСТТА ОТ БЛАГОРАЗУМИЕ

Сътворението е продължителен, съзидателен процес. Той още не е завършил, както хората си мислят. Наистина в основни линии, що се отнася до чисто материалната страна на Съществуващото, то е създадено, но не и като окончателен, напълно завършен процес. Всичко във Вселената се мени. Променя се както формата, така и структурата на създаденото. Някъде този процес е по-забележим и има видими измерения, но твърде често това е изменение, съпътстващо хилядолетията.

Промените имат естествен и изкуствен път на осъществяване. Различието идва от причината за тяхното възникване.

Естествени са тези промени, които са свързани с основните закони на Сътворението, т.е. с тези химични и физични фактори, които се осъществяват от принципа на взаимодействието. Те са подчинени на закона за движението, закона за резонанса и закона за причината и следствието. И тъй като нищо излишно не е създадено в Природата, елементите на Живота създават и рушат според необходимостта за неговото продължение.

Изкуствени са тези промени, които са причинени от намесата на разумните същества във Вселената. Хората на Земята не са единствените живи и разумни същества. Във Вселената съществува Разум, който използва различни форми за своето проявление. Тук, на тази планета, Той се проявява чрез биологичната форма на живот, но в другите измерения

на Вселената, Той се проявява като различни по своята структура светлинно-енергийни форми на разумна и активна дейност. Тя позволява тогава, когато е необходимо, да се постига концентрация на енергията, за да може съответния вид и под формата на плазмени образувания да изпълнява определена функция. Най-плътната форма на съществуване, обаче, е тук, на тази планета.

Тази информация беше необходима като общо сведение във връзка с основната мисъл на темата. Тя е за намесата на живите биологични организми в живота на планетата. В конкретния случай ще говорим за хората. Животните и растенията също имат своя дял за промените, но това е напълно предвидимо и не е в ущърб на нормалния ритъм на жизнената природна дейност.

Когато говорим за живите биологични организми, трябва да се знае, че най-същественото влияние върху живота на тази планета оказват хората. Те постигнаха способността да работят с мислите и това е основната причина за техния „напредък“. Всъщност получи се това, за което вече многократно е говорено, но пак ще го кажем. Хората се научиха да мислят, но едностранчиво. Те нямат необходимата подготовка за правилна мисловна дейност. Резултатът от това е приоритетното развитие на материалната култура за сметка на духовната. Човечеството изостана в развитието на своята духовна култура. Животът на хората не е подплатен с истинската, здрава основа на човеколюбието. Отсъствието на необходимата нравственост се изразява в много сериозни пропуски по отношение на културата на общуването. Липсва необходимата морално-етична връзка на човека със себе си, със себеподобните и с Природата. Този факт дотолкова вече

влият върху нормалния жизнен ритъм на Природата, че започна да оказва влияние и върху общия енергиен фон на Вселената. Става въпрос за очевадни факти. Единият от тях вече има ясно изражение върху климата на планетата. Виждаме, че се правят различни опити за намаляване на вредните емисии в атмосферата, но това засяга някои факти от производствената дейност. Няма ги сериозните, глобални решения, които да сложат край на замърсяването на природната среда. **Вие сега имате четири основни източника на замърсяване:**

- 1. Производствената фабрично-заводска дейност.**
- 2. Двигателите на автомобилите, самолетите и ракетите.**
- 3. Вашата негативна психоенергия (злобни мисли, омраза, завист, алчност, ревност).**

По тези въпроси се говори много. Лошото е, че нищо не е направено. Ако бъде преустановена дейността поне на един от трите източника, ще има някакъв, макар и недостатъчен, резултат, който все пак ще бъде шанс за по-нататъшна спасителна дейност.

Има и още един изключително мощен източник на замърсяване, който съвременните учени и политици не искат да обсъждат. Това е драстичната вече намеса в енергийния фон на планетата от страна на военната промишленост и също толкова важно – използването на бомбите с обеднен уран и подземните ядрени опити.

Ние от Великото Бяло братство призоваваме човечеството да спре тези безумни свои действия. Преди 20-30 години никой не вярваше и не възприемаше като сериозно

твърдението за промени в климата като резултат от неправомерните човешки действия. Сега вече това е очевиден факт. Привеждам този пример, защото той красноречиво може да послужи за сериозното и отговорно възприемане на предупреждението, което сега правим. Човечеството трябва да приеме истината за съществуването на паралелни светове и да знае, че не е само във Вселената. То носи точно толкова отговорност за нейния пълноценен живот, колкото и останалите разумни същества.

Аз, Който дойдох на Земята, за да покажа как трябва да се живее с любов, призовавам за благоразумие. Вие все още не сте усвоили любовта като форма на живот. Можете обаче да приемете благоразумието, защото в крайна сметка става въпрос за вашия живот, за живота на децата ви. Ето тази крайна необходимост трябва да ви отрезви!

ЗА ЕНЕРГИЯТА ЛЮБОВ

Животът за един човек на физически план започва от мига на неговото зачатие. Това е несъзнателният живот и той продължава до шестата – седмата година от реалния живот. Следващите години са време на съзнателно събиране и обработване на информация, която зависи основно от средата, в която живее човекът.

Кога в тези години идва любовта? През това време човекът осъзнава, че обича майка си, баща си, братята или сестрите си. Може да обича своето коте или куче, папагалчето си и т.н. Но това не е любов. Любовта идва в мига, в който човек срещне сродна душа, и тя се изразява в неудържимо привличане към другия, толкова силно, че човекът е в състояние да пренебрегва всичко останало заради тази любов. Тя има магнетична сила. Точно тук е връзката ѝ със сърцето. Сърцето е орган, способен да излъчва магнетизъм. Знаете, че в човешкия организъм има електричество, но има и магнетизъм. Магнетичната енергия има различна структура от тази на електрическата енергия. И свойствата ѝ са различни. Но двете енергии имат необходимост една от друга и те взаимно се търсят и взаимно си помагат. В случая, като говорим за любовта, трябва да сме наясно, че имаме предвид способността на магнетичната сила да привлича. Тя се проявява толкова повече, колкото електричеството в съответния организъм е по-активно. Тези особености на двата вида енергии могат и трябва да се обсъждат от физиците. Нас в случая ни инте-

ресува човешкият организъм и това, което дотук казахме, се отнася само и конкретно за него.

Човешкото сърце е замислено като двигател. То движи кръвта и чрез нея енергията в организма. Сега, след като знаем това, трябва да си зададем въпроса: само сърцето ли е двигател за организма? Разбира се, че не. Кои са другите двигатели? Те са още два: мисълта и чувството. Мисълта има изключителната способност на фино енергийно ниво да работи за активизирането на химичните процеси в човешкия организъм. Чрез нея се проявява и всичко, което се нарича биофизика. Но при едно условие: ако тя е наситена с чувство. Мисълта, която е свързана с ежедневните, рутинни действия, не носи определено чувство и такава мисъл няма влияние върху човешкия организъм. Тук, обаче, има един много тънък момент, който е свързан с разположението на организма, което може да се изразява в някакъв вид настроение. Тогава, когато това разположение е добро, на човек му е приятно да извършва нормалните си ежедневни задължения и тогава всичко върви без проблеми. Голяма част, обаче, от човешките задължения са свързани с грешки и неприятности. Те оставят своя отпечатък върху разположението и тогава идва затормозяващото чувство.

Чувството има много разновидности. То може да се проявява като омраза, като завист, като ревност, като обич и като любов. Разбира се, има и много други негови нюанси, но основните му прояви са тези, които току-що посочихме.

Чистото, силно чувство, каквото е любовта, се свързва с активните творчески сили в човешкия организъм. Този факт я прави най-активната и съзидателна енергия в Природата. Творческите способности са висша проява на Любовта.

Там, където има любов, има и градеж. Любовта носи силата на постоянно обновяващия живот. Тя внедрява в човешката мисъл импулса на Божествения творчески принцип. Как да разбираме Божествения творчески принцип? Като идея, но и като правило. Идея, защото носи ново начало, а правило, защото това ново начало може да се прояви само при определени условия. Те са: безкористност, всеотдайност и чисто съзнание. Само при тези условия може да се развива Божественият творчески принцип. Той идва винаги, когато се събуди любовта към Бога. Тя е различна от любовта към човека. Но ако не си способен за едното, няма да си способен и за другото. Не може да мразиш човека, а да обичаш Бога. Както не може да мразиш Бога, а да обичаш човека. И в двата случая ще е налице нетрайно, повърхностно чувство.

Има една друга възможност, чрез която се проявява любовта. Тя се нарича взаимоотношаване. Това е идеалният вариант, при който и от двете страни се работи в една посока – отдаване. При взаимоотношаването няма и не може да има връзка с негативни чувства. Там всичко се извършва съобразно Божествения творчески принцип. Взаимоотдаването е основно правило на Сътворението. То е вложено като идея във всяка елементарна частица от физическия свят. Съществува и в човешкия организъм, но доколкото става въпрос за биологичната структура. Там, където се изявяват мисълта и чувството, взаимоотношаването се проявява като елемент на съзнателната дейност. Тогава в неговата изява се включва финоенергийната структура на съзнанието. Т.е. трябва да се задейства синхронът на енергийно ниво. Когато се постигне във висша степен хармонизиране между енергиите на мозъка (електрическата) и на сърцето (магнетичната), тогава се постига готовност за

отдаване. Ако и другият човек е постигнал същото ниво на взаимодействие между енергиите на мозъка и сърцето, т.е. между ума и чувството, ще се получи възможност за взаимно отдаване. Това от своя страна означава, че са се срещнали сродни души. Взаимното отдаване е онази непоколебима готовност, която може да превърне човека в изключителен съдружник на Великото Съзнание в изпълнението на Програмата за еволюция на човешкото съзнание.

Това знание е необходимо за всеки прагматичен ум, защото то обяснява в голяма степен връзката между енергийно-информационната структура на Сътворението и човешкия организъм като негов продукт. В крайна сметка става ясно, че енергиите вложени в човешкия мозък и човешкото сърце изграждат на фино енергийно ниво човешките мисли и чувства. Това, което се нарича психичен живот, всъщност е проява на Идеята на Твореца за създаване на живо, устойчиво работещо съзнание. Чувствата са изява на активността на определен вид енергия, а мислите са изява на активността на друг вид енергия. И двата вида енергии вече са познати на човечеството. Науката ги използва при диагностика и лечение на биологичния организъм. Остава човекът да ги познае и възприеме като изначалната Божествена Идея за живот на биологичния организъм. В началото е Идеята – Мисълта на Твореца, която е силна радиоактивна енергия. Тя има способността да се дели до необозрими за човешкия ум нива и в процеса на своето разложение се проявява като електричество, като магнетизъм и т.н. В случая прагматичният ум – този, който търси винаги и за всичко видимото, трябва да знае, че съществуващите в Природата енергии с тяхната изначална сила на проявление могат да бъдат използвани от човека като

активни, съзидателни сили за благороден живот на планетата. Електричеството и магнетизмът от Природата могат да подпомагат електричеството и магнетизма в човешкия организъм за тяхната активна работа. За тази цел съществуват много и най-различни техники за дишане. Ако в началото на човешката дейност или, да речем, в началото на човешкия живот, стои желанието за живот чрез любов, то ще събуди интереса на човешкото съзнание за съдружие с творческите сили в Природата. Тогава електричеството и магнетизмът ще изпълняват стимулираща роля за биологичния организъм. Човекът ще се чувства бодър, жизнен и способен на отдаване, защото в него ще цари хармонията. Хармонизираните в организма енергии ще донесат и чувството за любов, защото пътят на изначалната Божествена идея за живот чрез любов ще бъде чист, ще е освободен от затлачващите чувства, породени от низшите енергии на физическия свят. Тогава силата на духовно възродилото се чувство ще укрепне като любов.

ЗА КРЪЩЕНИЕТО

Според църковните ритуали кръщението е едно от тайнствата, които църквата извършва за спасението на човешката душа. Когато се говори за кръщение, не трябва да се пропуска една възможност – да се спомене Йоан Кръстител като човека, сложил началото на това велико тайнство. Как трябва да се разбира кръщението – като акт или като процес? Може ли човек, приел кръщението, да промени живота си – кога и как? А кога, на каква възраст човек трябва да се кръщава и защо? Може би е най-добре да се отговори първо на последния въпрос.

Защо човек трябва да се кръщава?

За да се отговори на този въпрос, трябва най-напред да се обясни що за чудо е кръщението. Хората го приемат като ритуал и го свързват с възможността човек да получи Божи-ята закрила. Те вярват, че когато човек е кръстен, получава закрилник – ангел-хранител, който го пази от лошотии.

Всъщност каква е истината.

Кръщението е процес за духовния свят на човека и акт за физическия свят.

Когато се извършва кръщението, се използва определен ритуал и той е свързан с това, което е било в Началото – потопяването във вода. Йоан Кръстител е бил научен от Висшите Учители по Негово време да приема този ритуал като свещенодействие, което трябва да послужи в две направления: първо да свърже човека с Идеята за новораждането, и второ,

да послужи като импулс за промяна в живота. Вижда се и от двете направления, че кръщението трябва да се извършва като напълно осъзната потребност на човешката душа да се посвети на живота в новата култура – християнската. Затова сегашното кръщение – такова, каквото съществува, няма никаква съществена роля за духовния живот на човека. То изобщо няма връзка с неговия духовен живот. Кръщението такова, каквото се извършва сега, е по-скоро ритуал-празник за угощение на близки и роднини.

В своята ранна детска възраст човек все още няма придобито съзнание. Той все още не е в състояние да избира и да преценява. Това, което правят с него неговите близки, си е тяхна работа. Кръщението на детето в тази ранна възраст има значение за сплотяване и укрепване на семейството. То е един приятен весел празник, на който родителите на детето изразяват своята обич към малкото и своето уважение към роднините. Много често обаче напоследък то се приема като досадно задължение за почерпка на роднините или се превръща в пищно угощение, което няма нищо общо с духовната същност на идеята за кръщение. Колкото до връзката с ангела-хранител и вярването, че без кръщение човек остава без божия закрила, трябва да кажа, че това е чиста заблуда. Това вярване превръща кръщението в суеверие. Всеки още от зачатията си има връзка с Бога. Всяко раждане на нова душа има връзка с Бога. Защо? Защото създаването на нов живот е колкото биологичен, толкова и духовен факт. Когато се получи зачатие, за него работи както човешкото съзнание, така и Великото съзнание.

Има обаче една подробност. Когато се получи зачатие с любов и детето се роди с любов, тогава и Бог е с него, защото

Той участва винаги и навсякъде, където се създава нещо с любов. Когато обаче се създават деца поради чисто биологичната възможност за оплождане и детето се ражда поради някакви намерения на майката, на родителите или изобщо от недомисляне, това дете остава грижа само и единствено на този, който го е създал, до времето, когато то започне да съзнава и разсъждава. Когато такова дете порасне, придобие съзнание и започне да разсъждава, само ще прецени накъде да се ориентира – към Добро или към Злото. Когато си избере, той ще го закриля. Всъщност става въпрос за възрастта, на която всеки човек трябва да получи своето духовно кръщение. Това е чудесната възраст – 18 години. На 18 години човек може да преценява, може да разсъждава, помни добре и е изпълнен с жизнерадост. Ако още от ранното си детство човек знае, че му предстои кръщение, той ще мисли по този въпрос и когато му дойде времето, ще има вече оформено мнение. От 18 до 25-годишна възраст човек би трябвало да направи своя избор за кръщение. Това вече ще означава, че той знае какво прави и защо го прави. Кръщението на тази възраст трябва да бъде един красив и мил духовен празник за кръщелника и неговите най-близки хора – неговите сродни души. Ако човек на тази възраст приеме своя духовен път, той ще бъде благодетелстван в своя избор, защото това ще предопредели неговия по-нататъшен живот. Ако до тази възраст той е бил в противоречие със себе си, със своите близки, с приятели или колеги – при мисълта, че му предстои кръщение, той ще се постарее да се промени, за да го заслужи. Това означава, че той предварително трябва да знае, че кръщението е началото на активен духовен процес, който може да започне, само ако предварително съответната личност има нагласата да го при-

еме. Само този, който с желание приеме кръщението, може да получи и своето новораждане. Чрез него той се свързва с висшите сили на благодатта и прозрението, които помагат за неговото духовно развитие. Така и животът му ще се промени, защото човешката личност съзнателно ще върви по определения от Христовото Учение път. Тогава вече той духовно и физически ще принадлежи на силите на Доброто.

Как трябва да става кръщението на тази възраст ?

Първо трябва да се знае, че думата кръщение не произхожда от думата кръст. Кръстене – да, но не и кръщение. Кръстът няма нищо общо и не трябва да има нищо общо с този ритуал. Йоан Кръстител не кръщаваше с кръст.

Човекът, който ще се кръщава, трябва да има една предварителна подготовка за тази цел. Колкото и едностранчиво да са написани, евангелията от Новия Завет дават възможност на човека да се ориентира в основните насоки на Христовото Учение. Цялата част на Новия Завет представлява една мъдра книга, която може да сложи началото на праведен живот. Така че този, който иска да се кръсти, трябва да познава съдържанието на Новия завет. Той ще покани свои близки хора и заедно с тях ще отиде в храма или сред природата – негов ще е избора. Задължително обаче там трябва да присъства свещеник. Дай, Боже, това да е добре образован богослов. Този, който ще се кръщава, трябва да е облечен в чисти дрехи, той самият да е чист – душевно и физически. Кръщелникът трябва да застане с уважение пред богослова и последният да проведе с него спокоен разговор върху съдържанието на Новия Завет. След като кръщелникът покаже, че знае защо е дошъл, трябва от чист и хубав съд да му се полее вода, за да облее той ръцете си и да измие лицето си. Кръстникът ще му

подаде бяла чиста кърпа да се избърше и след това кръщелникът ще трябва да посее цвете (в саксия или в леха), храст или дръвче. На това място кръстникът трябва да изкаже своята благословия за кръщелника и за посятото растение. Своите добри пожелания могат да изкажат и присъстващите приятели и близки. След това се приготвя скромна трапеза с погача, мед, орехи и плодове. За пиене се предлага изворна вода или билков чай.

Задълженията на кръстника са свързани с подготовката на кръщелника за срещата с богослова, което означава да провери доколко неговият довереник е прочел и какво знае от Новия Завет и с набавянето на плодове за почерпката. Водата за измиване и съда за поливане си набавя кръщелникът.

След този ден приелият кръщението трябва да знае, че принадлежи към хората с ново мислене, към хората, които градят новата култура на човечеството.

ОПРАВДАНИЕ С ВЯРА

„Много повече сега, като се оправдахме чрез кръвта Му (Христовата), ще се избавим от Божия гняв чрез Него“.
(Рим.5:9)

Трудно би разбрал тези думи всеки, който не е запознат с конкретното съдържание на Христовото Учение. В Моето Учение вярата има първостепенно значение. Какво означава да вярваш? Има два отговора на този въпрос. Първият е да вярваш, защото си видял, и вторият – да вярваш, без да си видял.

Да вярваш, защото си видял, означава още да вярваш защото знаеш. Когато знаещият човек е уверен в това, което знае, вече се говори за друго нещо, вече става въпрос за увереност. То е нещо различно от вярата. Такава увереност има свое отношение към живота и хората. Тази увереност идва от силата на знанието и вярата в способностите, които притежава човекът. Увереността е основа на самочувствието, с което живее човек, и залог за успеха на което и да било начинание.

Вярата е друго нещо. Тя е свързана с любовта, с чистата безкористна любов. Не може да вярваш, без да изпитваш любов. Както и не може да любиш, а да нямаш вяра. Затова, когато се говори за вяра в Бога – нашия Отец, или в Господа Иисуса Христа, трябва да се разбира и присъствието на любов. Без любов няма вяра. Какво означава да имаш любов към Бога – нашия Отец? За много хора това е някакво мъгливо понятие.

Да имаш любов към Бога, означава не да изграждаш в съзнанието си някакво призрачно Същество и да се стремиш да насочваш към Него своите чувства. Хората не разбират как трябва да изградят отношението си към Бога и от това страда цялото Учение. В цялата Библия се говори за Божия гняв. Различни са причините, които се описват, но най-честата е грехът. Върху грешника се излива Божият гняв. А за грешник се приема дори и този, който не вярва в Бога.

За всички вас – създадени с човешки ум и душа казвам: Бог не е гневливо, капризно същество или някакво страшилище. Бог не изисква от вас да лазите пред Него на колене. Бог не изисква от вас жертвоприношения в смисъла, който вие сте възприели. Бог изисква от вас да Го обичате, иска любов. А както казахме с любовта ще дойде и вярата. Но пак ще попитам: какво означава да обичаш Бога?

Да обичаш Господа – Бога твоего, означава да обичаш всичко, което Той е сътворил. Да обичаш Господа, означава да се зарадваш на тревичката или буболечката, да приемеш с радост човека срещу теб, да опазиш от студ или жега дръвчето навън, да благоговееш пред красотата на изгрева или залеза на слънцето, да се преклониш пред силата и могъществото на природната стихия и да останеш с възхищение в душата от нежността и красотата на едно цвете. Това е Бог, това е срещата с Бога, защото всичко това е Негово творение и Той чрез него се проявява. А как ще изглежда Бог в твоето съзнание, като знаеш, че Той е толкова мощен и велик Творец, като знаеш, че Той е Съвършенството, към което ще се стремиш? Бог е велика сила, която няма равна на себе си и като физическа, и като духовна мощ. Затова за човешкия ум Той е нещо необозримо. Не би могло едно човешко съзнание да

пресъздаде образа на Великия Творец. Затова, за да стане по-земна и по-разбираема връзката на човека с Бога, трябваше Аз да се превъплътя, каквото и да Ми струва това, за да може човешкото съзнание да възприеме образа Ми като другото лице на Бога – лицето на Неговата Любов. Защото Аз бях с Любов създаден и на Любов ви учих. Учих ви да се обичате и да си помагате, учих ви да знаете, че не сте грешници и да не живеете под страха и униението на тежката мисъл за вечната греховност. Когато човек изгради своето самосъзнание като самосъзнанието на грешник, той не може да бъде полезен нито на себе си, нито на другите, просто защото няма да има необходимото самочувствие да живее пълноценно. Затова Аз казах: „Да хвърли камък този, който не е сгрешил.“ Това означава, че всеки човек поради своето несъвършенство допуска грешки. Никой никого не бива да съди и трябва да знае, че пътят продължава, само ако с любов живееш. Това означава, че като живееш с любов, ти няма да стоиш под сянката на греха, а ще се стремиш да бъдеш с всеки изминал ден по-добър. Значи да любиш, да живееш с любов, означава да си благодарен на това, че си се родил, да си благодарен за водата, въздуха и цветята, да си благодарен, че като си се родил, си намерил всички необходими за тебе условия, за да растеш жив и здрав. Защото Бог се е погрижил, даже и когато се разболее, да имате билка за лек. Всичко е дадено, за всичко е помислено. То е толкова мащабно, че ви е трудно да го възприемете в съзнанието си.

Но вие вече пораснахте. Не сте така ограничени и неуки, както бяхте в началото на Сътворението. Този път оттогава досега, който учените наричат филогенеза, и другият, който наричат онтогенеза, т.е. обективната и субективната страна на

живота, беше и е необходим за вашето израстване. Общото и индивидуалното вече се сливат. Няма как общото да оцелее, ако индивидуалното не е качествено. Така както не можеш да си приготвиш вкусна храна от развалени продукти, по същия начин Ние не можем да изградим качествено човешко общество без личности. Необходимо е всеки да осъзнае силата на нравствената свобода, за да може да оцени ролята на личната позиция, която трябва да има. Затова са ви необходими добродетелите, за да можете да си обясните какво е значението на благородството и силата на човешката любов. Когато осъзнаете тези неща, вие няма да се криете зад силата на Моя нравствен избор.

Моят нравствен живот трябваше да ви покаже какъв да бъде вашият живот. Затова, колкото и да Ми е неприятно, ще кажа, че твърде нелепо звучат думите: „Като се оправдахме чрез кръвта Му, ще се избавим от Божия гняв чрез Него.“ Не можете да се избавите от „Божия гняв“ чрез Мене, защото вашият живот си е ваш живот, вашите постъпки говорят за вашето съзнание. Каквото трябваше да се направи в чисто енергиен аспект, Ние го направихме. Действително, можахме да трансформираме част от отрицателната енергия в положителна, но това съвсем не означава, че Аз съм изкупил вашия грях. Пак казвам: вашите грешки са ваше деяние и тъй като те създават причини за недоразумения, вие сами се превръщате в жертва на вашите недоразумения. С трансформацията на фино енергийно ниво Ние облекчихме силата на атмосферното налягане, която се изразява по много специфичен начин, когато става въпрос за влияние на психическата енергия. Когато се натрупа по-голямо количество отрицателна енергия във въздушното пространство, се получава и по-ак-

тивно налягане на атмосферните пластове, наситени с електричество, към което се добавя и силата на активно действащия магнетизъм на злобните човешки мисли и излъчената в пространството омраза, т.е. нереализираната омраза. Тя е постоянното чувство на неприязън и злоба, която замърсява както човека, така и чистия въздух. Сега сами можете да си отговорите дали е възможно да ви послужи Моята кръв – Моята саможертва. Каква е ползата, че Аз съм почистил нашия общ дом, а вие сте продължили все така безотговорно да го замърсявате. Думите на апостол Павел към римляните в случая са много неправилни. Те внасят известно заблуждение и хората със своята наивност вървят в неправилна посока. Бъдете убедени, че всеки сам е отговорен за постъпките си, всеки сам трябва да потърси възможност за поправка на собствените си грешки, и всекиму е дадена възможност да живее според заслугите си.

Има и още нещо, което трябва да се знае: чистата изворна вода носи здраве за физическото тяло; чистото знание, което идва от Христовото Учение, е като изворната вода. То носи здраве за духовното тяло.

ЗА ХРИСТОС, ПАПАТА И БОГА

„Ти си пастирът, ти си лекарят, ти си водителят, ти си домакиньт, ти си друг Бог на земята.“

„Всички имена, които Свещеното Писание придписва на Христос, всички имена, които изразяват Христовото върховенство над църквата, се приписват и на авторитета на папата“. (Белармин, книга 2, гл.17, издание 1619.)

Този текст показва нагледно доколко може един човешки ум да се възгордее и да се самозабрави. Това, което е допуснала Римо-католическата църква като действително отношение на миряните към папата, беше голяма грешка, която повлече след себе си доста трагични последици.

„Така папата е коронясан с тройна корона като цар на небето, земята и чистилицето.“

Цинизмът стигна дотам, че се говореше за „света инквизиция“. Впрочем тя беше действаща мрачна сила, която се позоваваше на решенията на „светия трибунал“ и така беше унищожаван чистият човешки порив за добруване и напредък.

Ако сега се връщаме към тези мрачни времена, то е, защото и днес има остатъци от онова самочувствие у някои висши, пък и не само висши, църковни служители. Това са хора, които са избрали служенето в църква като професия, която да им осигурява препитанието. При тях не е от съществено значение изискването за всеотдайност в служенето, защото за тях богословското образование е като всяко друго висше об-

разование, а длъжността на свещеника е професия като останалите. Тези хора търсят възможност да припечелят, дори и тогава, когато трябва да изпратят някого в последния му път. Аз не искам да бъда възприеман като съдник на тези хора, но и не съм съгласен, че всеки, който поиска, може да влезе като свещенослужител в храма. Думата „свещенослужител“ означава много и след като тя се използва като наименование на определена длъжност, то този, който се е наел да изпълнява тази длъжност, трябва да се съобразява с високите изисквания, които има обществото към нея.

Какво ме кара да мисля, че нещо в църковната йерархия не е наред? Първо, голямото боричкане за длъжности – особено ако това е патриаршеско или папско място. Тогава сред по-висшите санове в църковната йерархия настъпва такъв смут, че и Небето едва ги търпи. Фактът, че дори и в такива бедни държави като България висшите свещенослужители ползват луксозни возила и обзавеждане, трябва да подсказва, че сред тях няма дори и мисъл за смирения редови свещеник или пък че те по някакъв, вероятно твърде чудноват начин успяват да си осигурят средствата за охолството, с което разполагат. Питам сега – как така се получава, че тези хора обикновено са твърде наедри и свещеническите одежди едва прикриват деформираните им тела. Добре е да се знае, че външният вид е пълно отражение на вътрешното духовно състояние на човека. Възможно ли е един човек, който не се интересува от външния си вид, който дори и не помисля как хората възприемат неговите думи, а още по-малко вида му, да бъде духовен водач, за какъвто би трябвало да служи щатният свещеник? Има неща в църковната администрация, които граничат с пълен бюрократизъм както по отношение на кон-

кретната свещенослужителска дейност, така и по отношение на висшето богословско образование. То е в същия си вид и форма, както и в своето начало. Ще кажете – това е богословската книжнина, толкова може да се научи от нея. А питам Аз, не може ли да се осъвремени формата на общуване с миряните, не може ли да се осъвремени програмата, по която се подготвят свещениците, като се предоставят възможности за повече разговори и общуване между студенти и преподаватели, за да може съвременната философия и психология да бъдат част от обучението по богословие? Та какво друго, ако не психолог би трябвало да бъде един свещеник по време на изповед? Там нещата са почти комични. Защо каещият се трябва да бъде покрит с епитрахила и да гледа полите и обувките на свещеника, вместо да го гледа в очите и да намери там съответното разбиране? Така както сега са построени ритуалите, с голяма продължителност и бездушно отношение към изпълнението, малко хора биха останали в храма. Трябва да се използва живото слово, като не се натрапва мнението, че възкресението Христово е спасение за всички.

Възкресението Христово е факт, който се свързва единствено с доказателството, че смъртта не е край на човешкия живот и този, който е живял праведно ще получи нови възможности за своето усъвършенстване. Защото животът има и друга страна и тя има духовна сила. Според мъдростта Си Творецът е създал възможности за развитие на човешкия дух, защото той е част от Духа Господен. Това твърдение трябва да се разбира като обяснение за единството между Твореца и творението Му. Единството се обяснява с изначалната сила на Любовта, която и днес е основният градивен елемент на живота. Силата на човешкото прозрение не може да стигне

до онази страна, която се определя като духовна същност на Сътворението, но затова пък трябва да има подготвени хора, които да помагат на останалите да развиват своята сетивност и умствените си способности така, че връзката с Бога да не е само някаква теоретична възможност, а чисто практическа връзка.

Откакто беше създадена първата църква, до ден днешен изминаха много години, но въпреки това в чисто административен план нищо не се разви и усъвършенства в положителна посока – за добро. Аз зная, че този текст сега може само да разгневи хората от църковната йерархия, но въпреки това искам да се запишат тези думи, за да се знае, че храмовото служение трябва да се промени; да се знае, че свещениците трябва да осъвременят своето отношение към миряните; да се знае, че длъжността свещеник е силно задължаваща и този, който реши да я практикува трябва да е изпълнен, ако не с любов, то поне с благопожелание към хората и света. Ако продължава бездушното отношение към служебните отношения и не се направи нищо за свързването на религията с науката, бъдещето на Църквата е обречено. А тя трябва да изпълнява ролята на духовен обединител за човечеството. Ако нейните служители продължават да се възприемат като заместници на Бога на Земята, техните наследници просто ще бъдат изхвърлени като нещо ненужно от будната и търсеща знания младеж. Още повече – ако властолюбието продължи да бъде фактор в църковната йерархия. Ненапразно припомних в началото текста, писан от римо-католически писатели за възхвала на папската длъжност. Ласкателството и властолюбието могат да унищожат крехката сила на упованието в Бога. За хората свещениците са пример за духовност и всяко

тяхно представяне в обществото трябва да бъде пример за подражание. Истинската сила на свещенослуженето може да се открие в искреността на словата и в чистотата на действията. Ако текстовете се изпълняват вяло, те нямат стойност. Запомнете, че в храма хората се срещат със силата на словото, силата на музиката и за православието – със силата на изобразителното изкуство. Четвъртата сила трябва да търсим в достойното присъствие на високо извисената духовна личност – свещеника.

ЗА СИЛАТА ДА БЪДЕШ

„Блажени кротките, защото те ще наследят земята“ (Матей 5:5)

„Аз пък завидях на безумните гледайки добруването на нечестивите... Изпъкнали са очите им от тлъстина, бликат помислите в сърцето“ (Псалом 72:3,7)

Обикновено който прочете тези редове, изпитва негодувание. Несъгласието с думите идва от разминаването с действителността. Вижда се в човешкия живот, че кротките обикновено са пренебрегнати и те никога не успяват да наложат своето мнение или поне да го покажат. Съдбата на кроткия човек обикновено е съдба на несретник. Затова хората негодуват от това твърдение и не вярват, че някога ще настъпи справедливост за тях. И това е факт. Но как да се разбере, че всеки сам си е виновен за това, което му се случва!? В конкретния случай говорим за кротките. И съм убеден, че всеки, си представя човек с наведена глава, човека, който мънка и тъпче на едно място, човека, който няма нужната смелост да се защити. И за такива хора често се казва, че са скромни! Та вие не разбирате тогава същността на думите „скромност“ и „кротост“. Вие изобщо не сте се замислили какво ви казвам с думите „блажени кротките“. Възможно ли е един човек, който живее лишен от достойнство единствено по своя причина, да бъде удостоен с внимание и да му се гласува доверие! Ето това тежко недоразумение поражда проблем, който води след себе си много неприятности, бих казал дори, съществени не-

приятности. Защото в резултат на изкривените разбирания за още много неща от живота самият живот е заприличал на изкривена колиба. Няма нищо стойностно в ежедневните човешки напъни (не казвам стремежи) за създаване на добър стандарт за живот. Тук се видя как може да се избяга от думичката „добруване“ и да се замени със „стандарт“. Хората, които търсят възможност за изява, обикновено се възприемат като самонадеяни, нескромни и нахални! Всеки човек трябва да има възможност да се изяви. Времето и начинът, по който ще бъде възприет от обществото ще решат неговата съдба.

Ето как стигнахме до обяснението за „добруването на нечестивите“. Та има ли кой да ги спре тях? Нали другите са кротки! А кротките не могат да се противят. Тогава какво им остава на нечестивите? Нищо друго освен да си подреждат живота както им харесва! А после кротките плачат, че дяволът им бърка живота. Не! Не е дяволът, а те самите със своята криворазбрана теория за кротост, смирение и необходимост от пасивност. Впрочем пасивността идва от неверието, че нещо може да се оправи. Какъв е пътят? Как може да се оправи светът? „Нечестивите“ ви го показват. Чрез упорство и последователност. Но тук има една много съществена подробност. „Нечестивите“ имат необходимите качества, но им липсва нравственост. Те затова са „нечестиви“. А пък кротките криво разбират нравствеността и ето ти я днешната картина на живота. Какво трябва да знаят хората? Преди всичко, че всеки човек успява, само ако има своя лична жизнена позиция!!! Кроткият и смиреният също трябва да имат своя лична позиция. Разликата е в умението да се отстоява позицията. Има хиляди начини, според които умният и интели-

гентен човек може да докаже своята правота и да осъществи намеренията си. Без позиция, обаче, това е невъзможно. Затова в Писанието е казано: „Почукай и ще ти се отвори“, „Поискай и ще ти се даде“. В Божия промисъл никога не е съществувала идеята непочтените хора да напредват и те да живеят по-добре. Но при тях има едно положително нещо – те искат, и то много настойчиво искат. С упоритостта си те успяват да постигнат това, което искат. Разбира се, не винаги и не на всяка цена.

Какво означава да имаш лична позиция? Това преди всичко е изяснено отношение към нещото, към което се стремиш. Това е ясно и конкретно разбиране за съответния проблем и най-вече добре изградено самочувствие. Има и още нещо. Лична позиция има този, който живее не само със самочувствие, но и с вяра в собствените си сили, още по-добре, ако има вяра в Божията подкрепа. Божията подкрепа винаги е на страната на благоразумния човек. Но благоразумният е кротък, без да е плах, той е смирен, без да е страхлив, и е скромен, без да е лишен от самочувствие. Помислете какво ви казвам с тези думи.

От това, което записахме дотук, се очерта една неблагоприятна картина. В крайна сметка излезе, че разположението на силите в човешкото общество е твърде неравностойно. Едните добруват за сметка на другите. Но Аз искам да попитам тези, които са недоволни: какво направихте вие, за да се промени животът ви? Нима очаквате, че като сте пасивни и страхливи да защитите мнението си, Бог ще го направи вместо вас?! Нима очаквате, че като живеете без самочувствие, Бог ще ви ухажда, за да ви го внуши, или пък като ви липсва увереност, Той трябва да ви потърси, за да ви я вдъхне?! Ето

колко важни и съществени неща трябва да бъдат разбрани, за да може да се промени човешкият живот. И за всичко това има дадена достатъчно много информация. Твърде много книги има написани и по психология, и по философия, и за чисто теоретичния принцип за изявяване на човешката същност. Просто трябва да прецените докога ще живеете с тази инертност, която ви е завладяла. Ако вие поискате да просветите своето съзнание – четете и разсъждавайте. Дори още в Новия Завет можете да срещнете текстове, които ще ви помогнат да изясните отношението си към себе си и към другите. Но нека да не отиваме толкова далече, макар че това е абсолютна необходимост. Да! Голяма необходимост е да се познава Новият Завет, но също толкова голяма необходимост е и неговото правилно тълкуване. Затова когато четете тази книга, ще трябва да слушате постоянно своя вътрешен глас. Той ще ви подсказва много добре кое как да възприемате. Но има и добри богослови, има и добри психолози, пък най-сетне има и Разум, който помага на всеки искрено търсещ истината. Но това е процес за непредубедените, за тези, които с вяра ще подходят към възможностите, които животът открива пред тях.

Искам да помоля всеки, които прочете тази тема да остане поне пет минути сам и спокоен. Да се постараете да запази в себе си първото чувство, което ще предизвикат в него тези размисли и твърдения. И да си отговори той самият кога и в кои случаи е проявил своята активна жизнена позиция; да си отговори осъзнавал ли е някога тази потребност; да си отговори разчитал ли е някога на себе си – кога и в кои случаи; да си каже имал ли е някога доблестта да си признае сам пред себе си, че му липсва увереност в собствените сили; да се пос-

тарае да си спомни кога и към кого той е проявил уважение и нежност; да потърси себе си в своето разпиляно ежедневиe. Защото да бързаш всеки ден, понеже нямаш време, не означава, че си много зает. Или пък като не се усмихваш, не означава, че си много сериозен; а като се възприемаш за сериозен, знаеш ли какво означава това?

Човече, помни, че ти е даден ум! Помни, че си сътворен с любов! Помни, че този свят е точно толкова твой, колкото и на всеки останал! Помни, че ти е дадена сила да бъдеш!!!

ЗА ПОВЕДЕНИЕТО В ХРАМА

Съществуват различни поучения към миряните за тяхното поведение в храма.

Всеки човек, независимо от своята вяра, може да влезе в който и да било от храмовете, съградени за служене на Бога, или би могъл да излезе сред Природата и да се помоли на Бога или пък да Му благодари. Не трябва да се мисли, че църковният храм се различава съществено от джамията или синагогата съществено се различава от църковния храм. Защо казвам така? Защото всички храмове имат едно и също предназначение. То е с цел да се постигне възможност най-вече за предразполагане на вярващите към определена атмосфера, която в максимална степен може да отключи душата за откровение. Когато хората говорят за своя храм, те се приобщават чрез него и към определена религия. Но всички трябва да знаят, че всяка религия, както и всеки храм, има едно и също послание към човечеството и то е служене на Бога. Всяка религия във всеки от храмовете учи своите богомолци на вяра в Бога и на любов към хората. Многообразието в религиите е дадено на хората, за да може всеки от тях да намери това, което най-много му допада, това, чрез което той най-добре би изявил своята вяра. Различието не е създадено, за да може едните да властват над другите или едните да приемат себе си като приоритет, а другите като излишните. Различието е дадено, за да могат хората да получат богатство от идеи и възможност за тяхното оползотворяване. Нали затова я има

свободната воля! Какъв е смисълът да се дава свободна воля и да се предлага една единствена религия, едно учение и една възможност за тяхната реализация? Когато напълно безпристрастно и обективно си отговорите на този въпрос, ще разберете колко безсмислени са религиозните вражди и колко неразумно е всяко боричкане за място под слънцето. Хората са създадени в пъстро многообразие и като етноси, и като религиозна принадлежност. Всичко това има една цел – създаване на богатство от разумно действащи, принципно изградени общества, които във времето, на базата на своята идеологическа, политическа и икономическа основа да докажат своята резултатност, да защитят правото си на съществуване. Вместо да насочите вашите усилия и умствени способности към максимално обективно и благородно усъвършенстване на тези общества, вие преди още да сте ги доизградили, започнахте да ги разбивате и унищожавате, унищожавайки така и идеята за пъстротата и многообразието от форми на живот.

Сега от страна на Великото Бяло братство се полагат максимални усилия за преосмисляне на човешкия живот. Нищо от това, което трябваше да се случи, не беше осъществено по правилния и достъпен за човешкия ум начин. Изкривяването дойде твърде рано, защото, пак ще уточним, знанието изпревари морала. Вярваше се, че като се даде знание на хората, те ще бъдат просветени и ще създадат необходимата култура за своята еволюция. Вярно е, и сега подкрепяме мисълта, че знанието дава силата, дава и свободата, но както пресолената гозба не е вкусна, така и в случая прекомерно изсипаната информация не послужи за добро. Видяха се вече резултатите от напредналата научно-техническа мисъл. Много са публикациите в различни вестници и списания, много

са коментарите в различни публицистични предавания чрез електронните медии, затова е излишно още веднъж да се говори за застрашаващите живота увреждания, които вече са факт като резултат от човешката дейност. След като фактите вече притесняват живота ви, значи е редно да преосмислите поведението си, да прецените докъде сте докарали живота си и да го преобразите! С отношенията помежду си и с отношението си към средата, в която живеете, вие можете да покажете своето благоразумие, стига да го опознаете.

Какво е нужно, за да стигнете до благоразумие? Да осъзнаете, че Бог е един, а много са пътищата към Него! Тяхното многообразие прави живота ви по-смислен, защото чрез многообразието вие можете да изградите себе си и да проверите стойността на вашата ценностна система. Никой никога не трябва да отрича правото на другия да има своя вяра и своя религия. Има разлика между двете. Вярата се свързва със сърцето, а религията с ума. Всеки, който е избрал своя път не трябва да мисли, че това е единственият коридор, по който може да върви. Нека всеки да знае, че като познава и другите религии и учения, той придобива по-богата култура и така се превръща в пълноценно действаща личност. Неговата духовна култура е по-богата, защото така може да черпи от знанията и мъдростта на другите. Всеки има за себе си нещо уникално и то може да бъде полезно за общото развитие. Когато човек изясни за себе си своето отношение към Бога, ще знае и към коя религия да се приобщи. Тогава ще влезе в храма.

Но как се влиза в храма? Със стахочитание, със съмнение, с желание за опрощение, с надеждата да получи закрила?! Как се влиза в храма? От подбудата, която те е подтикнала да влезеш, ще проличи и твоята подготовка за среща с Бога. От

начина, по който се държиш в храма, ще проличи и културата, която притежаваш. Запомнете, че не е правилно да се влиза в храма със страх, че не е правилно да стоите на колене и да целувате иконите, запомнете, че не е правилно жените да крият лицата си, запомнете, че не е правилно да влизате в храма в нетрезво състояние, че не трябва да сте преяли и не трябва да търсите лична облага от молитвата, която ще кажете. Ето колко много неща не трябва да се правят. А това, което е редно, е да се облечеш прилично, да си чистоплътен, да си с добро желание за общуване с Бога, да знаеш, че влизайки в храма ти влизаш с благоговение пред Твореца – Създател на живота, и е редно да Му благодариш за всичко което си заварил тук на този свят. Редно е още да знаеш, че като влизаш в храма, е добре да имаш в ума си мисълта за признателност и уважение към всички светли същества, които със своето участие са помогнали да се създаде твоята религия. Религията е средство, чрез което душата опознава невидимия свят – света на духовното богатство и развитие. Тя ограничава само тесногърдия ум и приобщава всяко човешко съзнание към Великото Съзнание, към Бога, а това вече променя смисъла на всеки човешки живот. Истински вярващият, този, който принадлежи искрено към определена религия, не трябва да се затваря само в рамките на определени постулати, а да знае, че в храма той влиза, за да каже своята молитва, да помоли за просветление, за да получи спасение от бедите, които си е докарал. А сред Природата като в храм всеки човек трябва да благослава величието и нейната красота и да благодари на Бога – да благодари за въздуха, водата и слънцето, да благодари за живота, който е получил, защото това е най-голямата награда за една душа!

ПРИЗИВ – ОБРЪЩЕНИЕ НА УЧИТЕЛЯ ИИСУС ХРИСТОС

Хората, които могат и трябва да работят за напредъка на човечеството, са ограничили своята дейност само като просветителска. Необходимо е да се промени тяхното отношение към света. Затова нека всеки да приеме този призив-обръщение като конкретно предложение за активна работа. Крайно време е да се подхване нова инициатива, а тя изисква последователна и организирана работа с добродетелите.

Истински необходимо е движение, което ще сплоти и обедини хората около една идея, и тя се нарича ДОБРОТВОРЧЕСТВО. Трябва да се говори на хората, че тяхната основна задача сега е да бъдат добротворци, т.е. всичко, което сега и отсега нататък се създава, да бъде подчинено на идеята за добруване на човечеството. Нищо, което вреди на човека и Природата, не трябва да получава живот.

Всички хора, които не приемат идеята за добротворчество, не бива да бъдат обругавани или гледани с неприязън. Те също ще получат своето просветление, но ще трябва много да изстрадат, ще им е необходимо много повече време. По-важното е, че сме се погрижили да има ядро, което в световен мащаб да работи за тази идея – движение за ДОБРОТВОРЧЕСТВО.

Всичко, което се случва през последните година – две и през последните месеци най-вече, не трябва да ви учудва. То е резултат от необходимата промяна, която трябва да настъпи

на Земята. За тази промяна има много информация, друг е въпросът, че хората не се интересуват от нея. За този, който се интересува казвам следното: човешкият живот не е това, което трябва да бъде. Човешкият живот трябва да се промени. Това може да стане, само ако хората приемат предложението за промяна. НЕ МОЖЕ да се постигне промяна в човешкото съзнание без хората да са го поискали. Защото Ние можем да внесем в съзнанието ви друга форма на живот, но това ще бъде промяната, която Ние сме извършили, а не промяната, която хората трябва да извършат. Това трябва да се разбира, когато се говори, че ако има Бог, Той ще направи това или онова. Да! Бог може да направи много неща, но това ще бъде работата на Бога. Важното е да се види каква е работата на хората, какво те като Божие творение могат да направят в резултат на своето съзнание, в резултат на своя разум.

Искам с последното изречение да приканя всички хора да погледнат на себе си като на нещо свято – така както се гледа Божие творение. Сега всяко ваше действие трябва да има за цел да ви доведе до вратите на Божията Правда. Бъдете разумни, а това означава – поискайте да приемете истината за своето творение, което ще рече: за своето минало, настояще и бъдеще.

ОБЯСНИТЕЛНА БЕЛЕЖКА

Беше преди 19 години, когато имах възможност да се срещна с Тодор Латинов. Той изнесе лекция в нашия град, в която обясни принципа на своите прозрения за дешифриране на глаголицата и остави за тези, които се интересуват, информация за конкретните наименования на буквите от кирилицата. Тогава той говори пред присъстващите за метода „бустрафедон“. По същество бустрафедонът е метод, при който единият ред при писане започва отляво надясно, а следващият – отдясно наляво. Той използваше този метод за четене. Конкретните наименования на буквите той определи като идеограми. Идеограмата е писмен знак, който означава понятие, а не звук, както буквите, (idea – представа и gramma – писане), и може би затова тогава неговите изводи останаха като че ли неразбрани от присъстващите. Аз, обаче си записах дешифрираните букви-идеограми, и толкова.

След около 4-5 години със съдействието на доц. Методи Върбанов от Шуменския университет открихме клон на НИЦИН (Научно-изследователски център за изотерични науки) „Изо“ в сложни думи означава равенство или подобие. В конкретния случай с това наименование се казваше, че към известното вече от науката с помощта на интуитивното познание се прибавя нова информация. Това ми се стори твърде интересно и едва тогава се досетих за лекцията на Тодор Латинов. Оказа се, че тя може да послужи за конкретна работа, за което съм му много благодарна. Започнах да при-

лагам сведенията за дешифрираните букви в използването на асоциативно-вербалния метод за кармичен психоанализ – дешифрирах буквите от името на конкретния човек, с когото работя. Получавах се интересна информация. С времето усъвършенствах този метод. Разбрах, че само идеограмата не може да ми даде необходимите сведения и се ориентирах към семантичната стойност на съответния графичен знак. Така след малко повече усилия се появи таблицата за идеограмната и семантичната стойност на българските букви⁶. Използвах тези знания активно няколко години. Сега ги използвам значително по-рядко. Но практиката ми показва, че това е един добър метод за получаване на конкретна и по-задълбочена информация за това, което ни интересува. Предлагам тук изложението, което представих на втората Национална конференция на НИЦИН, защото чрез него може да се получи по-пълна представа за резултатите от работата с идеограмната и семантичната стойност на буквите.

⁶ Таблицата е включена в тази книга към темата „Придобиване на умения за работа с добродетелите на фино енергийно ниво“.

ВЪЗМОЖНОСТИ НА АСОЦИАТИВНО- ВЕРБАЛНИЯ МЕТОД ЗА КАРМИЧЕН ПСИХОАНАЛИЗ

Информацията, която предлагам на вашето внимание е резултат от работата ми през последните 2-3 години (1997 – 2000 г.). Става дума за психоанализ, който помага да получим необходимото прозрение как да използваме сегашния си живот извличайки максимална полза от опитностите, с които идваме на този свят.

Аз го наричам АСОЦИАТИВНО-ВЕРБАЛЕН МЕТОД ЗА КАРМИЧЕН ПСИХОАНАЛИЗ. Стигнах до него, след като разсъждавах върху прочетеното от автори като Майкъл Нютън, Мартин Шулман, Патрик Друо и други, които се занимават с теорията за прераждането. Анализирах собствена си работа и наученото от курса за кармичен психоанализ на доц. Методи Върбанов. За по-добра практическа полза от работата съм съставила тест въз основа на който правя необходимите бележки и насочвам вниманието върху най-същественото. Теста остава у събеседника ми.

В този метод има четири основни момента: психодиагностика, определяне на минали кармични обстоятелства, осъзнаване на връзката с минали животи и тяхното използване. Методът е базиран на класическата психоанализа – използва нейните основи, но има и по-широк обхват.

Психодиагностиката е първата стъпка в този анализ. Тя е

ключът към доверието, което задължително трябва да се спечели, ако искаме по-нататъшната ни работа да е успешна. Използва се името на събеседника. То е кодът, чрез който стигаме до информационното поле (базата данни) на човека до нас. *Внимателното разглеждане на идеограмната и семантичната стойност на всяка от буквите, които съставят името, е в същността на анализа. Този способ носи информация, която може да разкрие в подробности характера на човека, нивото на взаимоотношенията му в семейството, с приятели, колеги и роднини.*

Ако е необходимо, може да се направи и диагностика на здравословното му състояние.

В следващата част на разговора преминаваме към определяне на минали кармични обстоятелства. Тук търсим отражението на миналото, т.е. живот в миналото, който не съществува сега, но е останало интуитивното усещане за него. На този етап могат да бъдат открити депресивни състояния, нестабилност по отношение на вече взетите решения, неувереност в собствените сили и възможности.

Когато се работи за осъзнаване на връзката с предишно съществуване се анализират повтарящи се сънища, видения и внушения. Цели се да се засили интуитивното усещане.

Опитностите от минали животи се установяват най-вече на базата на настоящето, като се търсят предимно успехите в личния, професионалния и обществения живот. Прави се връзка с минали животи, за да се извлече информация за това, което се използва или би могло да се използва сега.

За да е по-пълен този анализ, е необходимо да се определи възрастта на духа, духовните учители и духовните вода-

чи, с които е в контакт събеседникът ми. Интересното е, че колкото и да изглежда невероятно това, една такава връзка в повечето случаи е осъзната.

Защо асоциативно-вербален метод? Защото в този психоанализ имаме активен участник, а не пасивен слушател, независимо че говорим за минали животи. Моят събеседник анализира собственото си поведение и като разсъждава, търси следи от предишните си животи. Той не е под хипноза. В много от случаите се стига до откровения, които пречистват душата. Разказват се съкровени преживявания или пък такива, които са били причина за съмнения и догадки, които тревожат, понякога дори травмират личността. И сега ще използвам случая, за да изкажа личното си убеждение, че подобрият, по-сигурният резултат идва тогава, когато участва и съзнанието.

Няколко думи за асоциацията и вербализацията в процеса на работата.

Задължително условие е уелото влизане в информационното поле на събеседника. Оттам може да се вземе всякакъв вид информация необходима за дадения случай. Както казах и преди, използвам като код името. Съсредоточавам се, за да навляза в съответната посока и да визуализирам конкретния случай, и едва след като получа усещането за достоверност започвам разговора. Това продължава около минута – две. Разговорът започва с въпроси около това, което съм „видяла“, и е свързан с определяне на центъра на съществуването – уточнявам къде живее в мислите си този човек: минало, настояще, бъдеще; в коя географска ширина и т.н. Обикновено се получава „засичане“ на моята информация с неговите или нейните интуитивни усещания или преживя-

вания на по-странни случки. Моята информация става повод събеседникът ми да си обясни странните състояния, в които се е усещал, невероятните сънища или причудливи желания. По пътя на асоциацията се събират пренебрегваните до този момент факти, недооценявани прояви или подбуди, които се оказват красноречиви свидетели от минали животи.

Например, аз я „виждам“ като бедно френско момиче от XVII век. Работи като прислуга в богат дом. Безропотно същество, лишено от правото да мисли.

В настоящия си живот тя много обича Франция и голямата ѝ мечта е да посети тази страна. Обича френските шансони и тази музика събужда у нея чувство на тъга и умиление. Все още носи в характера си елементите на робска психика. Бързо, без да разсъждава, се подчинява и едва по-късно разбира защо го е направила.

В друг случай моята събеседничка беше с абсолютно здрава костна система. „Видях“, че в миналия си живот тя е починала от костна туберкулоза. Призна ми, че в този си живот винаги се е страхувала за костите си и профилактично си назначава природосъобразни диети с повече калций в храната.

Предлагам ви мнението на една психоложка, за която работих чрез този метод.

„Завършила съм психология в СУ „Св. Климент Охридски“. Не практикувам психотерапия, но съм запозната отчасти с някои от методите. Приемам тези, които работят с причината, а не със следствието. В своята практика при проблемите на клиентите съм се стремяла да проследя развитието от детството до настоящия момент, за да анализирам ситуацията. Но съм чувствала, че не достигам до истинската причина.

Самата аз за себе си съм си задавала въпроса за смисъла на моето съществуване, защото смятам, че човек е на този свят с някаква мисия. От друга страна за някои моменти от своя живот не съм намирала обяснение.

Чрез асоциативно-вербалния метод на госпожа Р. И. получих отговор на много от въпросите, които съм си задавала. Госпожа Р. И. вербализира проблемите ми на този етап, т.е. отстрани получих подкрепа на това, което съм си мислила. Минавайки през детството ми и миналия ми живот, чрез този метод мога да анализирам по-добре своето поведение. Разбрах и какво трябва да правя в бъдеще.

Смятам, че чрез този метод може да се помогне и на други хора, задаващи си подобни на моите въпроси.“

Това мнение и оценката, която дадоха двама лекари-психиатри, които наблюдаваха работата ми, ми помогнаха да отхвърля съмненията, които имах по отношение на смисъла и ползата от такъв вид психоанализ. Сега вярвам, че една такава форма на общуване спомага за определяне на емоционално-умственото равновесие. След това настъпва и подобряването. Отстраняват се затормозяващи състояния, които влошават качеството на живота ни, изясняват се обстоятелства около определени заболявания и не на последно място – повишава се нивото на себепознание. За мен това е поредното доказателство за цикличността в човешкия живот. Цикличност, която предопределя еволюцията на духа.

СЪДЪРЖАНИЕ

Защо е написана тази книга	3
Всемирната научно-образователна програма и ние	6
Глобализацията и необходимостта от Учението за Новото светоусещане	15
Същност, цел и задачи на Учението за Новото светоусещане	20
Опознаване на интуитивния подход за работа с добродетелите	24
Придобиване на умения за работа с добродетелите на фино енергийно ниво.....	28
Идеограмна и семантична стойност на българските букви	32
Петте добродетели Благоразумие, Благородство, Добродушие, Достойнство, Човсколюбие.....	39
По-конкретно опознаване на петте добродетели	41
Практико-приложен метод за усвояване на благородното знание	48
Самосъзнание и себепознание.....	57
Що е самосъзнание?	63
Що е себепознание?	66
Що е самочувствие?.....	68
Какво заключение можем да направим дотук?	72
Стремежът към себепознание	75
Психологическа карта	92
Самоопределение	99
Животът на душата.....	103
Нещо повече за необходимите здравословни фактори.....	107
За човешкия живот и неговата уникалност	117
Умението да се радваш на живота	121
Да изясним отношението си към кармата!	124
Самоцел	129

За неотложните промени.....	133
Първичен и вторичен свят	137
Отвъд Бога?	141
Човешките възможности за създаване на новия световен ред.....	148
Десет теми от учителя Иисус Христос.....	155
За християнското учение.....	155
За Христовото учение и текстовете от евангелията.....	161
За Адам и Ева и Любовта на Бога	167
За необходимостта от благоразумие	172
За енергията Любов	176
За кръщението	181
Оправдание с вяра.....	186
За Христос, Папата и Бога	191
За силата да бъдеш	196
За поведението в храма	201
Призив-обръщение на учителя Иисус Христос.....	205
Обяснителна бележка	207
Възможности на асоциативно-вербалния метод за кармичен психоанализ	209